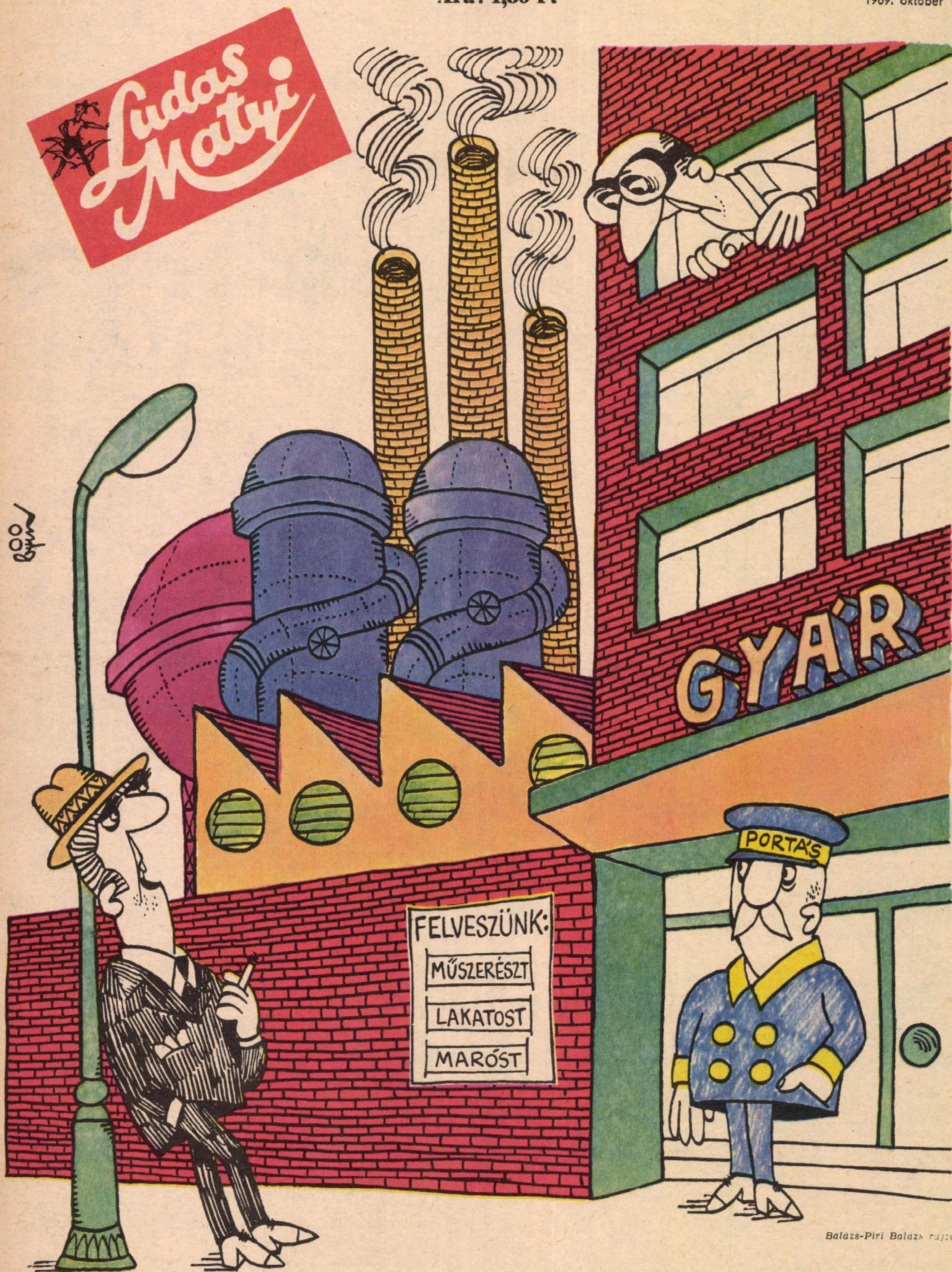
XXV. évfolyam, 42. szám
Ára: 1,80 Ft
1969. október 16.

Balázs-Piri Balázs rajza

— Szeretném tudni, hogy mennyi a kereset, van-e szabad szombat, lesz-e nyereségrészesedés, mert hiába nem mászom fel a harmadik emeletre!...

KEDVES LUDAS!

E HETI MÉRGELŐDÉSEIM

Hogy én miken mérgelődöm mostanában!

Azon például, hogy remek májast lehet kapni, fóliába burkolva.

Meg azon, hogy milyen csinosak, divatosak a színes műanyagszálból horgolt női táskák.

Meg, hogy mennyi árut szállítanak mostanában a mi utcánkba.

Ahelyett, hogy örülnék! Hisz ez csupa jó dolog.

Igen ám, de:

Forgatom a „Bakonyi" névre keresztelt bácskai májasnak a fóliáját, szeretném megtudni, ki készítette. Mindössze ennyi van ráírva: Állami Húsipar. Azt mindjárt gondoltam, hogy nem valamelyik maszek hentes csinálja, persze hogy az állami húsipar, na de melyik üzeme? Mert nem mindegy az, tessék elhinni! Ott van például a gyulai kolbász, számtalan helyen gyártják az országban, s mindegyiknek másmás íze van. A kedves vevőnek megvan az a jó szokása, hogy megkedveli egyik vagy másik üzemnek a termékét, s mindenütt azt keresi. Ez az, ami egészséges versengést szülhet az egy iparághoz, vagy egy országos vállalathoz tartozó üzemek között. Ezért haragszom, ha egy gyártó cég bújócskázik velem. Pláne, ha semmi oka nincs rá, mint például most a „Bakonyi" esetében, igazán kitűnő termék, büszkén ráírhatná a nevét a készítője.

A tetszetős, mutatós műanyag táskákkal semmi bajom nem volna, ha Mancikám a fejébe nem veszi, hogy ő is horgol magának egy ilyet. S ami tetézi a bajt: nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy az ehhez szükséges polietilén szálat beszerezzem. Azóta megszállottként járom a műanyagboltokat, de mindenütt csak azt hallom: „sajnos nincs, kifogyott, tessék talán néhány hét múlva benézni..." Én könnyen beletörődnék, ha nincs, hát nincs. Nem így az én Mancikám! Ő nem ismer lehetetlent, ha a divatról van szó. Ki is jelentette: a szeme elé ne kerüljek, polietilén szál nélkül! Hát azt már hallottam, hogy hajszálon múlt egy szerelem (legutóbb épp a táncdalfesztiválon énekelt valaki erről), de hogy műanyagszálon múljék...

És hogy az áruszállítással mi a bajom? Azokkal semmi, csupán a szállításokat végző autókkal. Azokkal is csak annyi, hogy le- és felrakodás közben felállnak a járdára. Ha csak két kerékkel állnak fel, az még rendjén van, amellett még el lehet menni, jól a falhoz simulva, s nagyon vigyázva, hogy a fejünkre ne pottyanjon egy vég nyugágyvászon, egy láda tejföl, vagy egy kosár tűzifa. Ám egyre gyakrabban tapasztalom, hogy a teherkocsi annyira felál a járdára, hogy még a legsoványabb ember sem fér el mellette, kénytelen lemenni az úttestre, ha tovább akar jutni.

Azért nem ártana tisztázni: kié is a járda tulajdonképpen?!

(radványi)

HALÁLFEJESEK

Vásároltam nemrég egy csomag gyufát, s amikor otthon felbontottam a csomagot, tíz kékben és fehérben játszó koponya vicsorított reám. Nem vagyok félős, de ez a koponyahalmaz azért kicsit ijesztően hatott. Erős dohányos vagyok, naponta hússzor is kézbe veszem a gyufásdobozt rágyújtáskor, és ilyenkor mindig a szemembe vicsorog ez a csúf koponya. Jó, tudom, a dohányzás aláássa az egészségemet, de miért kell erre ilyen drasztikus módon figyelmeztetni?

Eredeti szándékuk — ezzel tisztában vagyok — nem ez volt: a felirat arra figyelmeztet, hogy vigyázzak a víz tisztaságára. Hasznos, okos tanács. de ezt is lehetne ízlésesebb formában közölni.

Kovács Lászlóné
Bp. IX., Szamuely u. 42/b.

KEDVES MAGYAR POSTA!

Amerikai rokonom előfizetett számomra a „NATIONAL GEOGRAPHIC" című földrajzi, tudományos magazinra 1969. január 1-től. A januári és februári számokat megkaptam, de a március–áprilisi példányok eltűntek a postán. Májustól augusztusig megkaptam a számokat, de a szeptemberi példány megint eltűnt. Érdeklődtem más előfizetőknél, mindegyik megkapta pontosan, hiány nélkül januártól szeptemberig.

Nagyon szégyellném, ha meg kellene írnom Amerikába, szüntessék meg az előfizetést, mert a Magyar Posta megbízhatatlanul teljesíti a feladatát.

Várnai György
a Ludas Matyi munkatársa
XII., Melinda u. 24.

MIÉRT ÉN FIZESSEK RÁ?

A kiskunhalasi tanács pénzügyi osztályától, június 21-én, kaptam egy adóívet, amelynek a végösszege 624 Ft volt. Március 14-én előre befizettem 500 forintot, szeptember 16-án újabb százötvenet, összesen 650 Ft-ot. Inkább többet fizettem, hogy ne terheljenek meg kamattal.

Szeptember végén idézést kaptam a pénzügyi osztálytól, ahol az egyik tisztviselő elkérte az adóívemet, és beleírt még 300 Ft községfejlesztési hozzájárulást. A 624 Ft végösszeget pedig kijavította 924 Ft-ra és hozzászámított még 8 Ft kamatot, mert szeptember 15 már elmúlt.

A 300 Ft községfejlesztési hozzájárulást nagyon sokallom, annak mérséklését az adóív kézbesítése után 15 napon belül lehetett volna kérni, de most már ezt is lekéstem.

Két nap múlva kijött hozzám egy fiatalember (adóügyi megbízott), hogy ellenőrizze: befizettem-e a pénzt?

Méltatlankodásomra elmondta: az adóívem azért volt hiányosan kitöltve, mert ezeket az íveket, még a nyáron, diákgyerekekkel állíttatták ki, akiket viszont nem lehet ilyen hibákért felelősségre vonni. Ezt megértem, csak azt nem értem, hogy mások mulasztására miért nekem kell ráfizetnem?

Baranyai Lajos nyugdíjas
Kiskunhalas, Fácán u. 10.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

–Érdekes, én egészen másnak véltem...
(Beküldte: Máté Imre, Budapest)

NINCS MÉRLEG

Hulladékvasat vittünk nemrégiben a községünkben levő MÉH átvevőhelyre. Meglepetésünkre, az átvevő kijelentette:

— Nincs mérleg, megsaccoljuk...

És 45 kilónak „saccolta" azt a hulladékot, ami szerintünk másfél mázsa körül lehetett. Nem értjük, hogy lehetséges az, hogy egy MÉH átvevőhely nincs ellátva megbízható, pontos mérleggel?

Szapárfalvi úttörők

EÖRS VEZÉR TERE

A metró-építkezéssel kapcsolatosan egyre gyakrabban emlegetik *Eörs vezér terét.* Az illető honfoglaló vezér nevét Anonymus *Ursu*-nak írta, bizonyára *Ürsü*-nek ejtették, s ebből egészen törvényszerű hangváltozással — a tőhang nyíltabbá válása s a tővégi rövid magánhangzó lekopása révén — lett idők folyamán *Örs.*

A derék vezért tehát gyermekkorában, mikor még Ürsikének becézték, bizonyára nem kergették a vezérkari jurta körül, ha a nevét egy jóval későbbi arisztokratikus archaizálással, Eötvös báróék mintájára, nem Eörs-nek írta. Ez utóbbi írásmód tehát teljességgel történelmietlen, s emellett ez a megkülönböztetés a többi utcanévre való tekintettel igazságtalan is.

Tehát, ha illetékesek mégis, továbbra is ragaszkodnának hozzá, az igazságosság nevében javaslom, hogy ezt az előkelősködő írásmódot alkalmazzuk egyéb földrajzi neveknél is. Legyen tehát például: *Ferencz keörút, Beerkotsis utcza, Ketskemeethy utcza, Vaáczy út, Vaárosligeth, Zigeth utcza, Eörseebethchid, Eösszekethew vasúti chid, Uelewi út, Hueweösweölgy és így tovább.*

Uedveözletthel:

(kunszery)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Dr. Varga Szabolcs olvasójuk panaszkodott amiatt, hogy a hozzánk előhívásra beadott filmje elszíneződött.

A hiba nem a vállalatunk munkájában, hanem az országba behozott filmekben van. A vevők kártérítéséről az OFOTÉRT Vállalat gondoskodik. A zöldes elszíneződést utólagos kezeléssel csökkenteni lehet. Az ehhez szükséges kezelési leírást a FŐFOTO és az OFOTÉRT üzleteiben az érdekelt vevők rendelkezésére bocsátjuk.

Fővárosi Fotó Vállalat

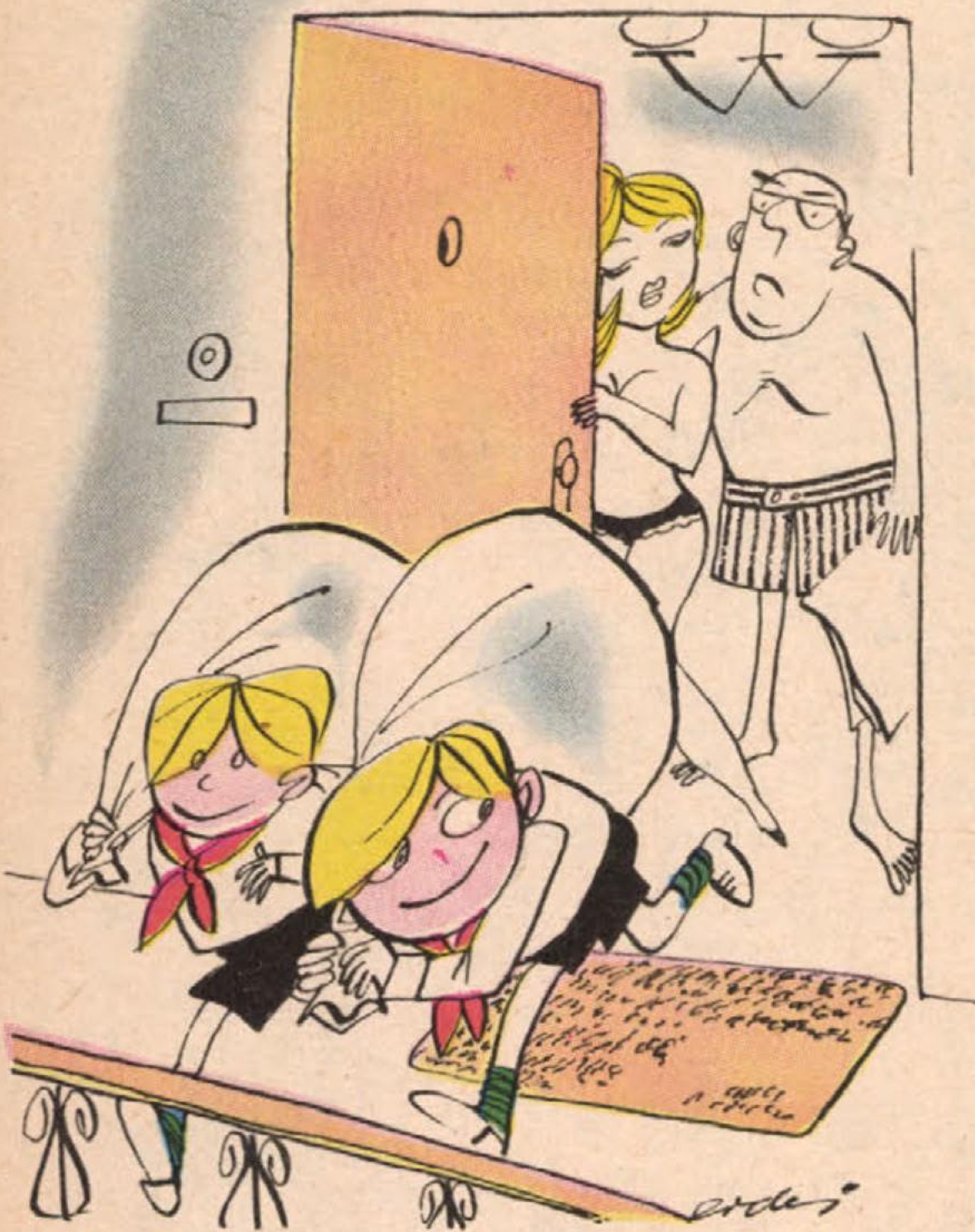
Fehér László budapesti olvasójuk kifogásolta „Renáta" elnevezésű pizsamáink minőségét. A panasz jogosságát elismerjük. Az alapanyagot, amelyet a Pápai Textilgyár készített, megvizsgáltattuk a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézettel. A KERMI megállapította, hogy az nem eléggé színtartó. Bár a mulasztást nem mi követtük el, hanem a Pápai Textilgyár, a vásárolt pizsamák ellenértékét visszatérítjük, hogy a vevőt károsodás ne érje.

Bonyhárd György elnök
Zalaszentgróti Ruházati Ktsz.

„Napraforgó" című közleményük nyomán a Keleti Műszaki Kocsiszolgálati Főnökséget utasítottuk a személykocsik alaposabb tisztítására. Egyben felkértük a VIII. kerületi Rendőrkapitányságot, hogy a Keleti pu. környékén a napraforgómag árusítását tiltsa meg.

Dr. Németh István oszt. vez.
MÁV Budapesti Igazgatósága

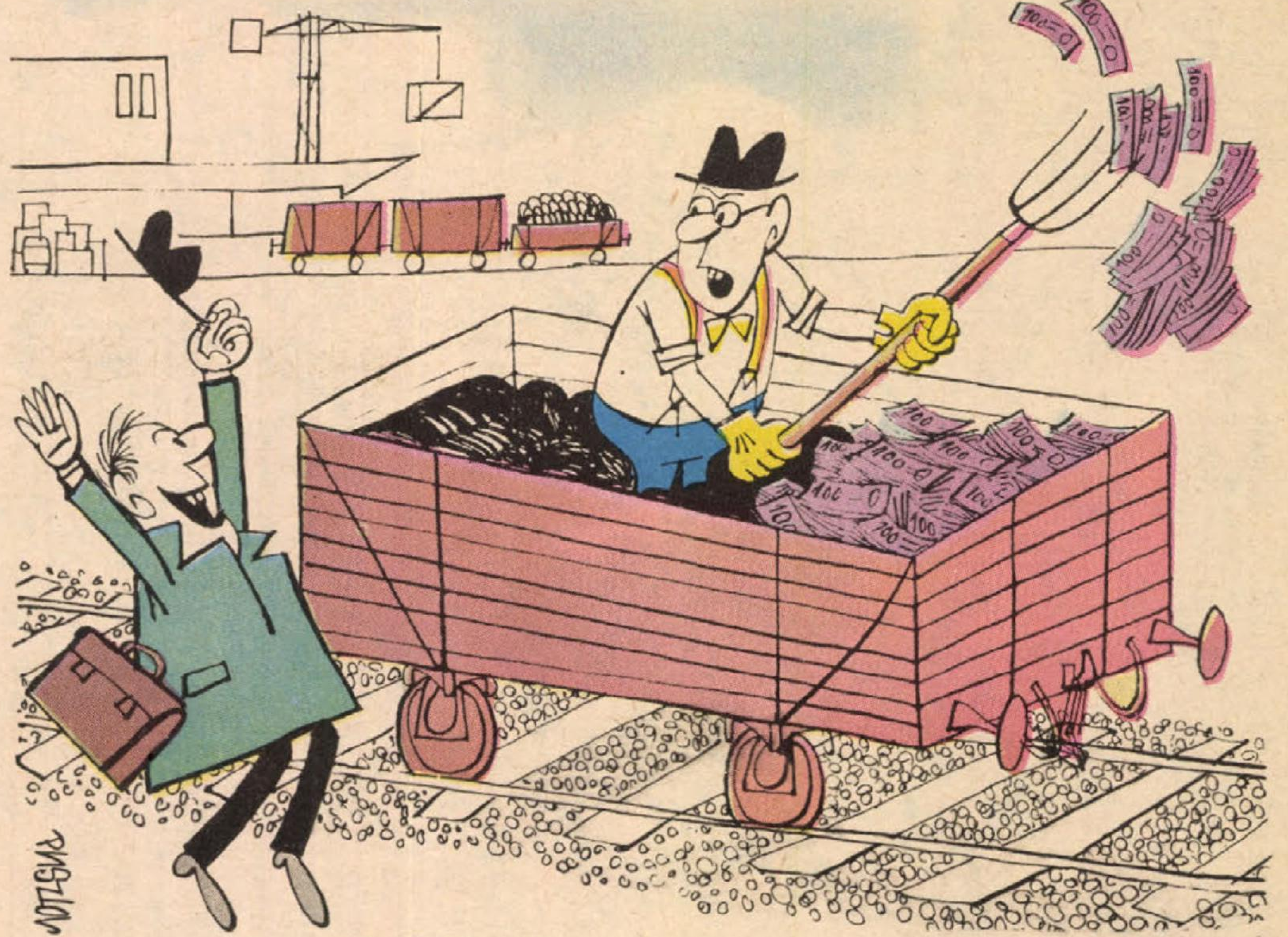
RONGYGYŰJTŐ HETEK

– Mit tegyünk, ha imádjuk a gyerekeket?

BÜNTETÉSPÉNZ

Pusztai Pál rajza

– Nagyszerű! Kirakja a vagont?
– Egyelőre a késedelemért járó pénzt rakom ki...

Mr. Jekyll és Mr. Hyde

Kettős életet élek, mint egykor Stevenson híres regényének hőse, Mr. Jekyll, aki nappal köztiszteletben álló orvos volt, éjjel pedig — Mr. Hyde néven — rémületben tartotta Londont. A különbség csak az, hogy én fordítva élek kettős életet... Éjjel köztiszteletben álló humorista vagyok, de nappal...

Átalakulásom fokozatosan megy végbe. Reggel kezdődik, amikor elindulok hazulról.

A zebrán totyogok. Az autósok szerint. De mondták már azt is, hogy ugrálok, mint egy majom.

Az eszpresszóban, ha szóvá teszem, miért nem kapom meg a kávémat, azt kérdezik: „Ideges a kedves vendég?"

Ha elolvasok egy filmkritikát, kiderül rólam, hogy szellemileg visszamaradott vagyok, mert nem értettem meg a filmet.

Tehát: hol totyogok, hol úgy ugrálok, mint egy majom, ideges vagyok és szellemileg visszamaradott.

Ha veszek egy detektívregényt: alantas ösztöneimet élem ki.

A cipőboltban kiderül: abnormális a lábam, és nekem való cipő az egész városban nem kapható.

Tehát: hol totyogok, hol úgy ugrálok, mint egy majom, ideges vagyok, szellemileg visszamaradott, alantas ösztöneim vannak és abnormális a lábam.

A feleségem szerint: könnyelmű vagyok, szórom a pénzt.

Egy kolléganőm, aki látta, hogy megfordulok egy fiatal lány után, azt mondta rólam: „Vén kéjenc."

A postán rossz ablaknál álltam meg. A tisztviselőnő megvető hangon kiszólt: „Nem tud olvasni?" — és felmutatott az ablak felett levő táblára.

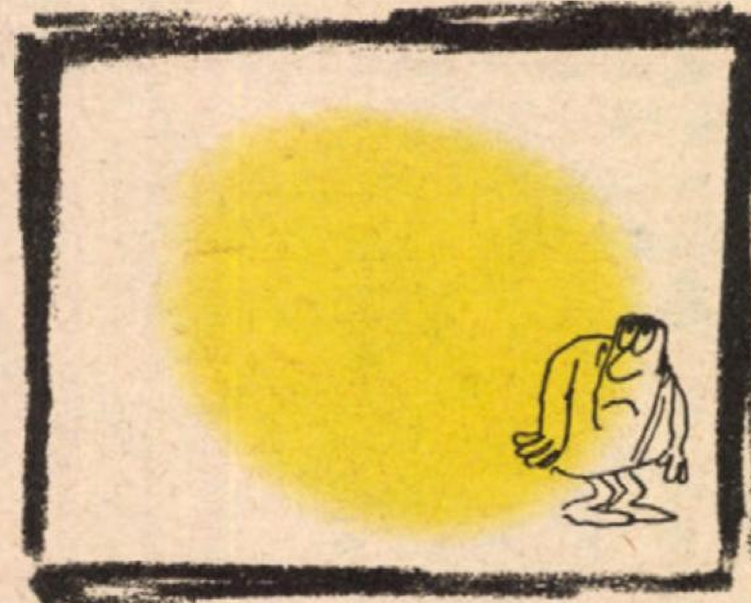
Tehát: hol totyogok, hol úgy ugrálok, mint egy majom, ideges vagyok, szellemileg visszamaradott, alantas ösztöneim vannak, abnormális a lábam, könnyelmű is vagyok, és vén kéjenc, aki nem tud olvasni.

Amikor fizetésemelést kérek: pénzéhes vagyok.

Ha szóvá teszem, hogy egyes árak feljebb mentek: reakciós vagyok.

Ha megemlítek egy hibát, azt mondják rólam: mindig csak a rosszat látom.

Tehát: hol totyogok, hol úgy ugrálok, mint egy majom, ideges vagyok, szellemileg visszamaradott, alantas ösztöneim vannak, abnormális a lábam, könnyelmű vagyok, vén kéjenc vagyok, nem tudok ol-

vasni, pénzéhes is vagyok, továbbá reakciós, és mindenben csak a rosszat látom.

Átalakulásom Mr. Jekyllből Mr. Hyde-dá lassacskán megtörténik. Anélkül, hogy észrevenném. Néha megnézem magamat egy tükörben, de nem látok semmi elváltozást.

Az autóbuszon egy utas rám szól: „Mondja, maga süket? Maga miatt nem tudtam leszállni!"

Az illetékes kijelenti: „Csak a vak nem látja, hogy a szóban forgó területeken mekkora fejlődést értünk el."

A közértben az eladónő azt mondja: „Tessék már kinyögni, hogy mi tetszik?!"

Tehát: hol totyogok, hol úgy ugrálok, mint egy majom, ideges vagyok, szellemileg visszamaradott, alantas ösztöneim vannak, abnormális a lábam, könnyelmű vagyok, és vén kéjenc, és nem tudok olvasni és pénzéhes is vagyok, továbbá reakciós, mindenben csak a rosszat látom és süket vagyok és vak és beszéd helyett csak nyögdécselek.

Bevallom őszintén, estefelé már félek magamtól, félek végigmenni velem egy elhagyott, sötét utcán... Tőlem minden kitelik...

Éjjel ismét köztiszteletben álló humorista vagyok, de másnap reggel kezdődik minden elölről.

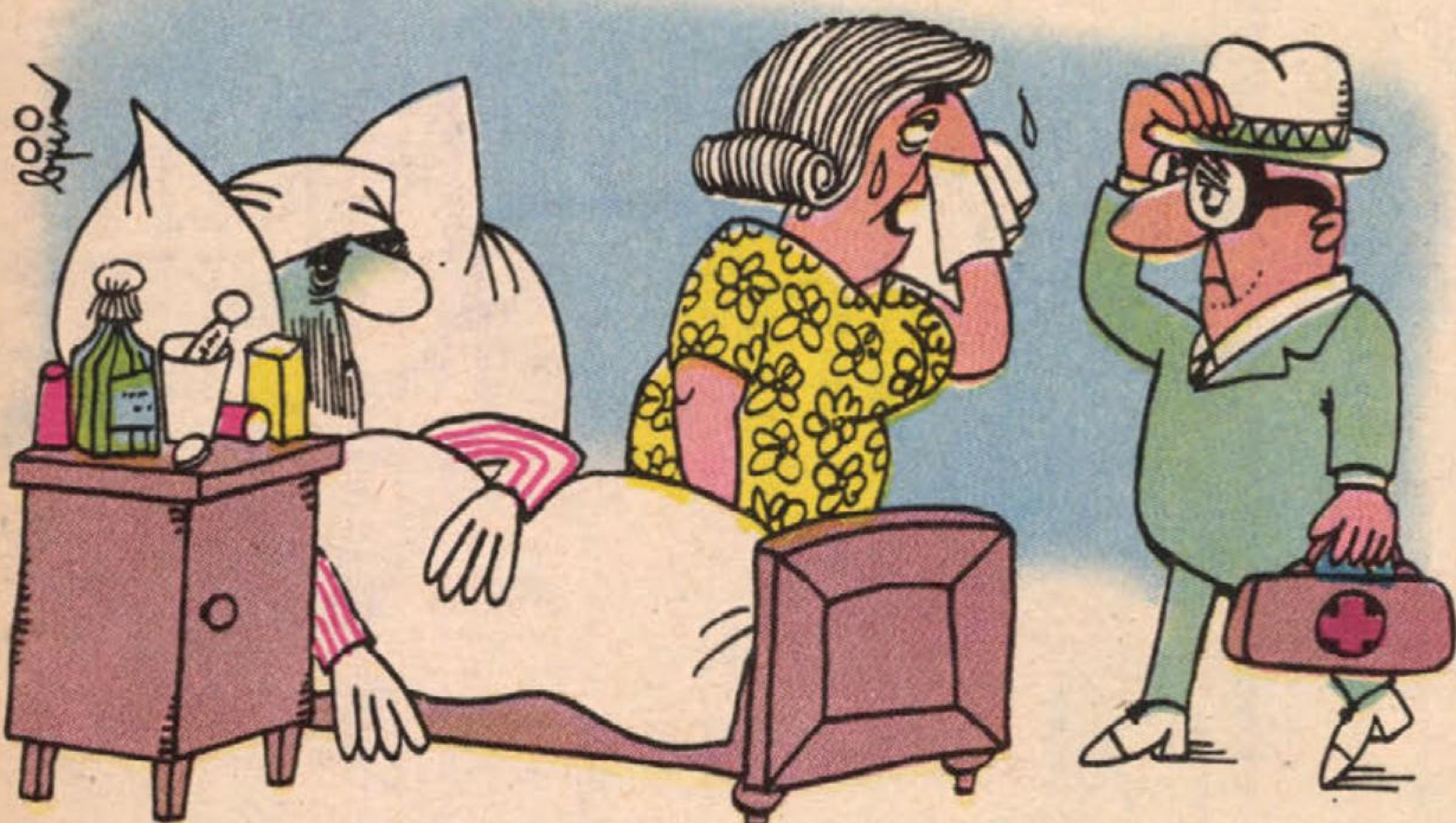
Ki vagyok én tulajdonképpen: Mr. Jekyll, vagy Mr. Hyde?

Rejtély.

Sosem fogom megtudni...

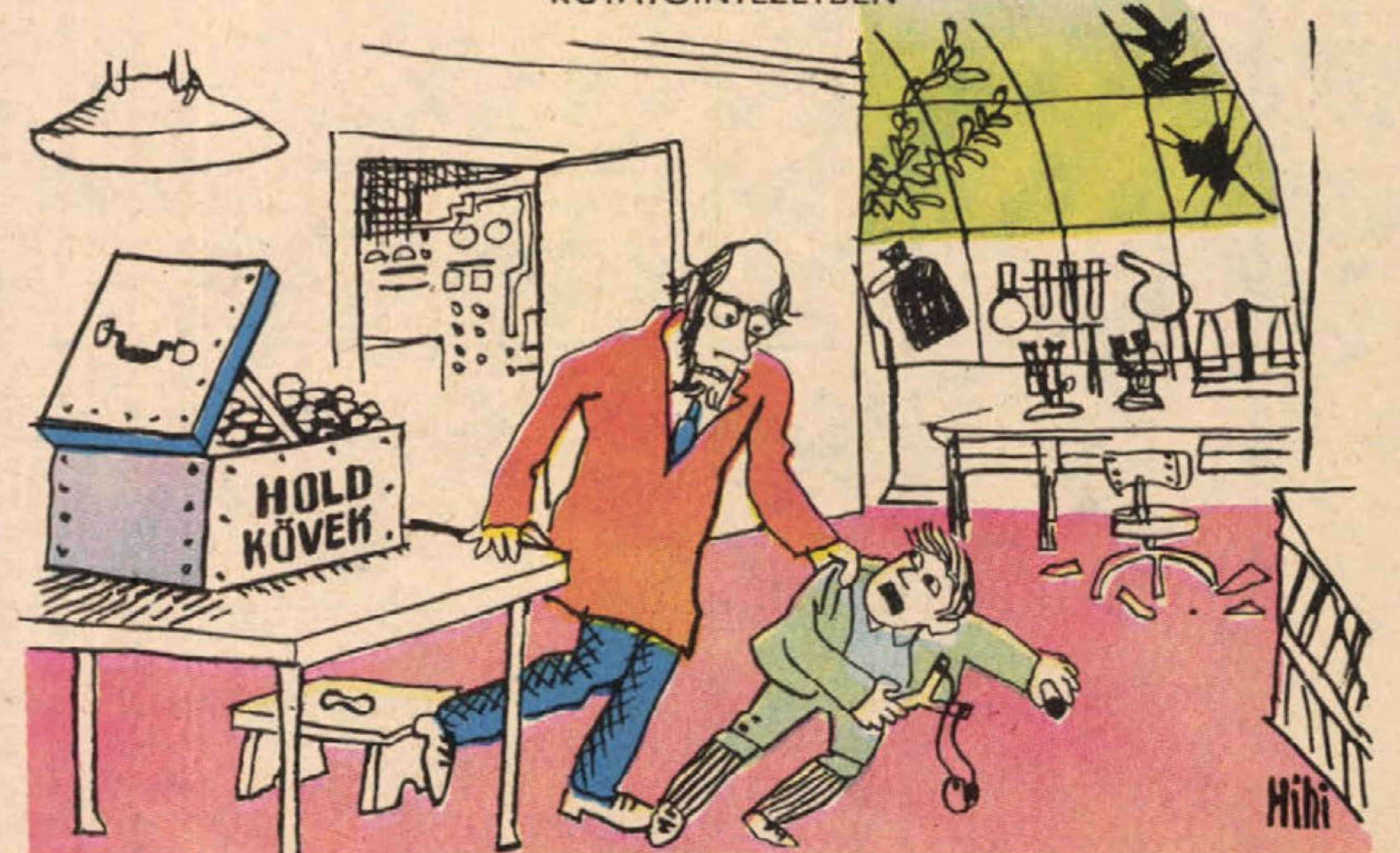
Mikes György

KRÍZIS

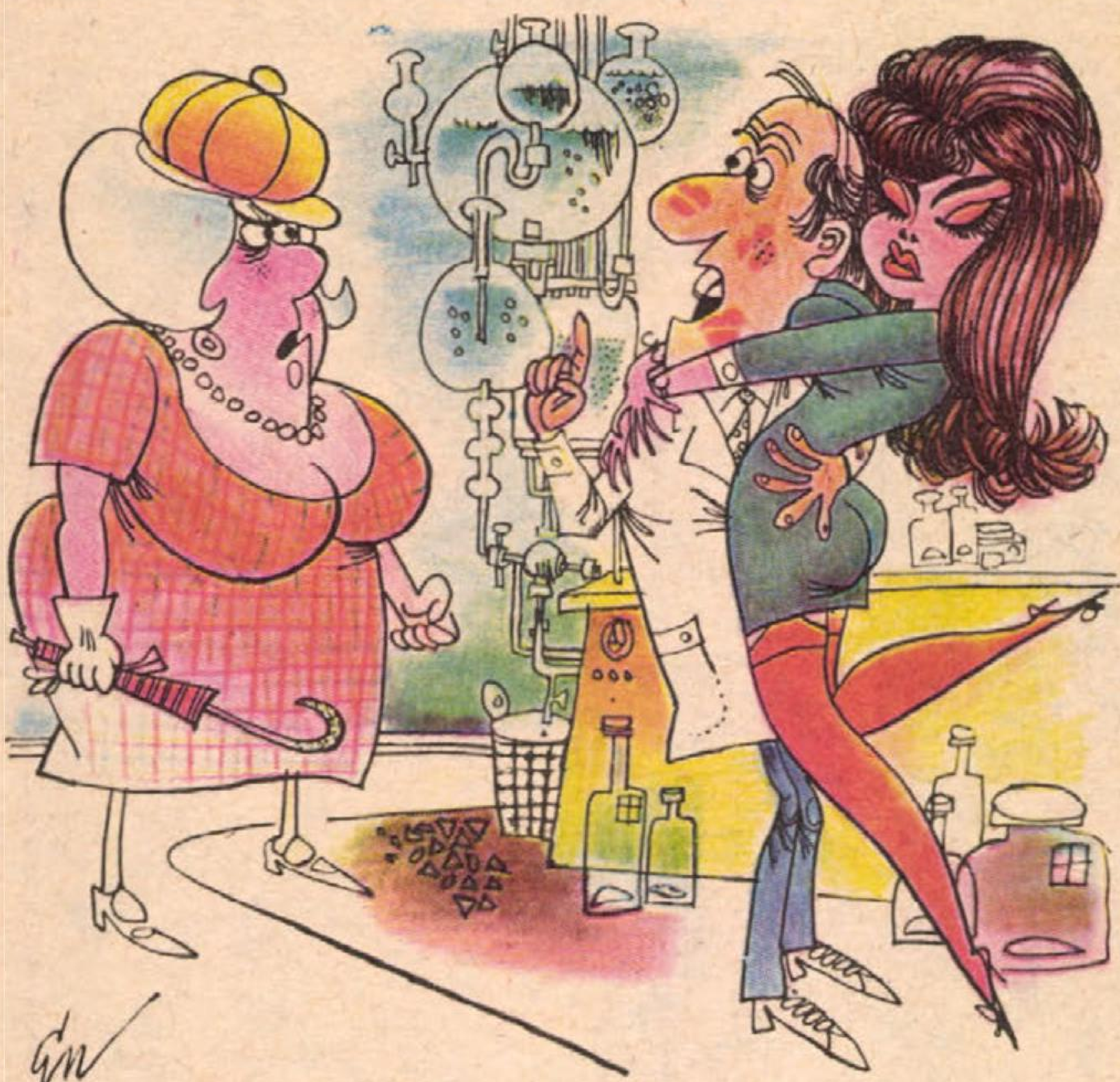
– Nincs magánál, szegény... A főnökét szeretné látni...

KUTATÓINTÉZETBEN

– De bácsi, én csak a kőzetek szilárdsági adatait ellenőriztem...

KOZMETIKAI GYÁRBAN

– Ne csinálj jeleneteket! Mondtam, hogy a rúzs-részlegben vagyok meós.

MECHANIZMUS

– Legfeljebb átviszem a másik céghez…

ÜZLETI VERSENY

Látta a tévében a Fórum műsorát a gazdasági mechanizmusról?

— Láttam, és hallottam. Nagyon tetszett. Én az illetékesek helyében mindenekelőtt felemelném a személygépkocsik árát.

— Mi jut eszébe? Elég magasak az autóárak emelés nélkül is.

— Éppen ellenkezőleg: ilyen olcsók nálunk még sohasem voltak, mint most. Nem hallotta talán, hogy mit mondott a miniszter?

— Azt mondta, hogy előjegyeztek 68 000 személygépkocsit és az árát befizették.

— És említette az 1150 forintos import pólóinget is.

— Mi köze van a pólóingnek az autóhoz?

— Ez igazolja azt az állításomat, hogy rendkívül olcsó nálunk a személygépkocsik ára. Mert kérdem tisztelettel: mikor lehetett Magyarországon negyven pólóingért egy vadonatúj autót kapni? Most lehet egy Trabantot negyven pólóingért, egy 500-as Fiatot ötvenért és így tovább. Ezt nevezem én versenynek…

— Csacskaságot beszél. Ez nem verseny…

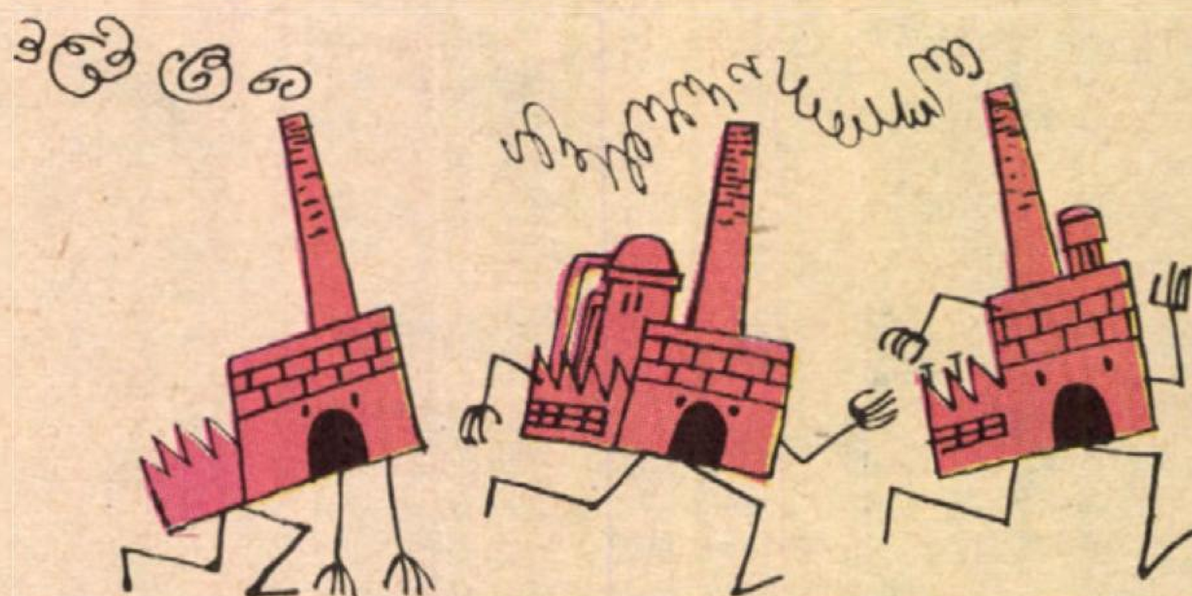
— Csak nem vitatja, hogy a versenyről is sok szó esett a Fórumon?

— Dehogy vitatom! Éppen azt kifogásolták, hogy nem alakult még ki olyan verseny a vállalatok között, hogy annak a vásárlók lássák a hasznát.

— Ezzel én is egyetértek. Verseny nélkül nincs konkurrencia, konkurrencia nélkül nincs fejlődés…

— Erre is kitértek a Fórum műsorában: azt tervezik, hogy egy-egy, monopol helyzetet élvező nagy gyárat több kisebb egységre szétválasztanak. Persze, csak indokolt esetekben, hogy versenyezzenek és konkurráljanak egymással.

— Nagyszerű megoldás lenne. Több kisebb gyár, nagyobb verseny! Mérséklődnének a szabadáras cikkek árai. Megszűnne a monopol-helyzetből adódó

árkalkuláció, a túlzott haszonra való törekvés. Én a gyárak közötti verseny feltétlen híve vagyok…

— Ha a vásárlók érdekeit szolgálja. De, teszem fel, például, ha a cipőgyárak profilírozva termelnek, azaz az egyik női cipőt gyárt, a másik férficipőt, a harmadik gyermekcipőt, a negyedik csizmát és turistacipőt, az ötödik bébicipőt, akkor nincs verseny, csak öt cipőgyár van — konkurrencia nélkül.

— Egy gyár önmagával is versenyezhet. Emlékszik ön a Franck-kávéra?

— Hogyne. Valamikor elismert pótkávémárka volt Magyarországon.

— Franckék saját magukkal versenyeztek. Valamivel olcsóbb áron, más csomagolásban, és más néven valódi Franck-kávét hoztak forgalomba.

— Így nem tudott a konkurrencia a piacra betörni. De arra kényszerítette Franckékat, hogy olcsóbb pótkávét hozzanak a piacra. Még így is jól járt a fogyasztó…

— Nekünk is mindent meg kell tenni a verseny fokozásáért az üzleti életben…

— Ebben tökéletesen egyetértünk. Ha az ön nagyvállalatát például, amely szabadáras cikkeket állít elő, több kisebb gyáregységre osztanák, hogy azok egymással versenyezzenek, akkor ön elősegítené egy ilyen koncepció megvalósítását?

— Minden erőmmel küzdenék érte. Akár hat kisebb vállalatot is javasolnék a mostani egy helyett. Máris remek elgondolásaim vannak…

— Kifejtené talán bővebben?

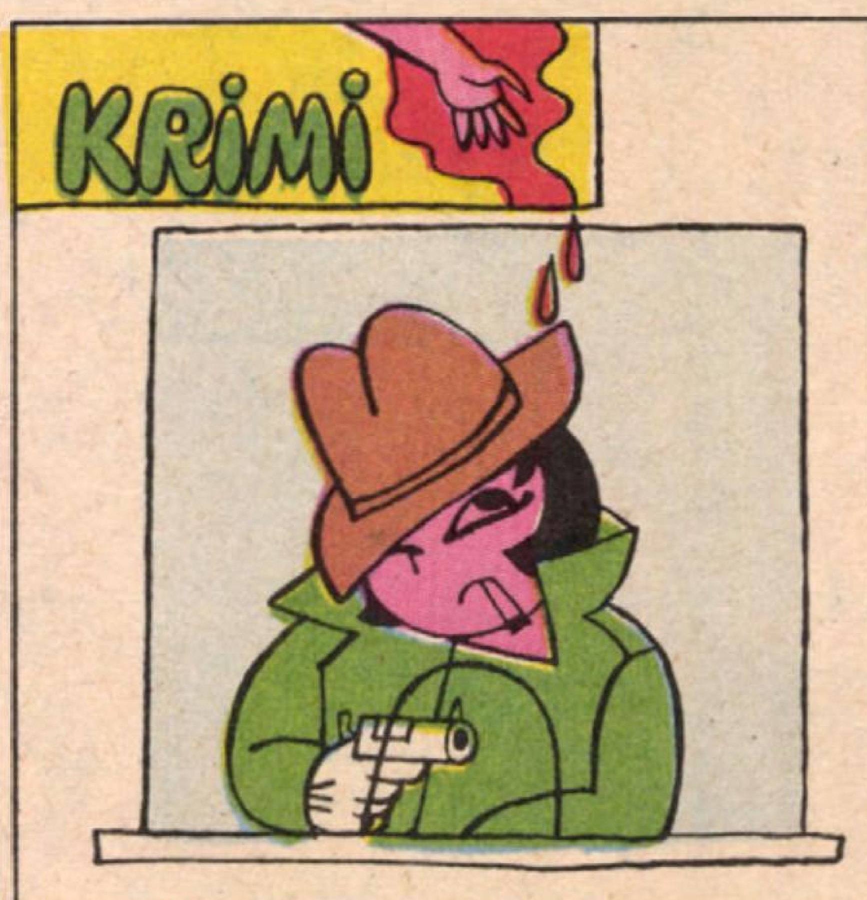
— Egyesíteném mind a hat vállalatot. Így tartani lehetne az árakat…

Földes György

JUCIKA a stílszerű mozipénztáros

Pusztai Pál rajza

BÖRTÖN IGÉNYESNEK KIADÓ!

Az UPI-hírügynökség San Franciscó-i jelentése szerint kiadó az Alcatraz-i börtön. Nem is drága, havi 1800 dollár. A hírhedt börtön Alcatraz-szigetén épült, a San Franciscó-i öbölben, s olyan világhíres bentlakókat mondhatott magáénak, mint pl. Al Capone. Mivel fenntartása túlságosan költséges volt, a kormány 1963-ban megszüntette a börtön üzemeltetését. Most viszont nem tudnak vele mit csinálni és szeretnék bérbe adni, üdülőnek, háztáji börtönnek, vagy bármi másnak. Esetleg akad egy gazdag különc, aki börtönöket gyűjt.

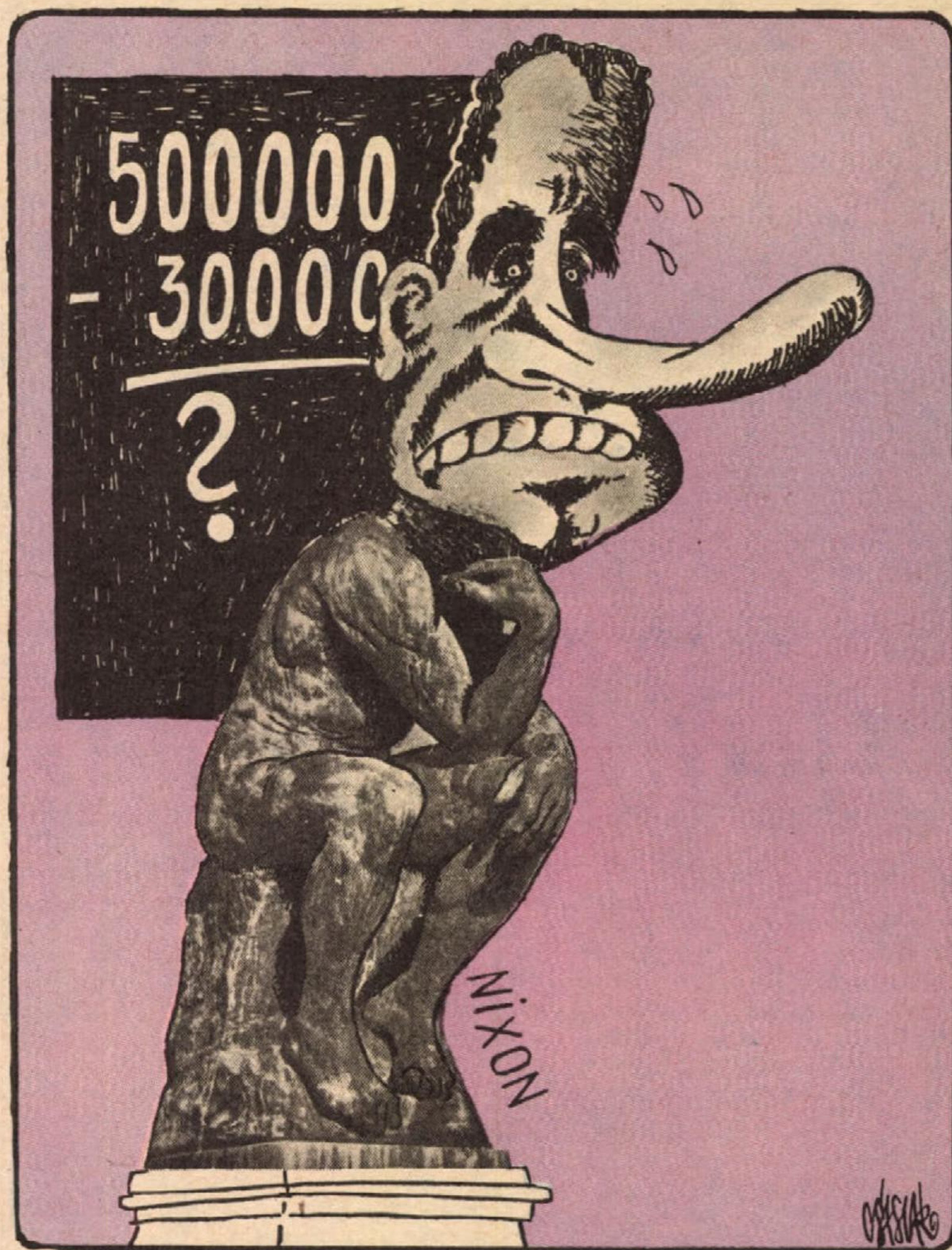
DÉL-AMERIKÁBAN

– Na tessék! Már megint puccs volt...

VIETNAMI KIVONÁS

Császár Tamás rajza

A gondolkodó

JANUSZ OSENKA

Szökés a börtönből

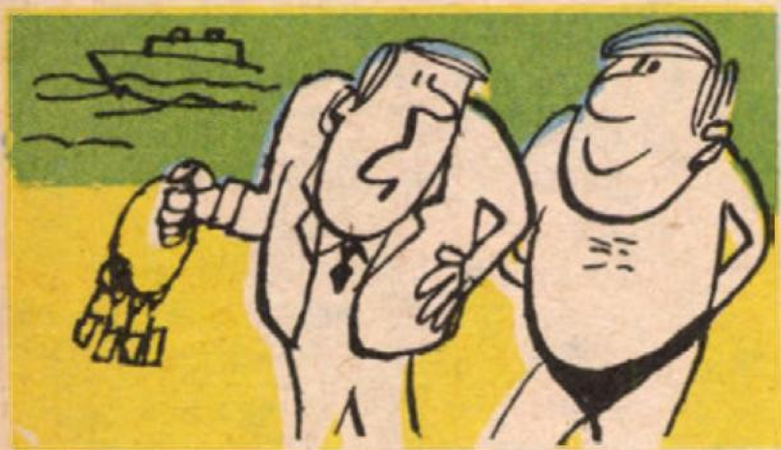
Mielőtt N. városkába érkeztem volna, elhatároztam, hogy megfürdök a közeli folyóban. Kiadós fürdés után, felfrissülve szárítgattam magam a délutáni nap simogató sugaraiban, amikor nem messze tőlem lefékezett egy autóbusz, és egy sereg férfi tódult ki belőle a partra. Az autóbuszon a következő felirat volt olvasható: „N. város börtöne".

— De jó dolguk van — szólítottam meg az egyiket tréfálkozó hangon —, a börtönudvar helyett a folyóparton sétálgatnak.

Az illető nem volt kimondottan tréfálkozó kedvében, mert savanyú hangon válaszolt:

— Még jó, hogy ma szép idő van, ha esik, akkor szökni kell a börtönből.

— Az urak a börtönből szöktek? — kérdeztem elhűlve.

— Ahogy mondja.

— Csoportos szökés? Hogyan sikerült? Lefegyverezték az őröket? — záporoztak belőlem a kérdések, a különleges helyzet okozta izgalomban.

— Nem, az őrök velünk jöttek — szólt a kérdezett.

— Az őrség is megszökött?

— Ahogy mondja. S rajtuk kívül a börtön teljes személyzete. Az igazgató, a könyvelő, a titkár, a szakács, az őrök... valamenynyien itt vagyunk.

— És a foglyok?

— Nincs velünk egyetlen fogoly sem.

— Nem hozták magukkal a foglyokat? — szóltam elképedve. — És az egész személyzet elhagyta a börtönt? Ki fogja akkor őrizni őket? Közben megszöknek.

— Onnan ugyan senki sem szökik meg, nincs ott fia fogoly sem, üres a börtön.

Most már nem értettem semmit.

— De, kérem, hogy lehet az, hogy maguknál nem ül senki?

— Miért ülnének? A mi városunkban senki sem követ el bűncselekményeket...

— Ez lehetetlenség! Nincs sikkasztás?

— Nincs.

— Senki sem akar senkit megvesztegetni?

— Az égvilágon senki.

— És az üzletekben nincs leltárhiány?

— Soha.

— A huligánok sem garázdálkodnak? Nem verik szét az automatákat, nem ütik le a járókelőket, nem hajigálják le a kalauzt a vonatról?

— Nem, ilyesmi nálunk nem fordul elő.

— A házastárs elleni részeg állapotban elkövetett súlyos testi sértés?

— Nincs. Mondom, hogy nálunk nem követnek el semmiféle bűncselekményt.

— Szinte hihetetlen! Ilyen békés város...

— Békés? Azt éppen nem lehet mondani. Valóságos pokol! Főleg a mi számunkra...

— Nem értem...

— Mi minden délután kimenekülünk a börtönből. Szerencsére megtehetjük, mert nincs foglyunk. És mit gondol, miért nincs foglyunk?

— Éppen ezt akarom tudni, miért?

— Mert az emberek úgy félnek a börtönünktől, mint a tűztől..

— Olyan különleges börtön a maguké?

— De még mennyire! A börtön közvetlen közelében működik délután öttől tizenegyig egy ifjúsági tánczenekar, a legkülönbözőbb hangszerekkel és elektromos hangerősítőkkel. Minden pénzben fogadok magával, hogy ezt huzamosabb ideig senki sem képes elviselni.

Remegett a hangja a felindulástól, miközben ezt közölte velem.

Tánczenekar! Most már mindent megértettem. Egy ilyen együttessel már találkoztam egyszer a fővárosban. Még most is félek, ha rá gondolok...

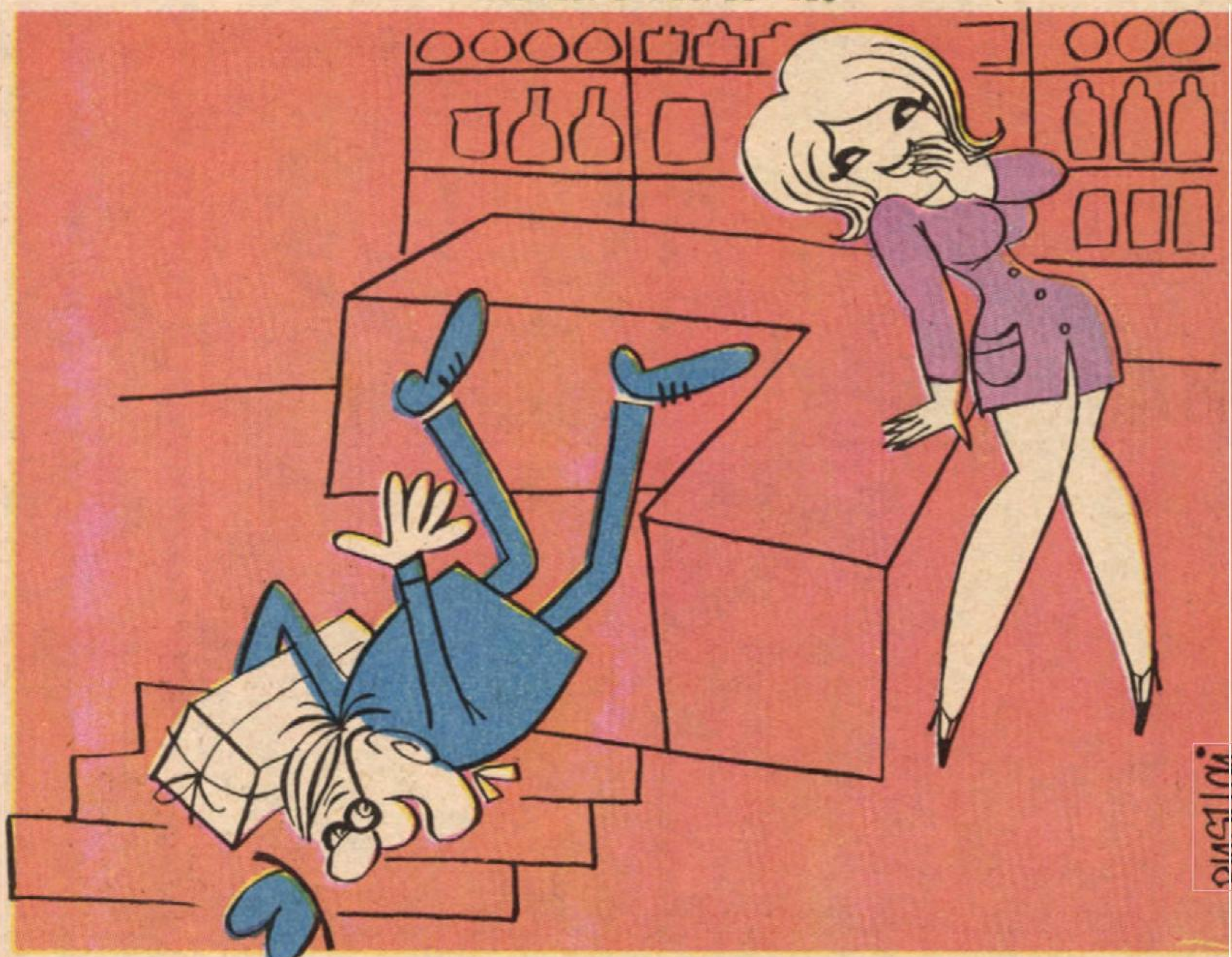
Teljes szívemből együtt éreztem velük...

(Lengyelből fordította U. J.)

DE GAULLE, A PAPUCSFÉRJ

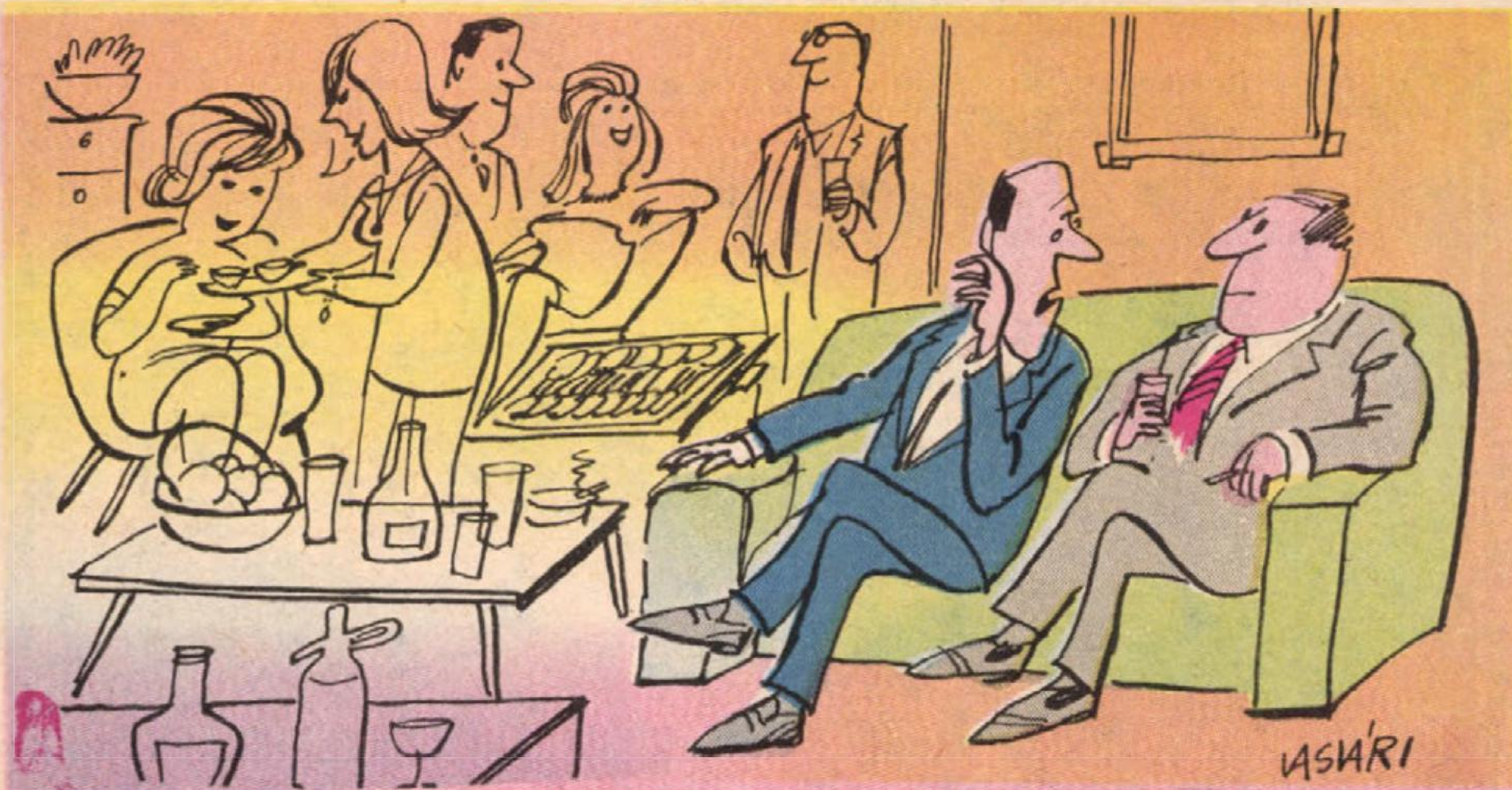
Nyilván nem véletlen, hogy *Alain de Gaulle* most írta meg érdekes cikkét nagybátyjáról, *Charles de Gaulle*-ról, s nem akkor, amikor a nagybácsi javában uralkodott Franciaország és a Közös Piac fölött. *„Odahaza azonban Mme. Yvonne de Gaulle volt az első hegedűs, nagybátyám amolyan papucsférj volt"* — írja az unokaöcs, s idézi a tábornok feleségét, aki egy alkalommal így szólt férjéhez: *„Te vezeted Franciaországot, de én vezetem a háztartást!"* A cikkből, amely nemcsak francia lapokban jelent meg, hanem a londoni „People"-ben is, kiderül, hogy a volt elnöknek semmi beleszólása nem volt a háztartás költségvetésébe, s Yvonne asszony háztartási könyvelésébe bele sem tekinthetett. Az erélyes asszony nagyon takarékos volt, rengeteg holmit kötött a gyerekek számára, sőt gyapjúmellényt férje számára is, aki — a cikk szavai szerint — *„vitézül viselte ezeket elnöksége alatt is."* A cikk nagy érdeme, hogy lélektani megfejtést ad *de Gaulle* uralkodó magatartásához a világpolitikában. Valahol csak ki kellett élnie magát.

MEGLEPŐ FELFEDEZÉS

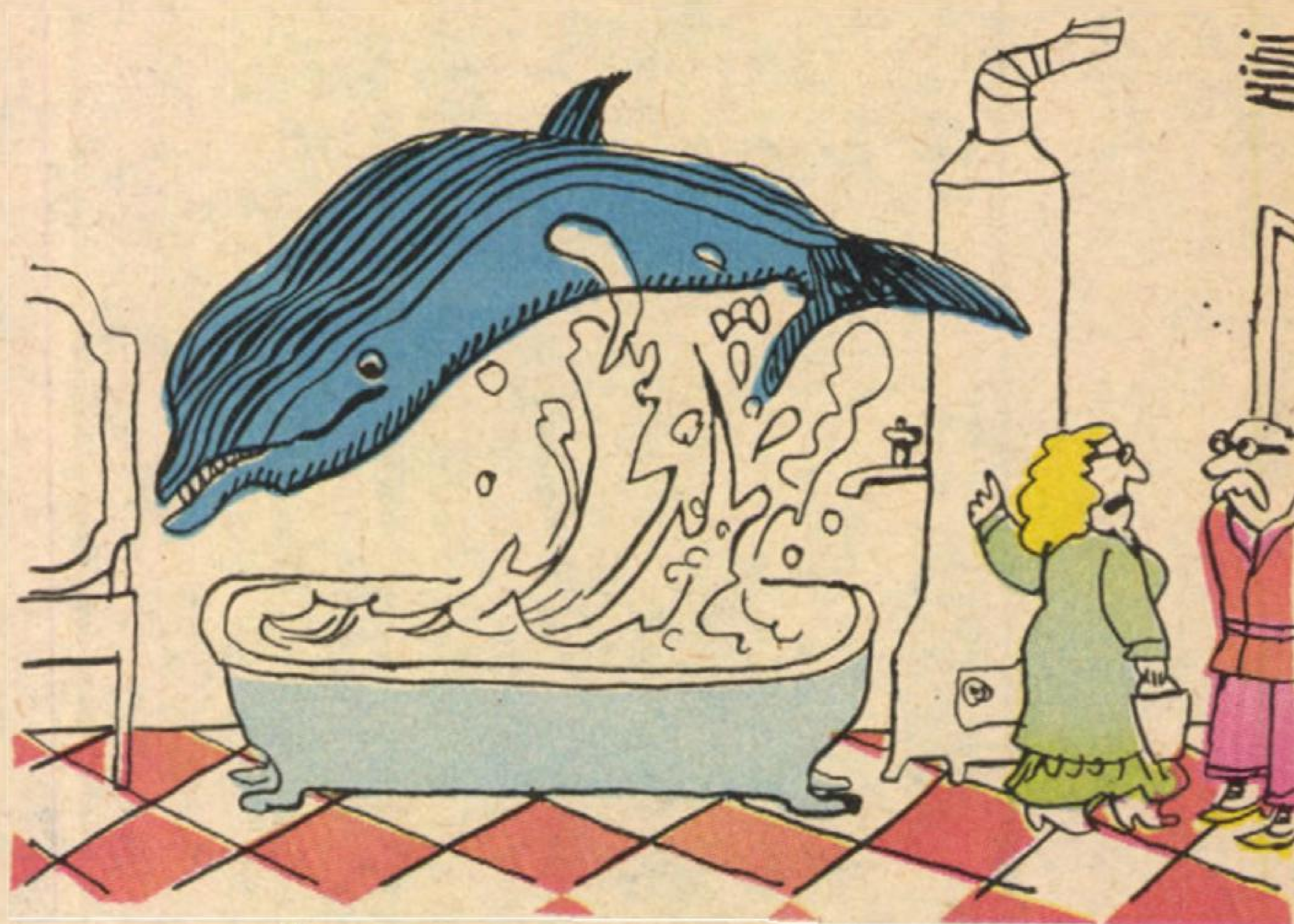
– Végre látok egy mosolygó eladót!

ILYEN NAGY SZERELEM

– Két szép gyerekem van tőle és egy gyomortekélyem.

NEM ÁLLATBARÁT

– Elegem van a sporthorgász albérlőidből!

HELYCSERÉK

Biztosan megfigyelték már, hogy amikor az ember a saját bőrében kényelmetlenül érzi magát, szívesen cserélne másokkal. Én például minden reggel cserélnék azokkal, akiknek nem kell felkelniök. Tizenhetedikén azok helyében szeretnék lenni, akik kéthetenként kapják a fizetést. Minden pénteken a lottónyertesek bőrében érezném jól magam, de cseréltem volna már Brigitte Bardot legújabb szerelmével, sőt a kíváncsiságtól vezérelten, magával B. B.-vel is.

Aztán furcsa dolog történt.

Éppen két hete, egyetlen megírni való témám se volt. Ekkor találkoztam Beleznaival, aki a főnökére panaszkodott.

— Hidd el, szívesen cserélnék veled — mondtam, arra gondolva, hogy ez esetben megúsznám a lapzártát.

És máris én lettem a Beleznai.

Rohantam a hivatalomba, ahol a főnök mindenki előtt legorombított.

— Maga velem így nem beszélhet! — ordítottam és, olyan dolgokat említettem, ami bőven kimeríti a becsületsértés fogalmát. A főnök természetesen közölte, hogy fegyelmi elé állít. Kissé letörten indultam a bölcsődébe Beleznai, azaz az én gyermekeimért, amikor találkoztam Csörgő Bélával, aki nőtlen és egy csodálatos kis garzonja van Budán.

— Ha én a te bőrödben lehetnék! — mondtam.

A közértben hideg vacsorát vásároltam meg egy üveg konyakot, és fütyörészve indultam hazafelé a kis garzonomba. Ma feljön Jucika, a világ legcsodálatosabb tündére...

Jucika pont nyolckor belibbent az ajtón. Azonnal meg akartam csókolni, de elhárított:

— Megmondtam, Béla... Csak tárgyalni jöttem ide. Mi lesz tehát azzal az esküvővel?

— Természetesen, a hét végén megtartjuk a lakodalmat — mondtam és újabb hadmozdulatokkal kísérleteztem.

— Kár lenne elrontani, Béla... Néhány napot kibírunk még — majd csókot lehelt a homlokomra és ellibbent.

Bánatosan mentem le egy kis presszóba. A mellettem lèvő asztalnál kipirultan bújt össze egy fiatal pár. Istenkém, ha én annak a fiúnak a helyében lehetnék!...

— Akkor Lacikám, ebben megegyeztünk. Nem vagyunk mi egymáshoz valók. Tévedés volt — mondta a lány, aztán megsimogatta a fejem és otthagyott. A zsebembe nyúltam és megállapítottam, hogy egy tízes lapul benne, a számlánk pedig minimum húsz forint. Bánatosan néztem egy kövér, kopasz pacákra, akiről messze érzett a pénz szaga.

Egy röpke pillanat —

és máris a bőrében voltam.

Pezsgőt rendeltem, gazdag vacsorát, és egy ötvenes borravalót adtam a pincérnek. De savanyú volt a pezsgő, keserű a rántott libamáj. Fájt a gyomrom és marta a lelkemet a tudat: a feleségem most randevúzik egy római-parti vikendházban a gépkocsivezetőmmel.

Ekkor a pincérrel cseréltem, de ötszáz forint hiányom volt és másnapra beidéztek a rendőrségre, mert a népi ellenőrzés rájött valamire. Éppen egy konyakot vittem ki a híres színésznek, a nők bálványának. Az ilyennek jó — sóhajtottam magamban, és máris én ittam a konyakot, közben azon rágódtam, hogy az a piszok rendező, már megint a Csókásnak adta a parádés szerepet. Közben egy gyönyörű nő ült le velem szemben. Meglátott és kacéran szemezni kezdett velem. Lábát keresztbe tette, hogy lássam szépívű combjait. Azt hiszi a nyomorult, hogy engem érdekel. Minden nő egyforma és összetéveszt a szerepeimmel. Azt hiszi, hogy én otthon is áriázva ostromolnám egy csókért... Könnyű nekik!

És máris én voltam a nő...

Néztem azt a ripacsot. Olyan a képe a sminktől, mint a szivacs és bambán vigyorog rám. Brrr. Hogy utálok minden férfit. Megittam a kávémat, és hazafelé indultam. Károly már vár és természetesen megint imádni fog. Liheg, bókol, azt képzeli magáról, hogy ő a Roger Moore, közben nem veszi észre, hogy alig van már haja és az is korpás...

Bánatosan mentem, húzva az időt, amikor egy kis diáklány köszönt rám. Nekik jó. Mi gondjuk van...

Ekkor már kis diáklány voltam, két intővel az ellenőrzőmben. Apám képe jelent meg előttem, amint nekivörösödött képpel ordít. Tudom, hogy anyámmal tenné ezt legszívesebben, de nem meri, mert akkor a fejére olvassák ügyeit. Direkt jól jön, ha hozok egy intőt, így legalább levezetheti a dühét, és még abban is tetszeleghet, hogy jó atya.

És ekkor láttam meg az újságíró feleségét. Ennek jó. A férje mindig olyan marhaságokat ír a lapba, biztos jókat röhögnek otthon.

Mire hazaértem, a férjem már otthon volt. Ült az írógép előtt, éppen csak biccentett, hogy éreztesse velem: most alkot. Ettől kezdve lábujjhegyen kell járnom, suttogva kell beszélni a gyerekeimmel, különben azt kapom, amit rendesen:

— Én kiszikkasztom miattatok az agyamat, bennetek meg annyi tapintat sincs, mint egy naposcsirkében... — Mindig így sajnáltatja magát. Istenem, miért nem születtem férfinak és most én ülhetnék az írógépnél, nekem hoznák lábujjhegyen a feketét...

A fekete megint langyos volt, a családom kellemetlenül hangos. Hát csoda, ha az ember nem tud egy épkézláb humoreszket írni? A szerkesztőm persze, majd fanyar képpel olvassa az írást, a szája inkább sírásra, mint mosolyra görbül...

Hajaj... Könnyű neki!... Ha én a bőrében lehetnék...

Ősz Ferenc

BIZTATÓ KEZDET

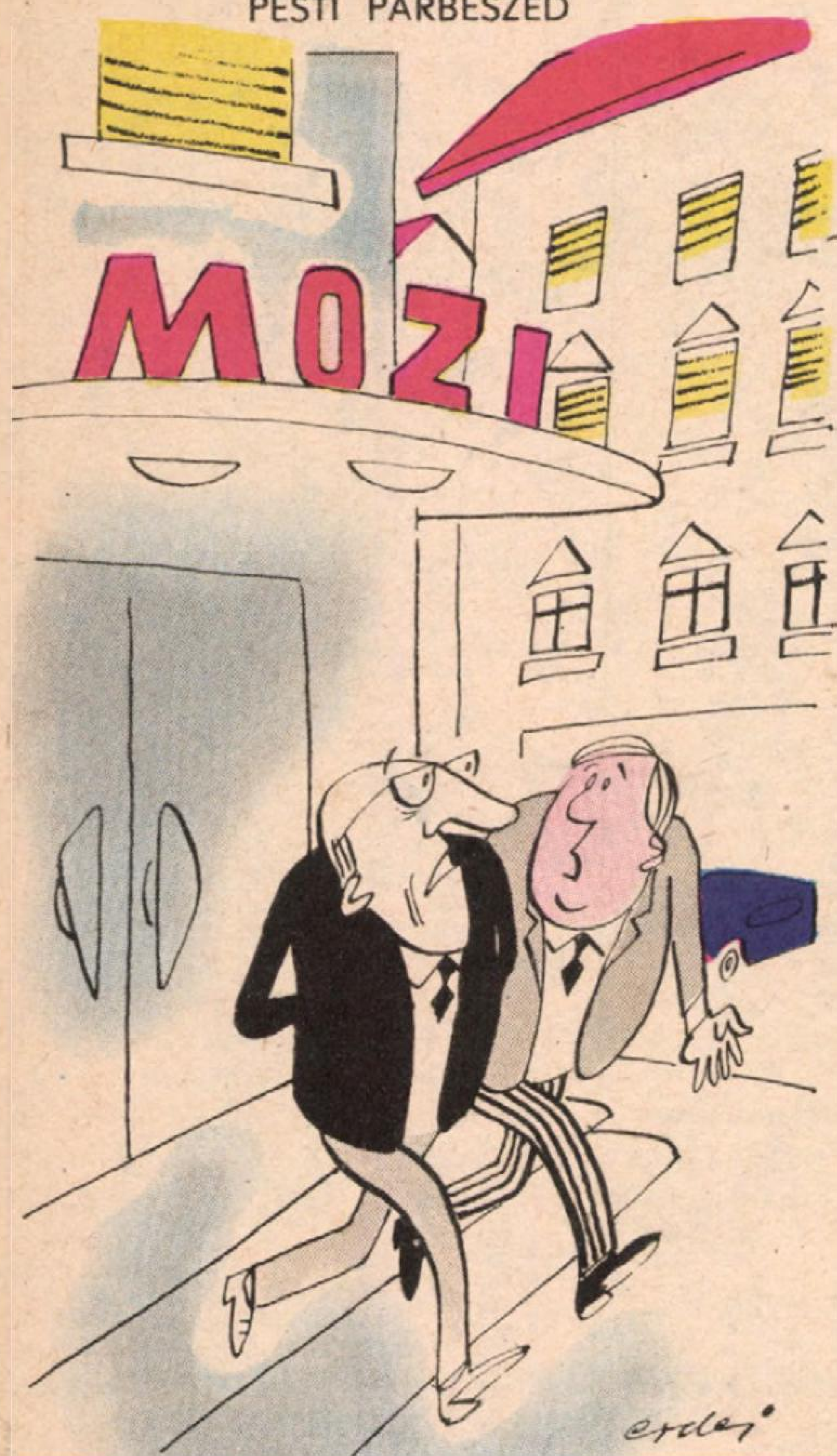
– Sajnos, az alapkő nem készült el határidőre.

KIKÜLDETÉS

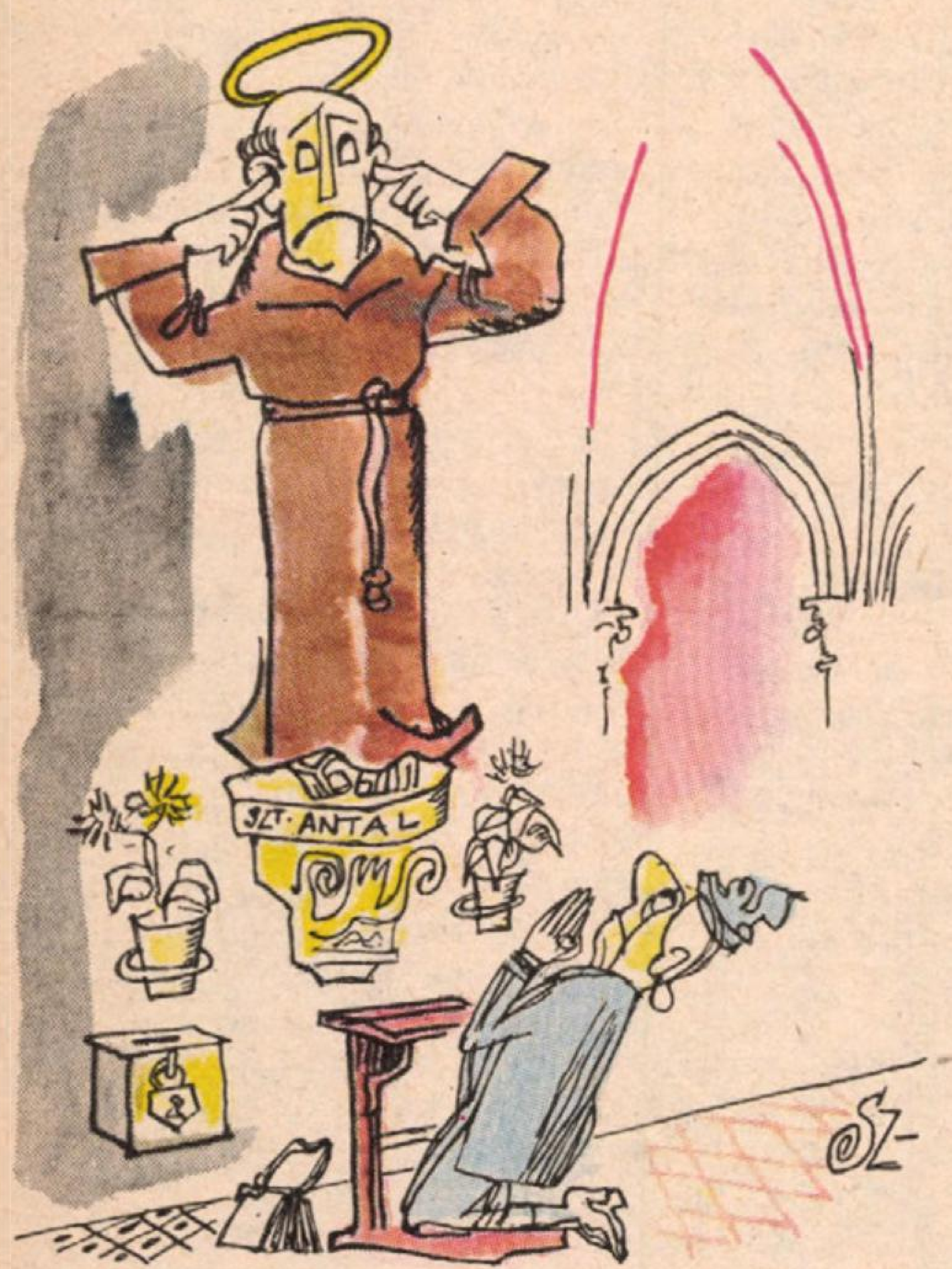
– Afrikából hoztam egy krokodilust a főnöknek.

PESTI PÁRBESZÉD

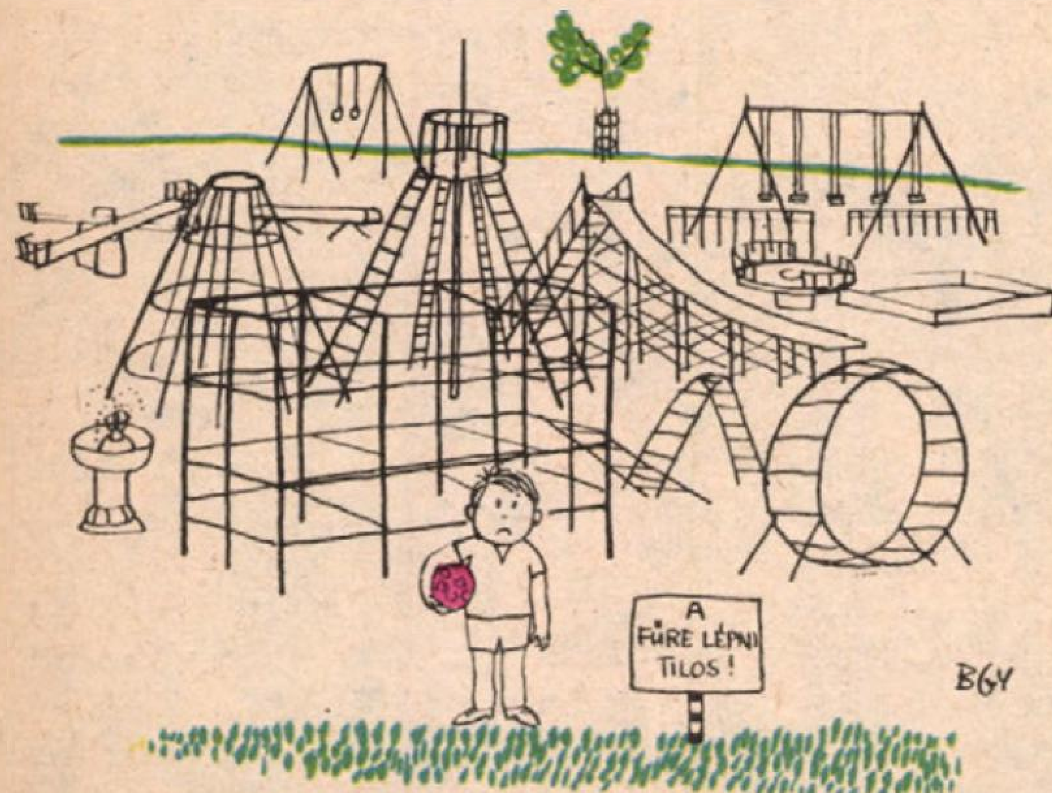

– Miért jársz olyan sűrűn moziba?
– Tömegiszonyom van.

UNJA...

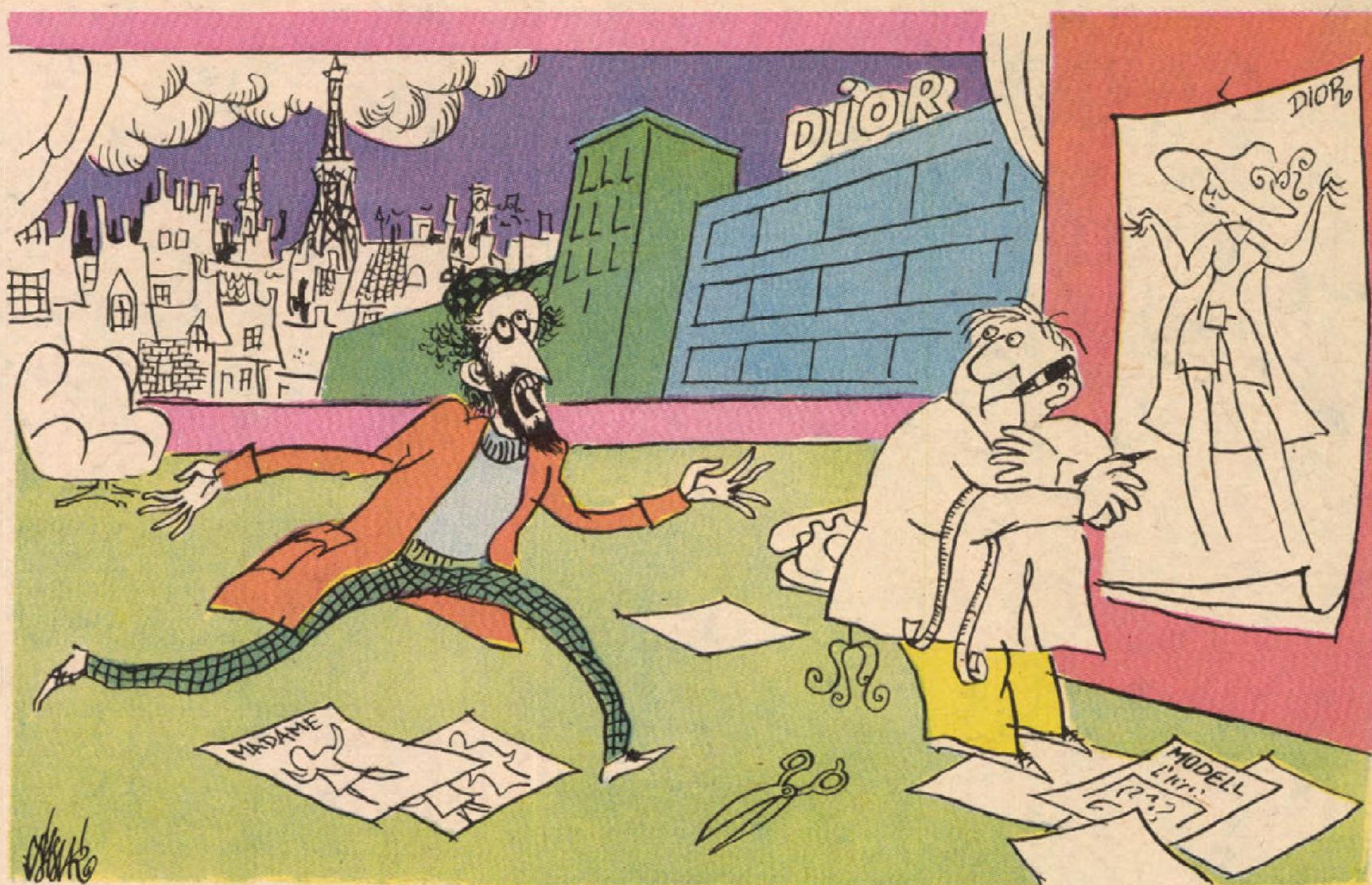
A XX. SZÁZAD GYERMEKE

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

PÁNIK PÁRIZSBAN

Császár Tamás rajza

– Ha nem tartunk sürgősen harminc-negyven divatbemutatót, lemaradunk a magyarok mögött.

AZ ÉN HÁZAM...

A magam részéről nem vallom azt a szemléletet, hogy „az én házam az én váram". Ez ellentétben állana a kollektív szellemmel, ami tudatom mélyéig áthat Az én elvem tehát: „az én házam mindenki vára".

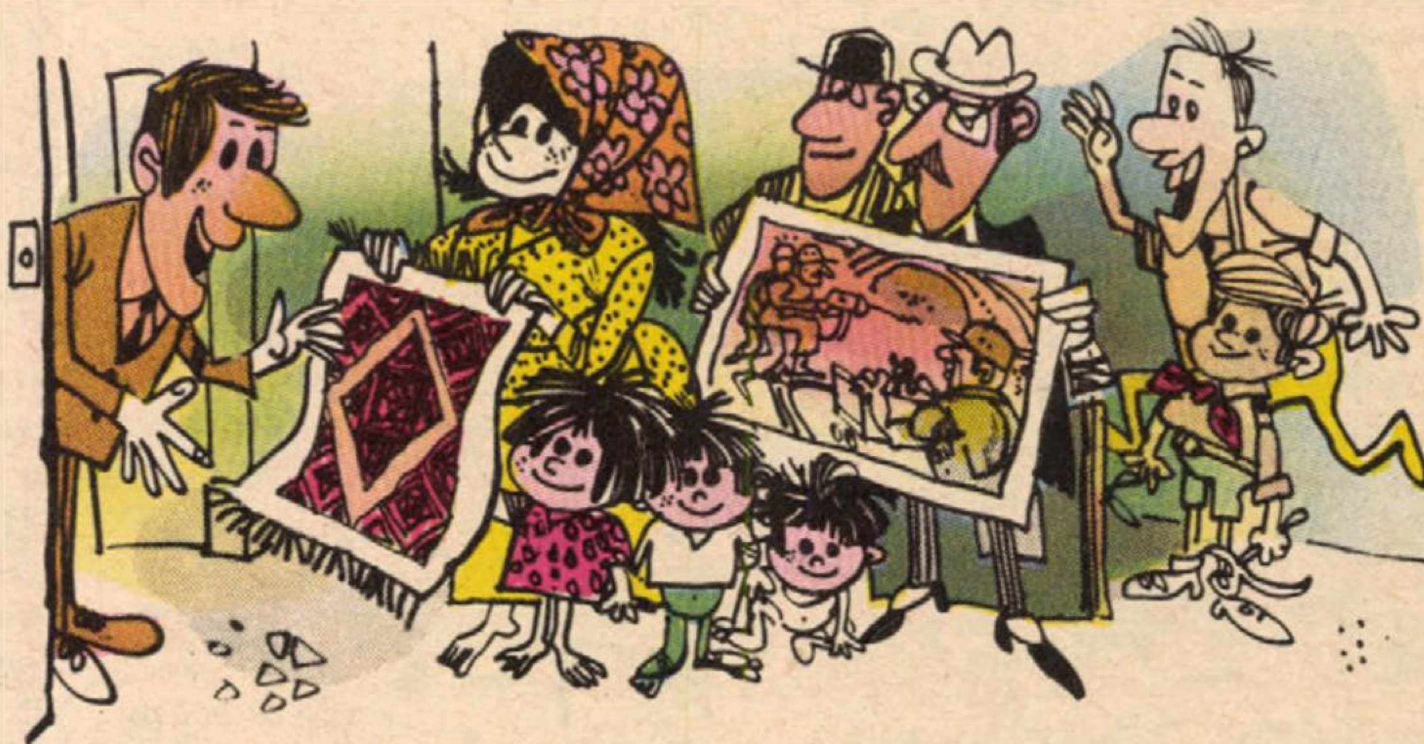
Élve az alkalommal, adják is a kilincset egymásnak szívesen látott embertársaim; vidám körforgalom hömpölyög nálunk, de nem is kell ám témáimért az utca porában kotorásznom: az élet bejön a lakásba.

A szívderítő áradat mindjárt kora reggel veszi kezdetét, amikor erőteljes csengetéssel jelentkezik az ügyeletes rongyszőnyeg-árus. Mindnyájan ismerjük őt: árukészletét a vállán hordja, használt cipőt kér cserébe, szoknyájába minimum három maszatos apróság csimpaszkodik.

Délelőtt aránylag kevés a látogató, csak a telefoniker állít be félóránként, hogy nálam van-e vonal, én fecsegek-e vagy beázás történt és hallottam-e, hogy a földszint 8-ban a Csotányos szaki megint elitta a fizetését?

Alig hágott a Nap delelőre, megérkezik a menetrendszerű roló- és redőnyügynök és megteszi előnyös ajánlatát: most csak háromezer kápét kell leszúrnom, a többit jutányos részletekben, a munkát pedig már a következő évnegyedben, pontban reggel fél nyolckor elkezdeném.

Délután bezzeg tömött sorokban tódulnak be az alkalmi vendégek, harsány rivalgással töltvén be otthonom visszhangzó szegleteit. A szomszédék kis Csabája egyezményünk szerint négy hosszút és két rövidet csönget, amikor visszahozza a harapófogót, focizni hívja a srácot, vagy egyszerűen csak unatkozik. Követi őt az újságos néni az előfizetési díjért, a házfelügyelőék Laci fia a szemétért és a Képcsarnok disztingvált megjelenésű küldötte, aki a művészetet szállítja házhoz. Kapható nála realista linómetszet mélyen leszállított áron, akvarellbe álmodott víziók szolid léckeretben, és a Bányászgyűlés alkonyatban című eszmei ihletettségű kompozíció, színes, szélesvásznú koprodukcióban.

Emelkedett hangulatú eszmecserénk még véget sem ért, midőn a IV. emelet 3-ból Obsina doktor ugrik be egy baráti szóra, ja és egy kis bécsi fehérért, mert most tatarozza a spejzot, és az ő bécsi fehérje kifogyott. Nincs bátorságom bevallani, hogy nem tudom, mi az a bécsi fehér, feltúrom érte a lakást; de csak szegedi pirosat és soproni kékfrankost találok. Obsina lehúz két talpaspohárral, elismerősen csettint, majd máris a szomszédnál csilingel, hátha ott is előkerül valami

De nemcsak ajtómon özönlik befelé az élet, hanem az ablakon, sőt a falon keresztül is. A fölöttem lakók például nappal porolnak, este locsolnak, éjjel pedig két-három bulldózert közlekedtetnek ingajáratban a konyha és a gyerekszoba között. Átellenben egy muzikális lelkületű kazánkovács lakik, kikapcsolódásként Pannóniáját túráztatja rendszertelen időközökben. Rádiózni minálunk úgyse nagyon lehet, így jutok legalább időnként zenei élményhez: prelúdium és fúga 250 cm^3-re és kipufogóra.

Házam leggyakoribb vendége mégis az a berregés-dübörgés-morajlás, amit a korszerűen szerkesztett vízvezetékrendszer bocsát ki magából, bárki csapolja is meg a környéken, bármely célból. Ilyenkor az a mulatságos érzésem támad, hogy tankoszlop közeleg, várostromot szándékozván indítani falaim ellen.

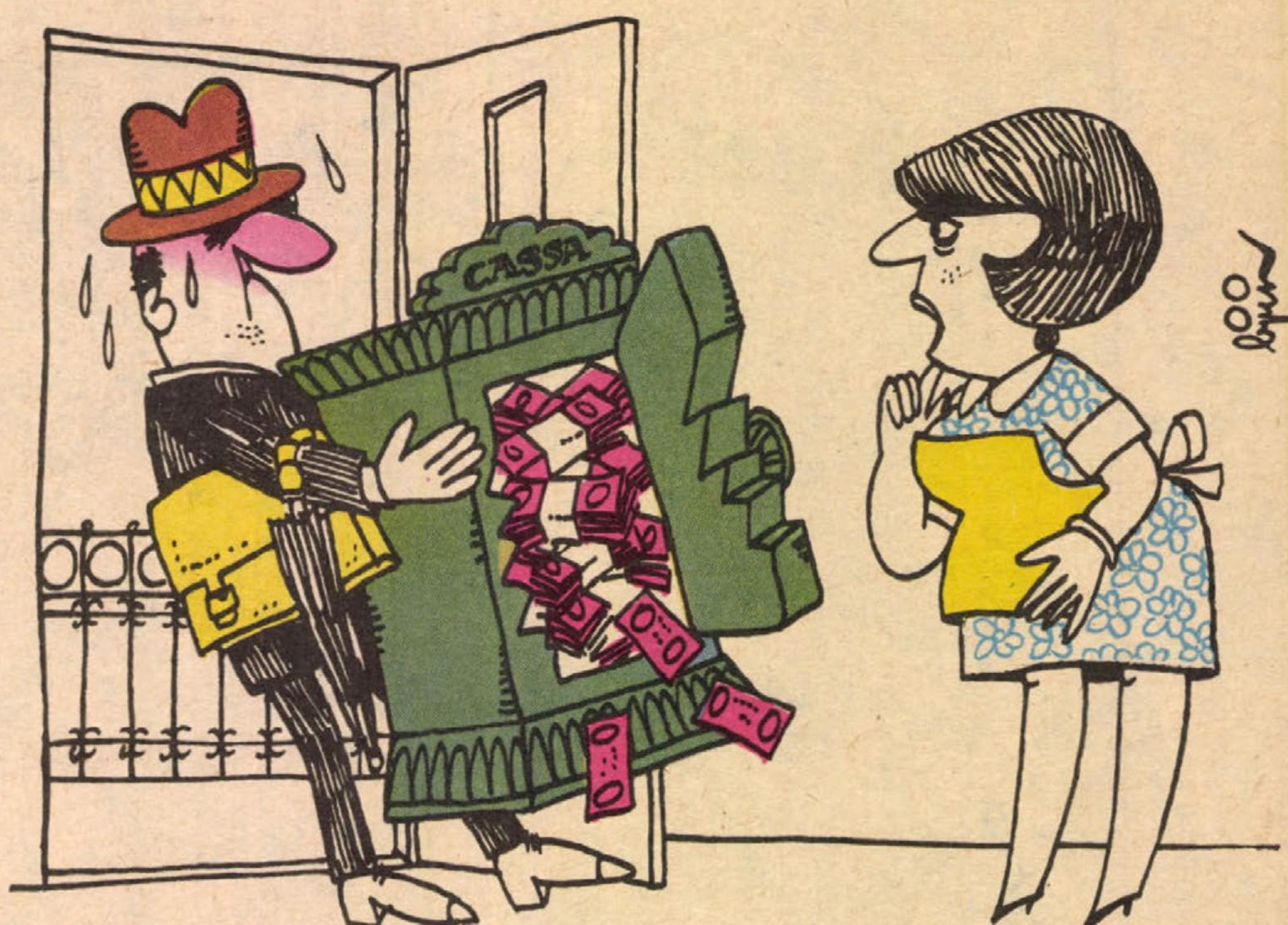
Így telnek napjaim házamban-váramban a békés egymás mellett lakás szellemében. Kár, hogy némelyekben még nem elég fejlett a kollektív szellem: az imént is rám dörömböltek, hogy miért verem éjjel egykor az írógépet a balkonon. Rémes, milyen önző, összeférhetetlen alakok vannak!

Kaposy Miklós

EGY ÚJABB HIÁNYCIKK

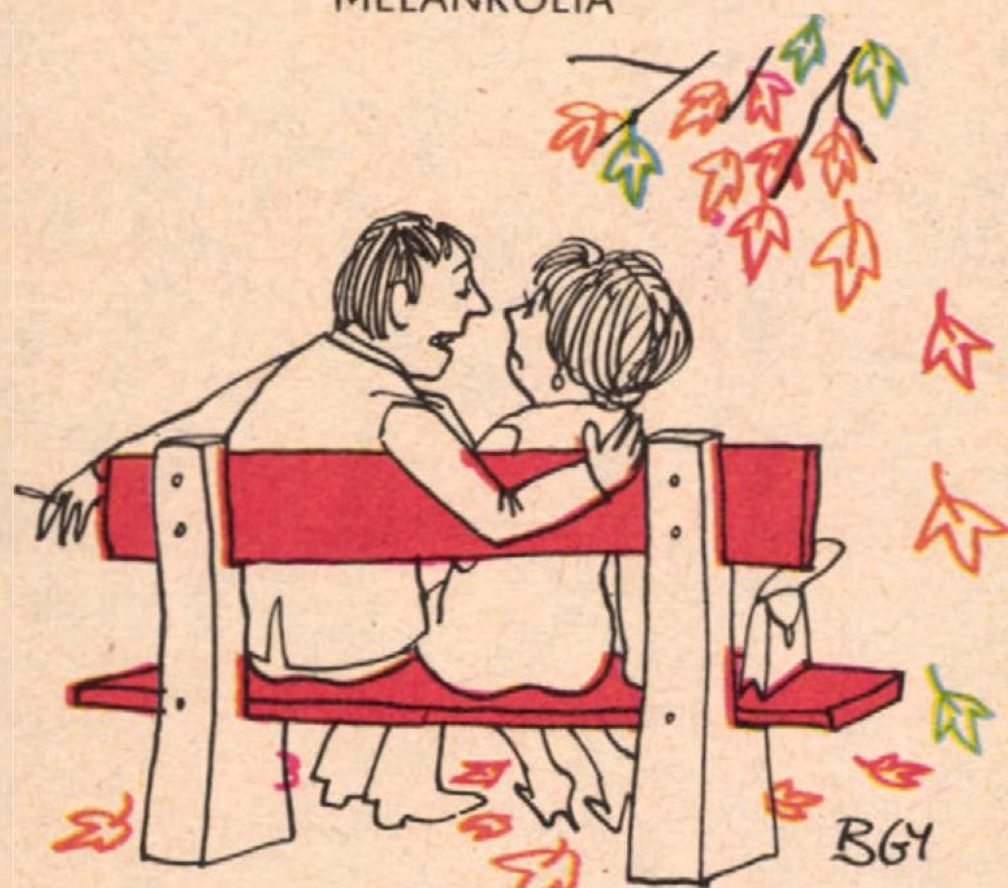

AGGÓDÓ FELESÉG

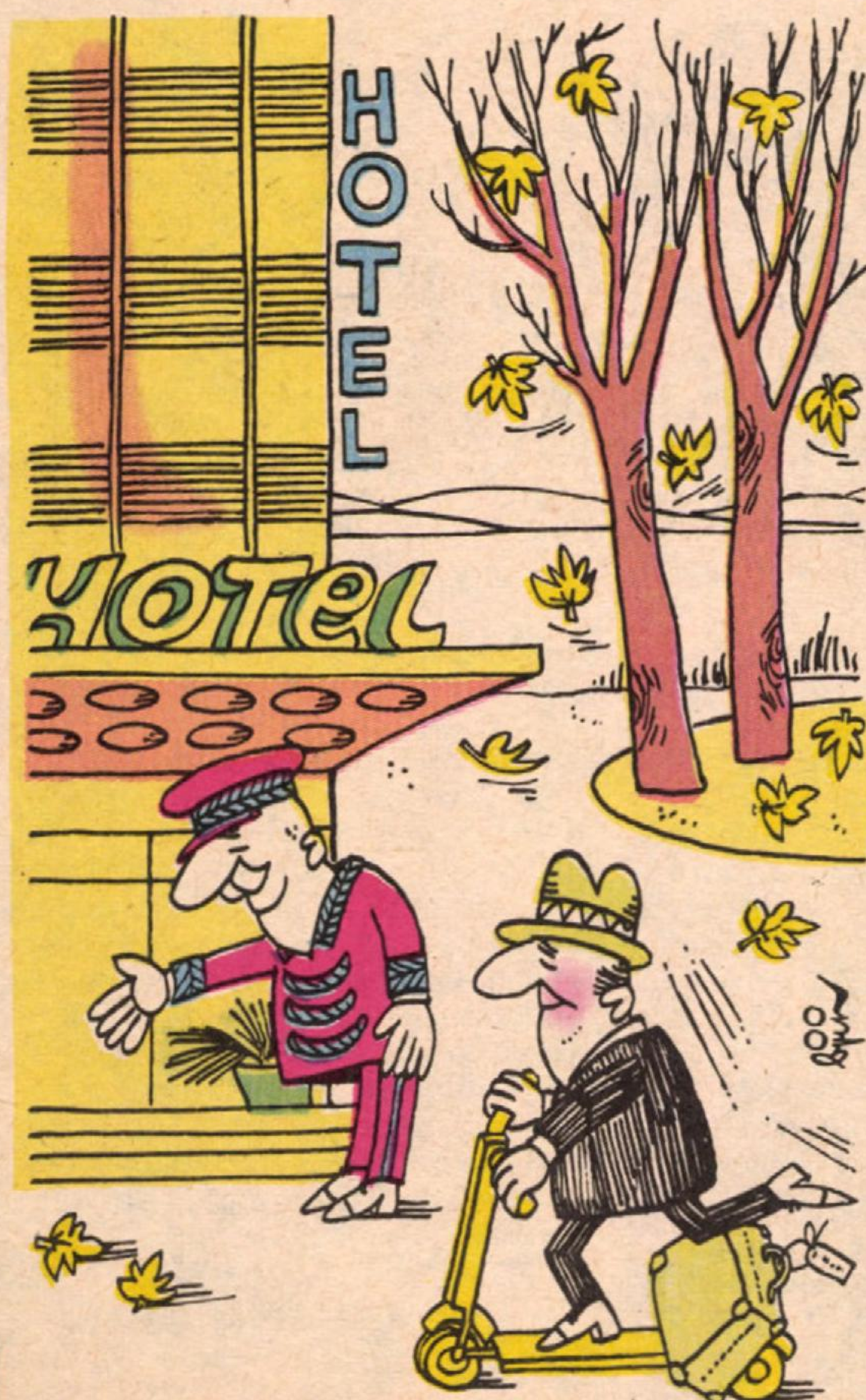
– Nem volna szabad ennyit cipekedned, szivem...

MELANKÓLIA

– Lakást tervezünk előbb, vagy családot?

UTÓSZEZON

PESTI DELICATESSEK

A „delicatus" latin szó, jelentése: finom, különleges. A latin delicatusból származik a francia, a német delicatesse, az angol delicate, s a magyar nyelvben is meghonosodott delikátesz.

Mai nyelvhasználatunkban már nagyon ritkán fordul elő ez a franciás hangzású, az egykori úri társaságok finom modorát idéző ódon „illatú" kifejezés.

De nézzük csak, mit ír róla a Magyar Értelmező Szótár: „Delikátesz (régiesen írva: delicatesse): különlegesen finom csemege." S az idézett irodalmi példa: „... Ezt Kínában csak a gazdagok ehetik. Tehát delicatesse. (Jókai.)"

Hogy manapság Kínában kinek jut delikátesz, arról nincsenek pontos értesüléseim.

Mi mindenesetre mostanában kezdjük behozni e téren történt lemaradásunkat. Hála érte a KÖZÉRT-nek, amely az utóbbi években a „Delicatesse" üzletek egész sorát építette ki. KÖZÉRT-ünknek ez a „haladó szellemű" kezdeményezése rohamosan fejlődő idegenforgalmunk szempontjából is rendkívül hasznos *volna*... Már tudniillik akkor, ha a körünkben forgó idegen csak a „Delicatesse"-cégtáblákat látná, és nem menne be ezekbe a boltokba vásárolni is. Mert ha bemegy...

*

A napokban a Belváros szívében, a Szabadsajtó úton jártam. A kirakatokat, cégtáblákat nézegető angol házaspár haladt mellettem. A 6. számú ház előtt — amelyben nemrégen nyílt meg egy „Delicatesse"-bolt — hirtelen megtorpantak:

— Oh, delicate! — kiáltott fel a férfi. — Here we surely can get some fine Hungarian speciality! — Itt biztosan kapunk valami finom magyar különlegességet! — mondta a feleségének, s máris beléptek az üzletbe.

A kíváncsiság rossz tanácsadó. Én is utánuk mentem. A boltban elém táruló látvány ámulattal töltött el. Kevés volt ugyan az áru, de válogatottan finom és különleges. Hanyag elrendezésben kellette magát a pultokon a jó, puha, olvadozó 3 forintos füstölt szalonna, a 32 forintos kolbász, a párizsi, a köményes sajt, a leszállított árú olajos hal, a túró és a tejföl. És két kis fonott kosárban virított, illatozott az igazi „fine Hungarian speciality": az ínycsiklandozóan poshadt, penészes, zöldessárga citromok.

Angol vendégeinkben — láthatóan — semmiféle gerjedelmet nem keltettek e gasztronómiai különlegességek. Szenvtelen arccal néztek körül az üzletben, s anélkül, hogy akár csak ötért túrót vettek is volna, szótlanul távoztak.

Ez az a bizonyos angol hidegvér. Nekem bezzeg melegem lett attól, amit ebben a „finom" belvárosi „Delicatesse"-boltban láttam.

*

Utóiratként hadd mondjam még el, hogy másnap Budán, a Mártírok útja és Tölgyfa utca sarkán fedeztem fel egy csinos „Delicatesse" üzletet. Cégtábláján messziről olvashatóan, fennen hirdeti: „Különleges ételek boltja." Bent az üzlet falán világító transzparensek ilyen feliratokkal: „Diétás felvágottak", „Diabetikus készítmények", „Különleges borok", „Csemegék". A pultokon az áruválaszték pontosan ugyanaz, mint a Szabadsajtó úti „Delicatesse"-ben.

Megkérdezem az egyik eladó kartársnőt:

— Milyen diétás felvágottat kaphatnék?

— Semmilyet — hangzik a lakonikus válasz.

— Valamilyen „különleges ételt" tudnak nekem ajánlani?

— Ez van... — mutat rá tétován a pulton árválkodó fél rúd párizsira, a zsírtól fénylő, piszkosszürke füstölt szalonnára.

— Mikor volt utoljára diétás felvágottjuk?

— Nem emlékszem rá, hogy volt-e egyáltalán...

Még egy utolsó, tisztán akadémikus jellegű kérdés:

— Nem tudja, hogy miért nevezik üzletüket „Különleges ételek boltjának", delikátesz üzletnek?

— Ezt tessék a KÖZÉRT vezetőségétől megkérdezni — felelte immár jogos ingerültséggel.

*

Miután aligha lesz módomban a KÖZÉRT vezetőségével kerekasztal-beszélgetést folytatni a „Delicatesse" fogalmi kérdéséről, így csak a következő feltevésekre vagyok utalva.

Lehet, hogy a KÖZÉRT-nek van egy nyelvművelő csoportja, amely elavultnak találta a Magyar Értelmező Szótár fogalmi meghatározását és nyomban újított? Lehet!

Vagy egyszerűen csak arról van szó, hogy a KÖZÉRT-nél senki sem nézte meg egy szótárban, mit is jelent tulajdonképpen a „Delicatesse"? Ez mégsem valószínű.

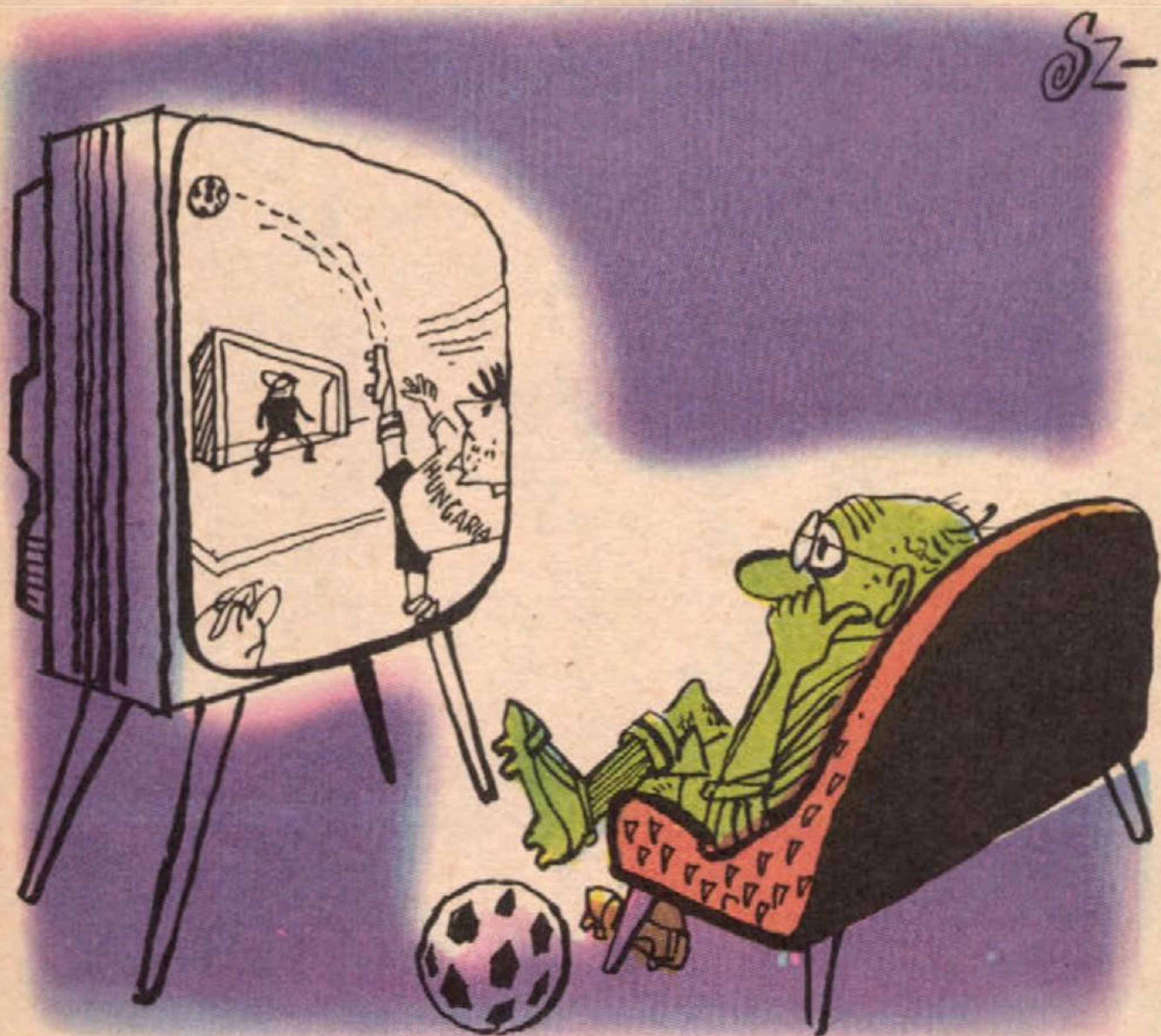
Ámbár, mit lehet tudni?! A holdraszállás korszakában minden lehetséges...

Vajda Gyula

Megkérdeztük rajzolóinkat:

MIT SZERETNÉNEK MEGTANULNI?

Szűr-Szabó:

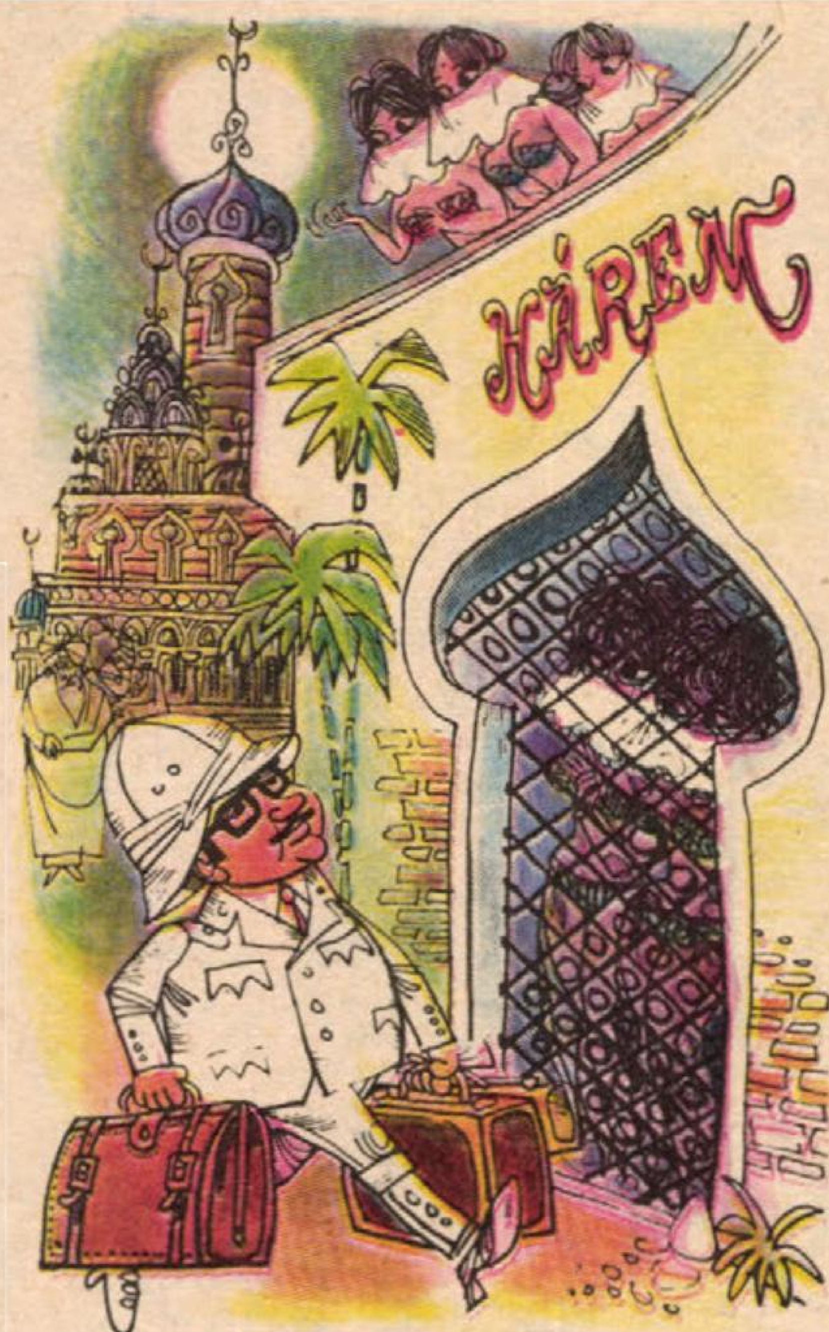
. . . futballozni, de nincs kitől.

Balázs-Piri:

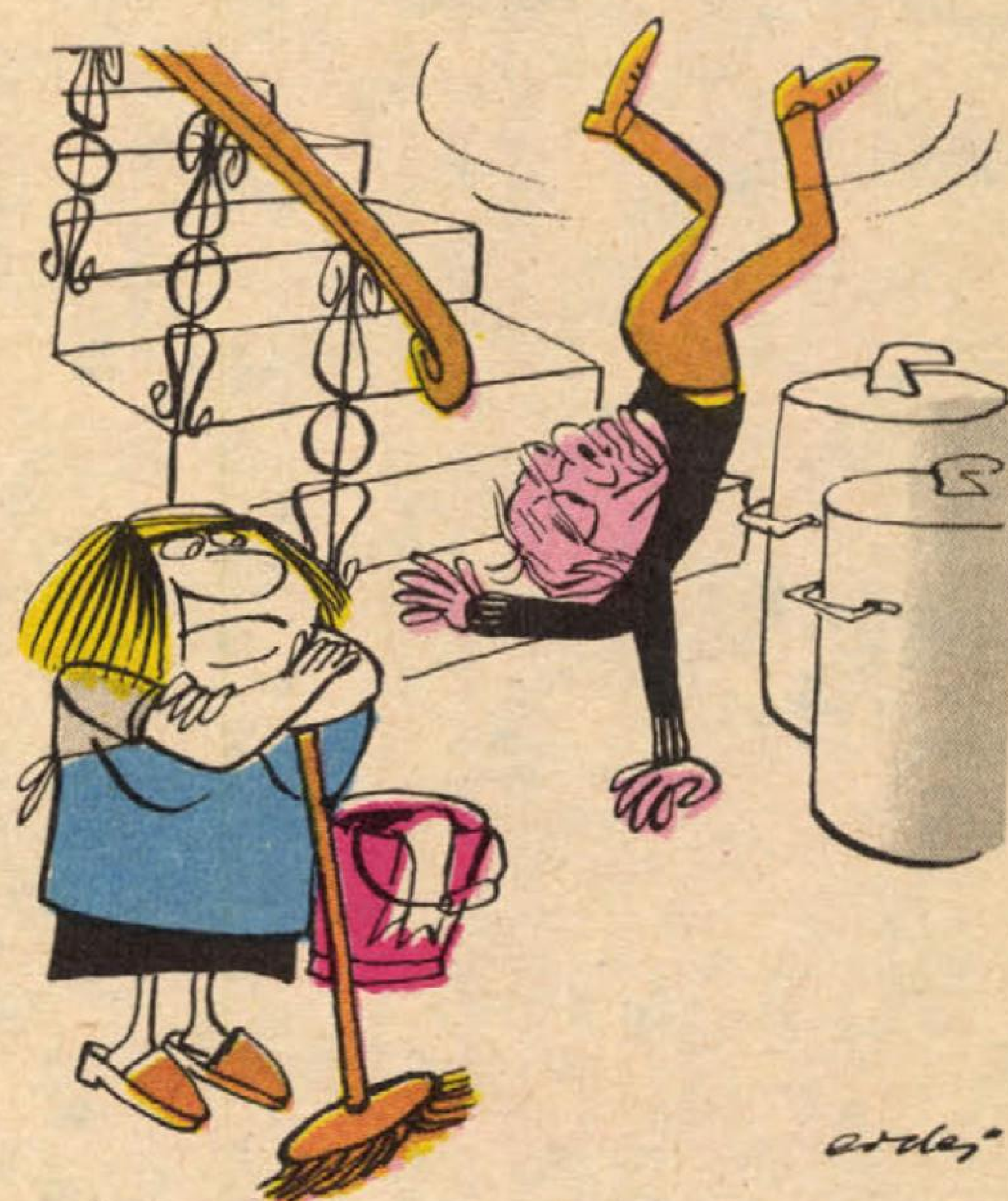
. . . a fejszámolást, mert a közértben az eladók mindig baleknek néznek.

Endrődi:

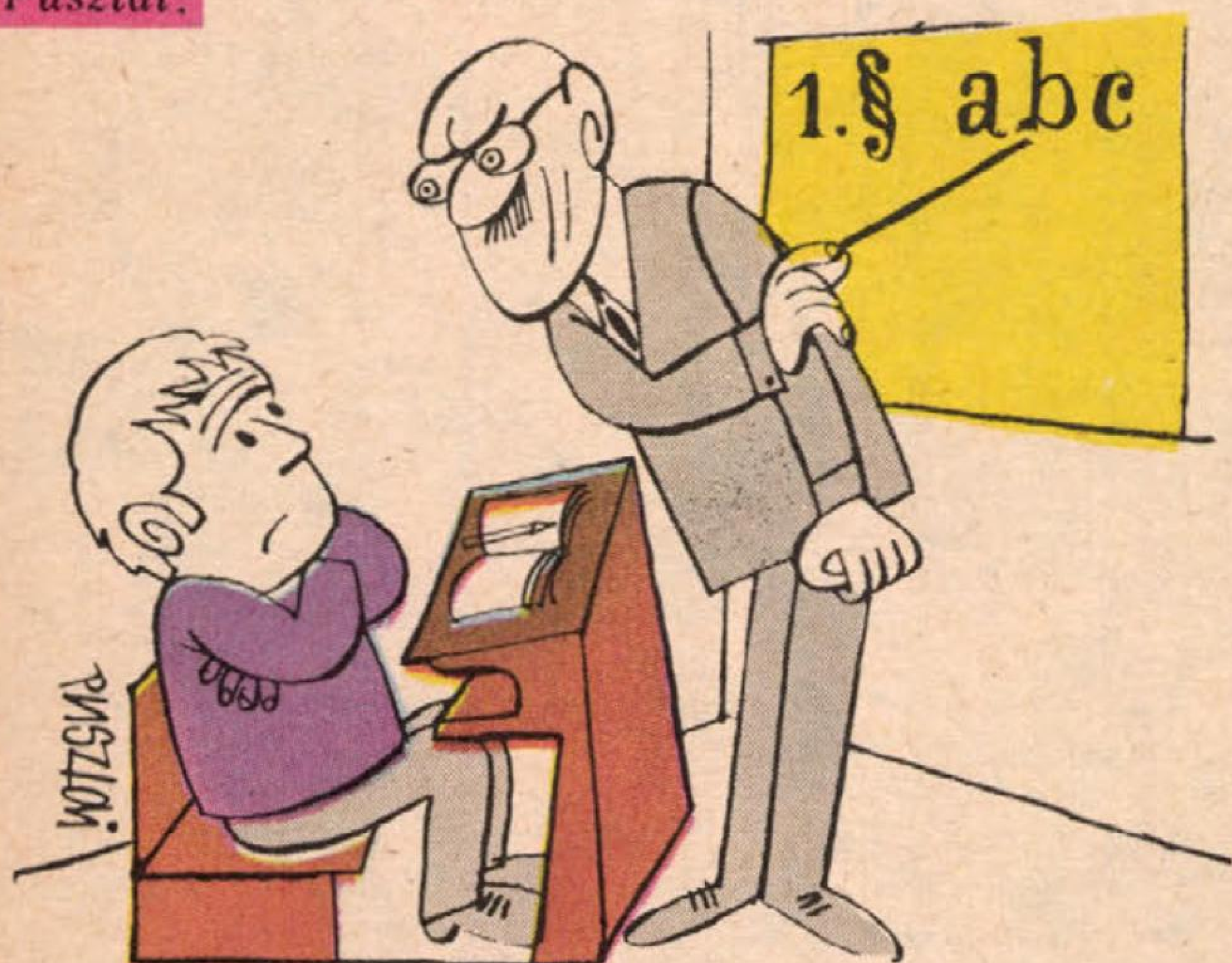
. . . a családtervezést külföldi tanulmányúton.

Erdei:

. . . kézen járni

Pusztai:

. . . a hivatalok nyelvét, hogy a hivatalos írásokat megérthessem.

Tót:

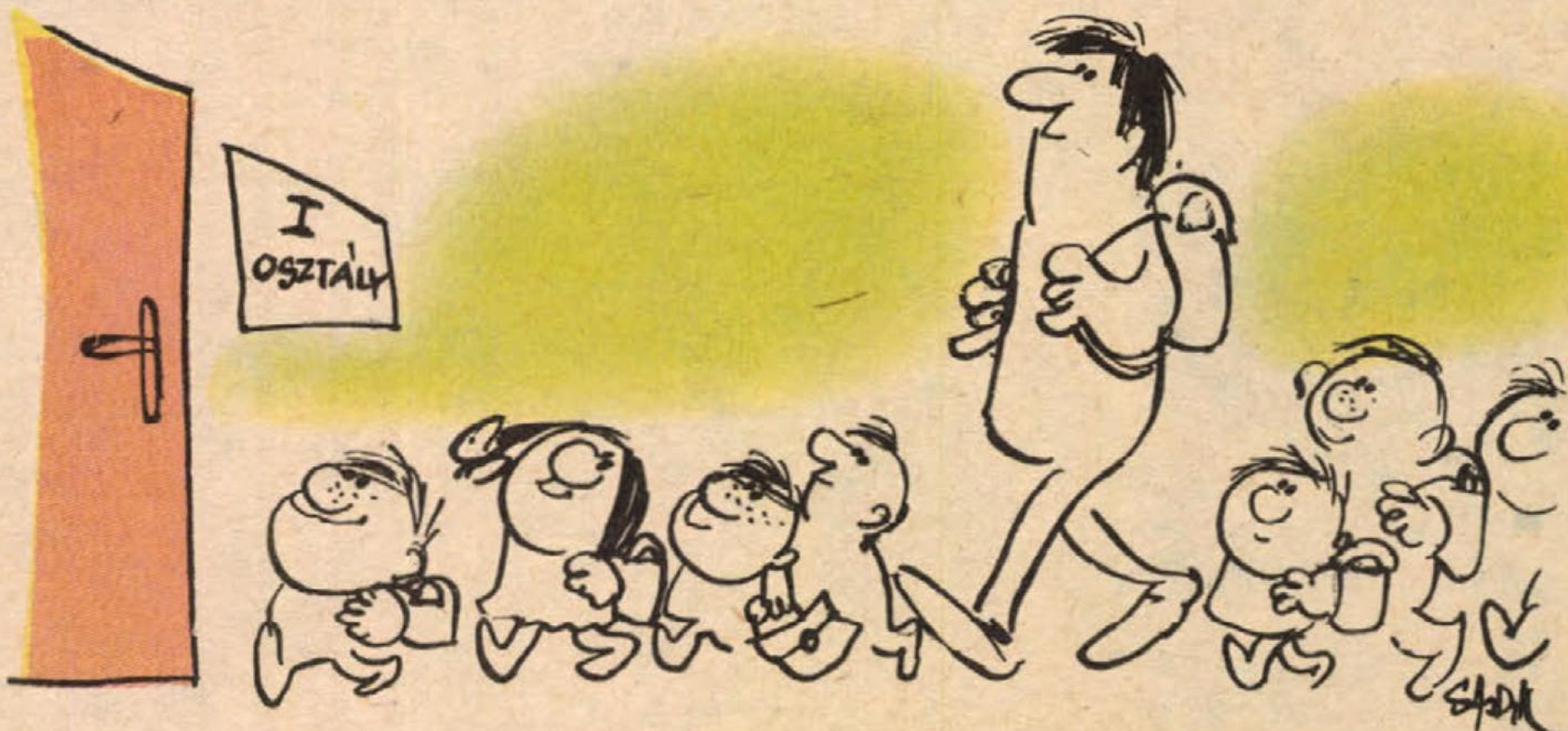
. . . Semmit, mert engem úgyis mindenre kioktatnak . . .

Vasvári:

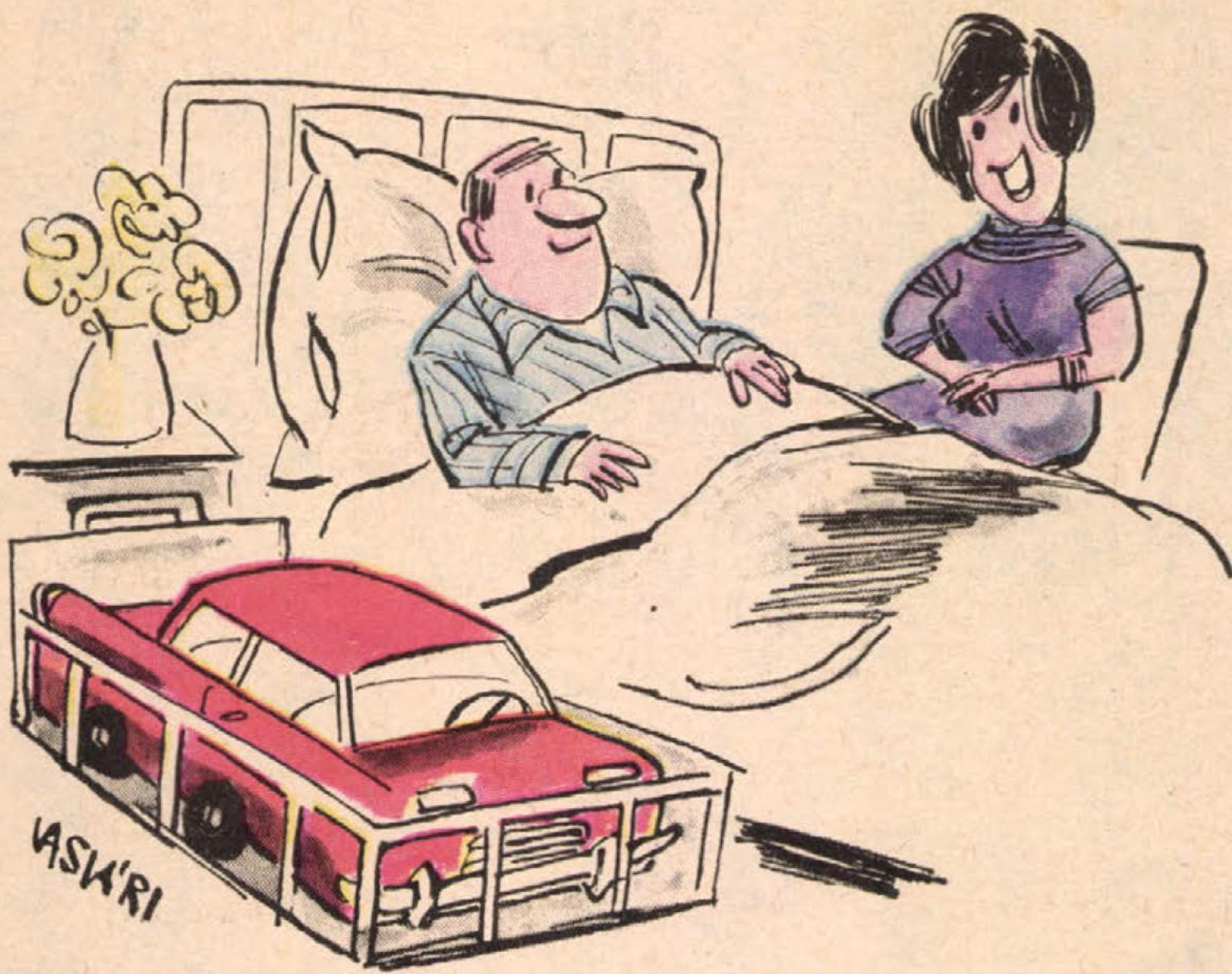
. . . idejében kikapcsolni a tévét.

Sajdik:

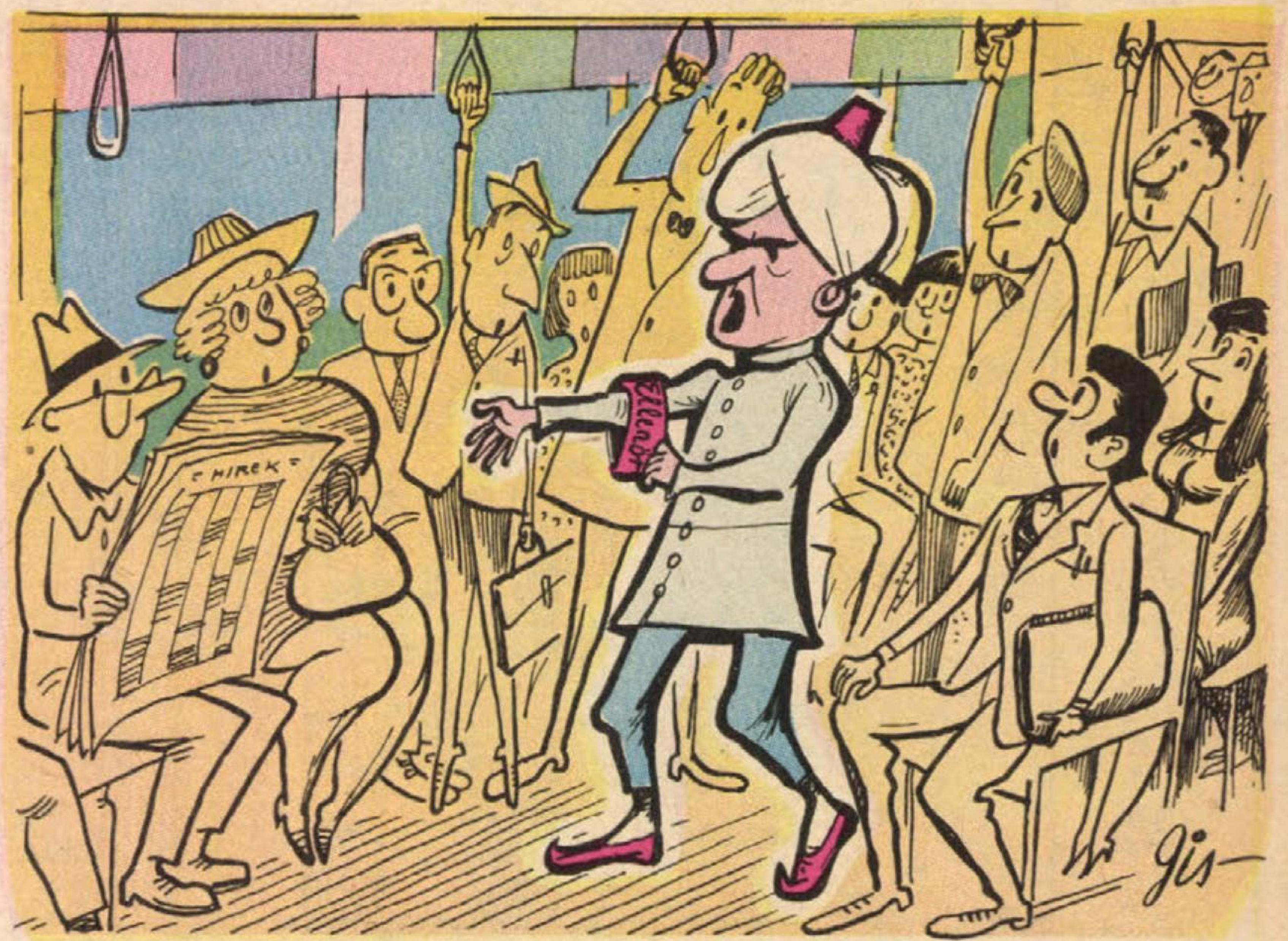
. . . Mindent elölről, de most már komolyan venném . . .

NEHÉZ SZÜLÉS

– Majd kicseréljük két év múlva egy nagyobbra...

KÍNOS MEGLEPETÉS

– A bérleteket, jegyeket kérem ellenőrzésre!

a VILÁG anekdota kincséből

Washington *Irwing,* amerikai író, akinek *Rip van Winkle* című elbeszéléséből készült a nálunk is sokat játszott operett, találkozott egy erősen közepes képességű festő barátjával. Mivel a piktornak képességei ellenére valahogy sikerült bejutni néhány képével egy akkoriban megnyílt nagyobb kiállításra, nyomban faggatni kezdte író barátját:

— Voltál a kiállításon? Láttad a képeimet?

— Voltam is, láttam is bizonygatta Irwing —, *sőt éppen a te képeidet bámultam meg a leghosszabban.*

— Te hizelgő! — bájolgott a piktor.

— Szó sincs róla, ez a színtiszta igazság. Ugyanis a többi festőkollégád képei előtt annyi ember állott, hogy egyszerűen képtelen voltam odafurakodni!

Louis *Bromfield,* az *Árvíz Indiában,* s egyéb nagy sikerű regények szerzője, kiszállva abból a taxiból, amit felesége, Mrs. Bromfield is gyakran igénybe vett, rendkívül csekélyke borravalót adott a sofőrnek. A sofőr nem tudta megállni, hogy ne közölje az íróval:

— Csak megjegyzem, hogy kedves neje, Mrs. Bromfield legalább háromszor annyi borravalót szokott adni, mint amennyit ön, Mr. Bromfield, a kezembe nyomott.

— Kedves barátom — válaszolta a népszerű író —, *ön figyelmen kívül hagyja, hogy Mrs. Bromfieldnek olyan férje van, aki hatalmas összegű szerzői tiszteletdíjakat seper be, viszont Mr. Bromfield felesége csillagászati számokban kifejezhető összegeket tékozol el...*

Az agyonhajszolt, teljesen kimerült *Hemingway*nek tartós és teljes pihenést javasolt a háziorvosa. Hozzátette, hogy leghelyesebb lenne, ha hosszabb időn át, lehetőség szerint, nem is beszélne.

— Drága doktorom — rázta fejét az író —, *általában két esztendőbe tart, amíg az ember megtanul beszélni. De, hogy hallgatni megtanuljon, ahhoz, szerintem, hetven év sem elég.*

Békés István gyűjtése

CSODAGYEREK

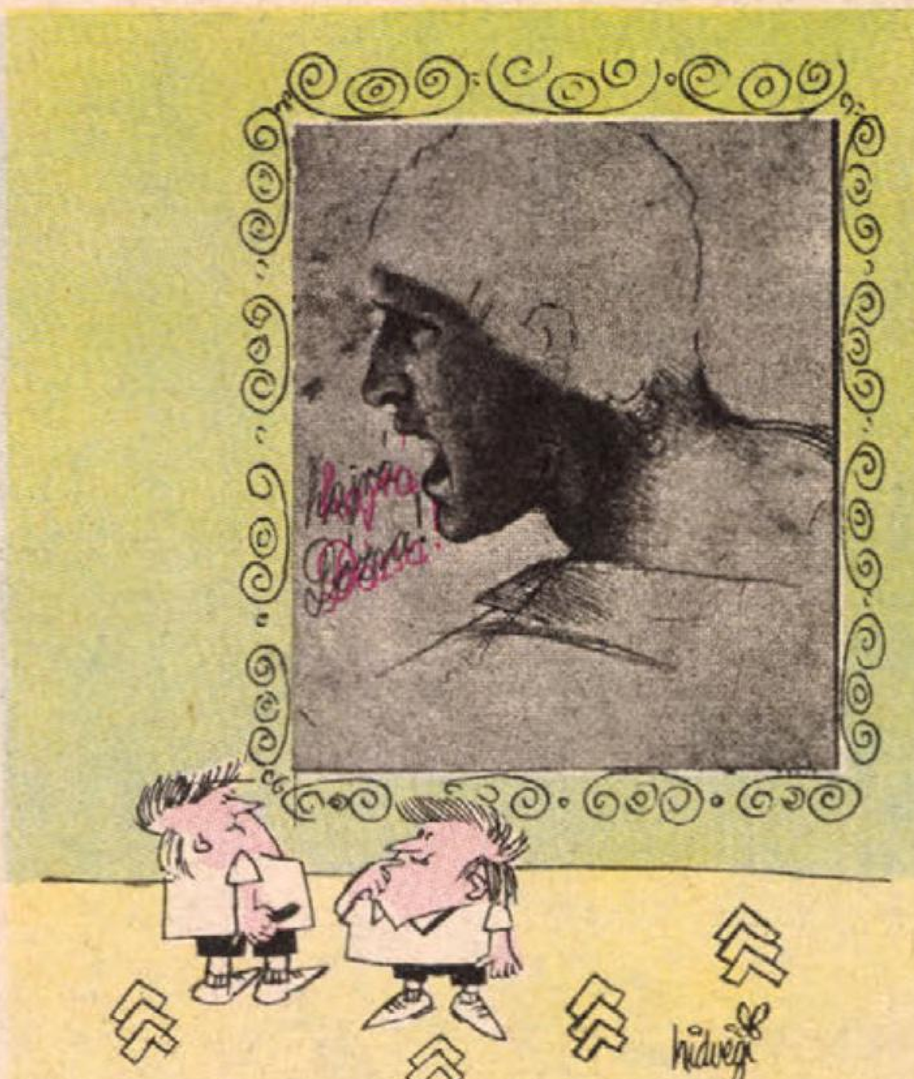
ALAPOS VÁLÓOK

Egy londoni öregúr, a 67 éves *Edward Williams* válókeresetet adott be felesége ellen. Az ok: felesége elhagyta őt.

Mivel *Mrs. Williams* 1921-ben hagyta ott férjét, *Mr. Williams*ban az a meggyőződés alakult ki, hogy most már hiába várja vissza feleségét, az asszony visszatérése egyre valószínűtlenebb. A válást az asszony hibájából ki is mondták, *Williams* úr újra megnősült, s reméli, hogy az új asszony több időt tölt majd odahaza.

MÚZEUMI HÓNAP – MÚZEUMI TÉMÁK

Hidvégi János rajzai

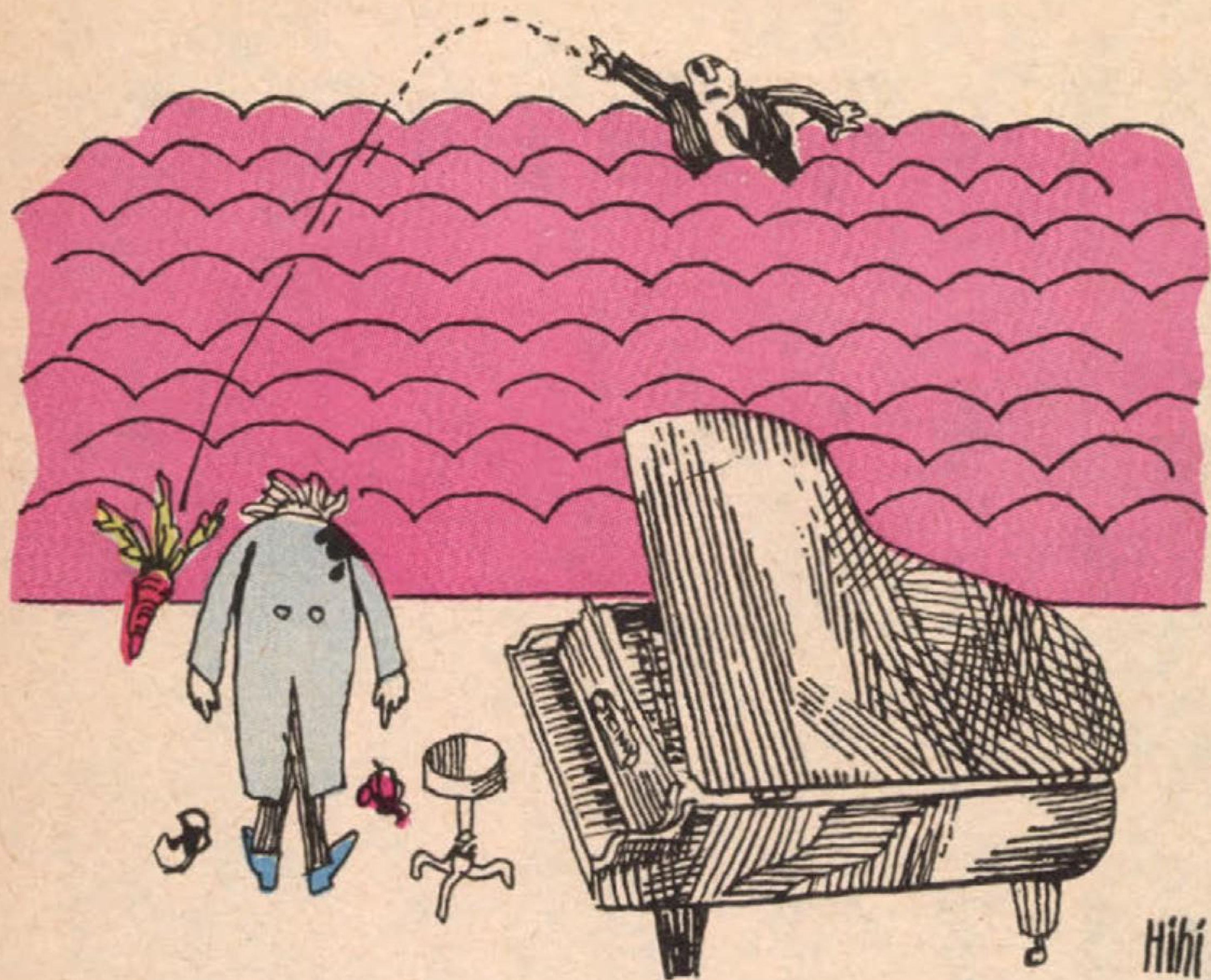
Ebadta srácok

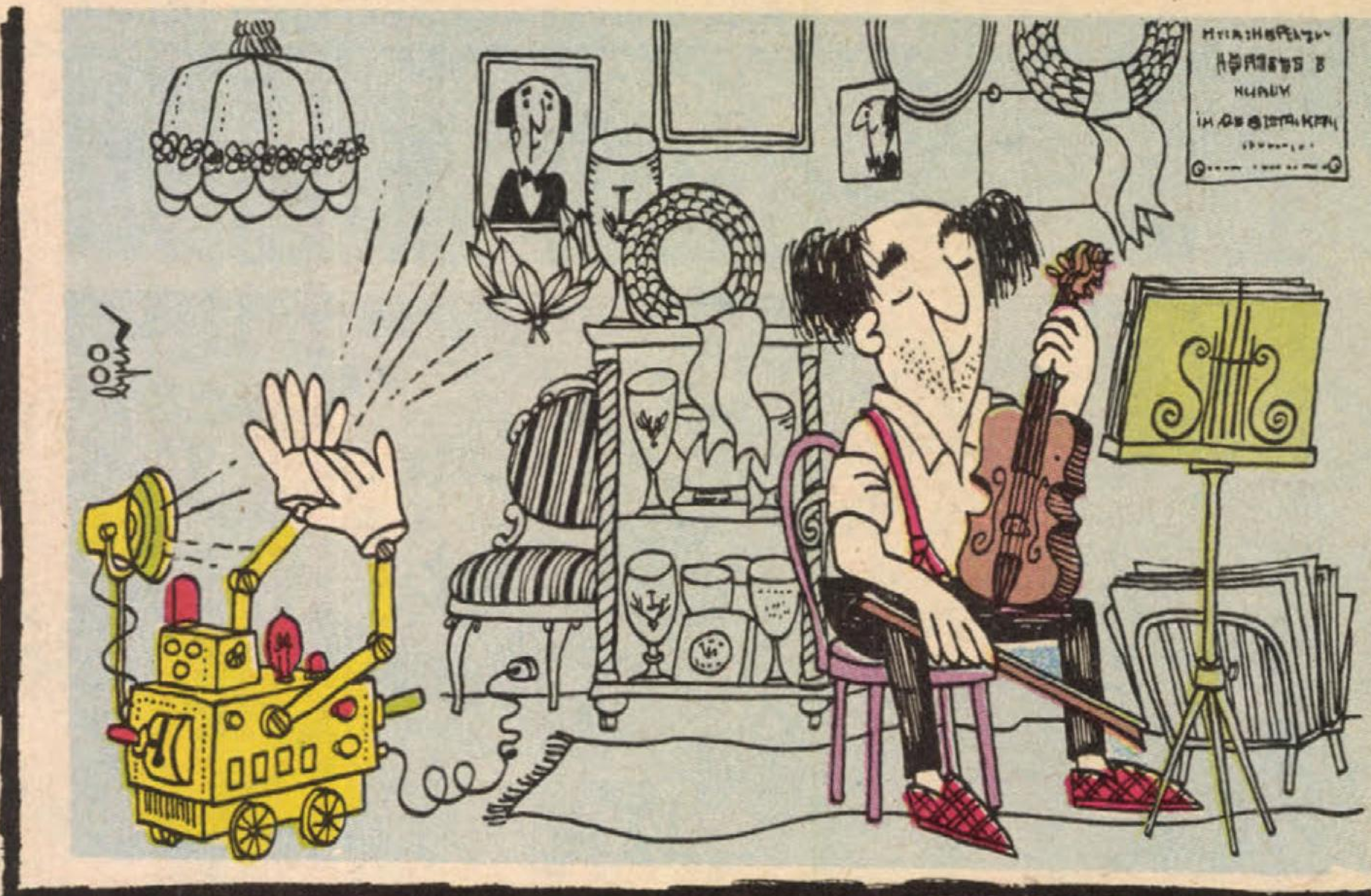

– Állandóan névtelen leveleket írkál.

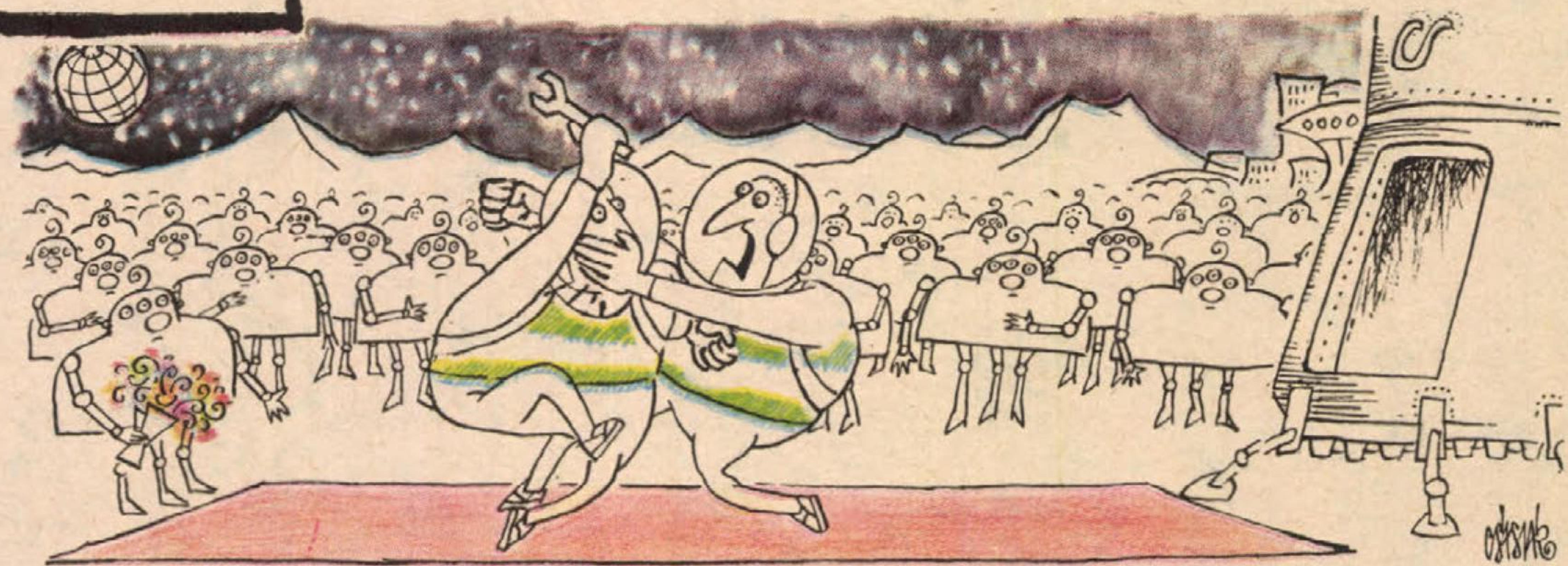
– Hidd el végre, hogy ezt a képet így kell nézni!

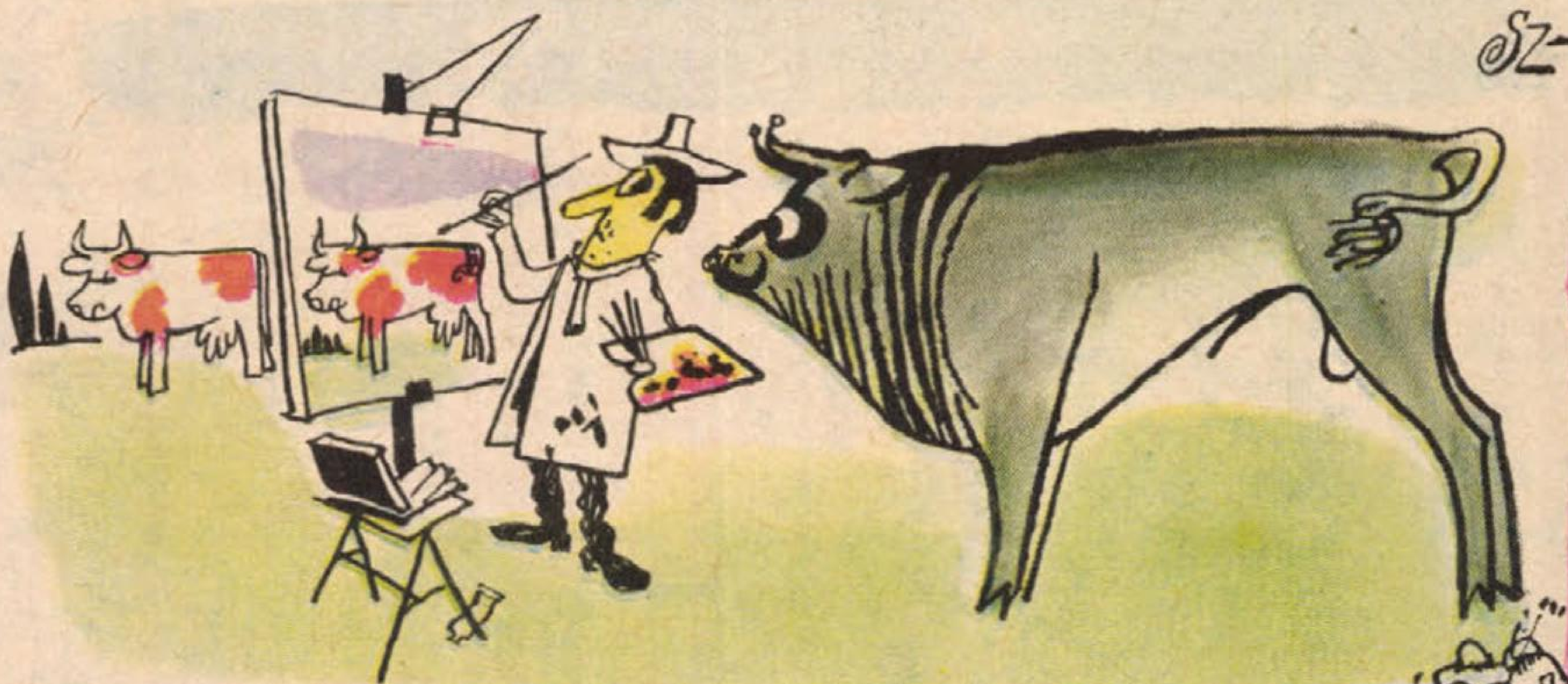

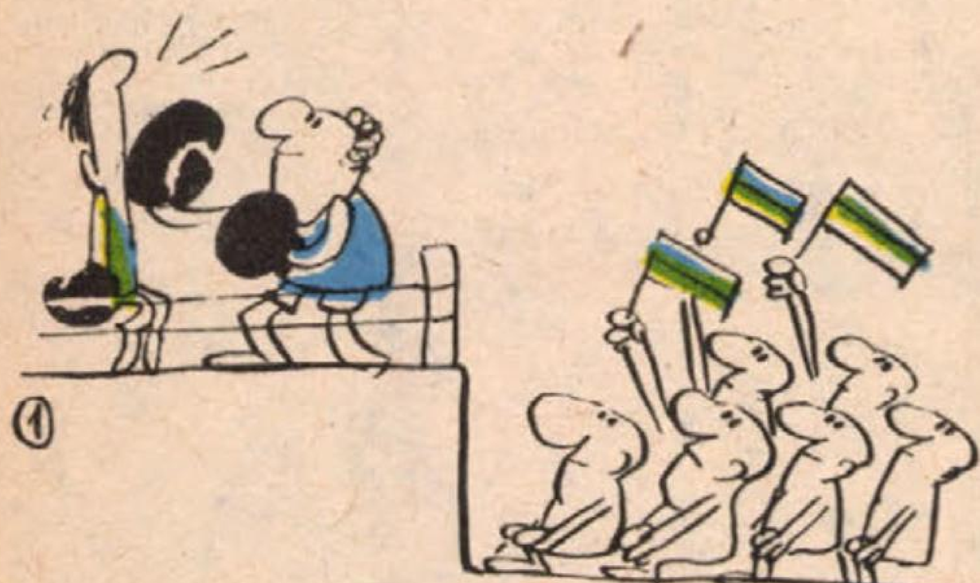

KÖZÖNSÉG

HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, CSÁSZÁR, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, PUSZTAI, FÜLÖP

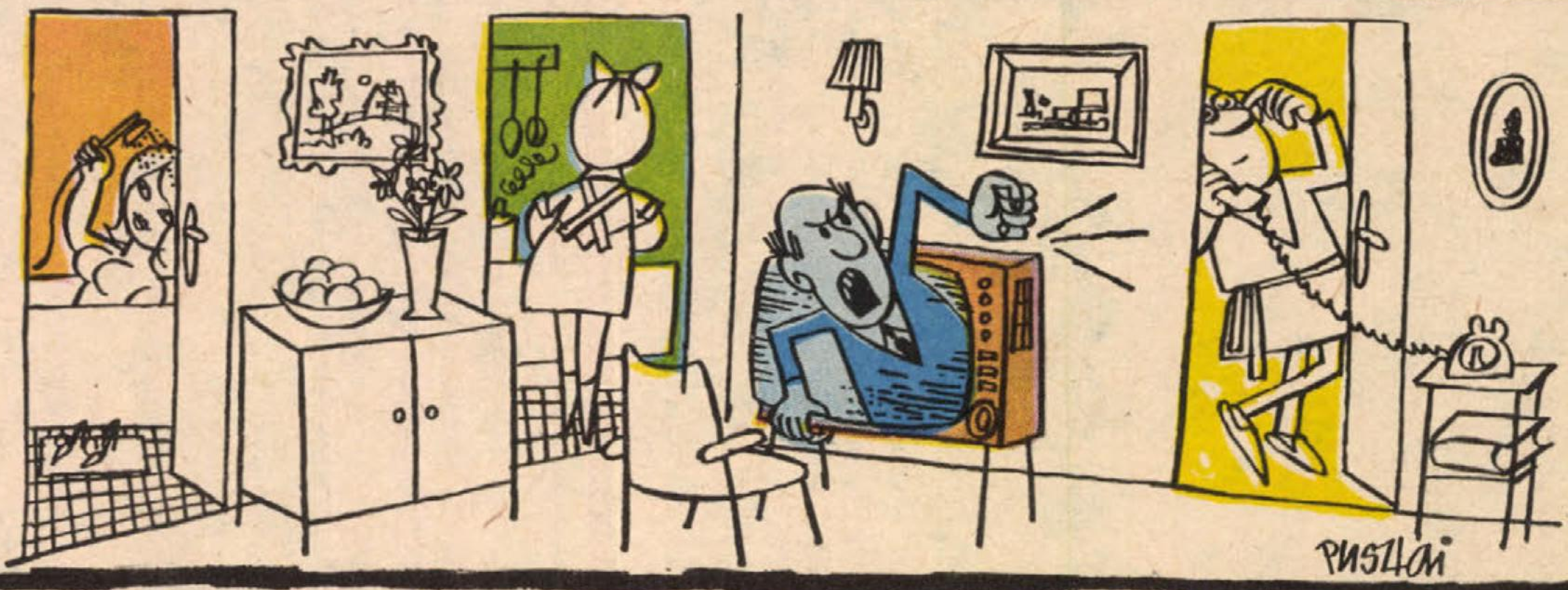

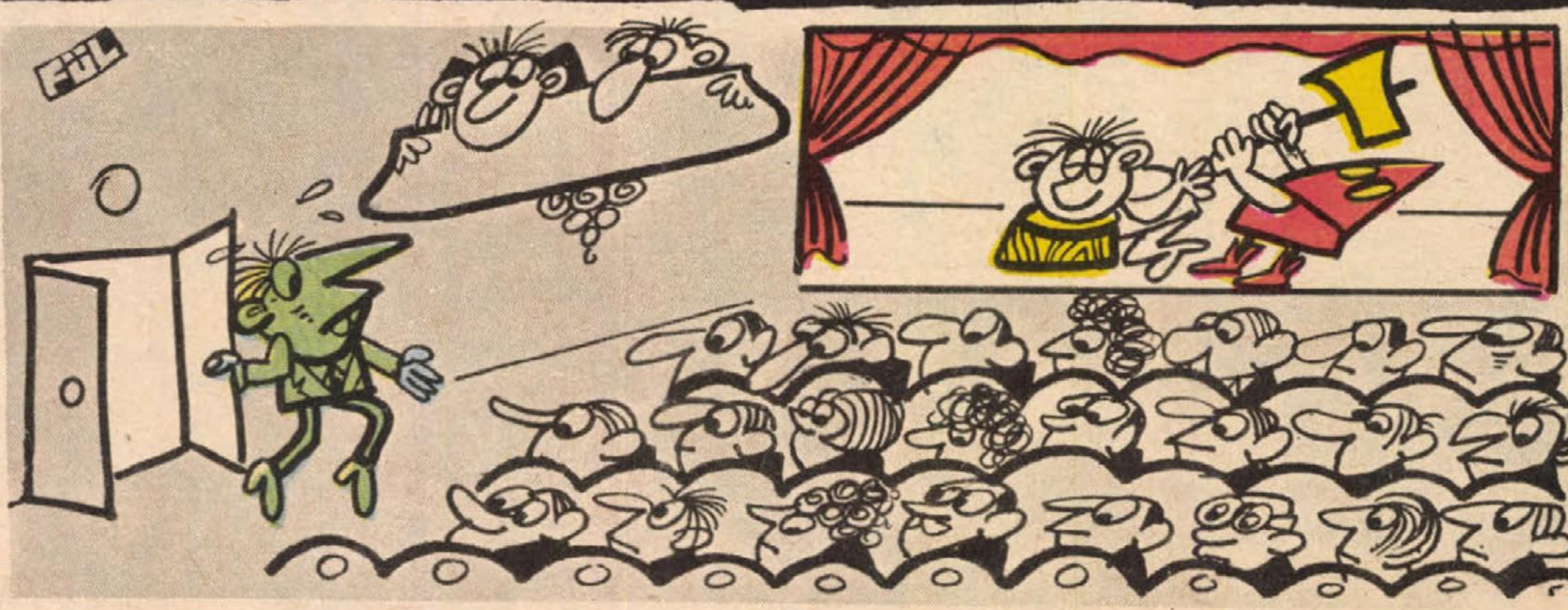

SZILÁNKOK

BEAT

— Foglalkozása?

— Egy neves beat-zenekar nélkülözhetetlen tagja vagyok.

— Gitáros?

— Nem. Villanyszerelő.

IGÉNYTELEN NŐ

— Képzeld, ez az ostoba Panni férjhez ment egy gyalogoshoz.

MUNKAIDŐ

Úgy hallom, egyes üzemekben a dolgozók azt javasolták, hogy a szabad szombat mellett vezessék be a szabad hétfőt, keddet, szerdát, csütörtököt, pénteket is.

PECH

— Rendkívül bosszantó! Olyan házban lakom, ahol évek óta tökéletesen működik a felvonó.

— Mi ebben a bosszantó?

— Semmi haszon belőle. A földszinten lakom.

MAGÁNY

— Pajtás, olyan magányos vagyok. Mutass be nekem egy csinos nőt, akivel legalább összeveszhetnék!

TÉVÉ

X. eddig otthon ülő ember volt. De amióta feltalálták a hordozható tévékészüléket, gyakran látják őt, amint sétál a jó levegőn a budai hegyekben és nézi a tévé-híradót.

MODERN IDŐK

— Szívecském, ma repülőgépen Moszkvába utazom. Ott is ebédelek.

— Nem bánom, de este nyolckor együtt vacsorázunk egy óbudai kiskocsmában.

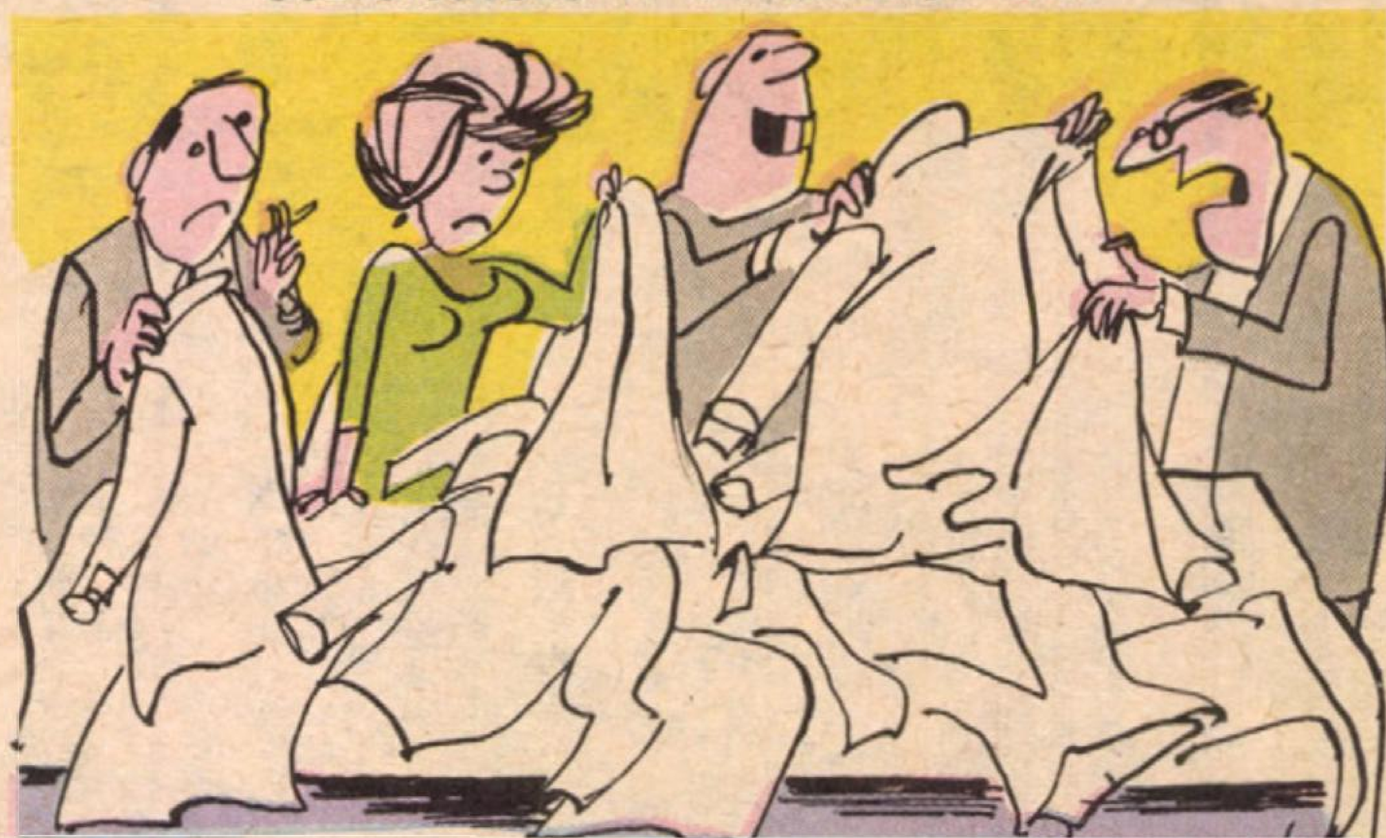
KÖZÖS MEGEGYEZÉS

Megállapodtak abban, hogy válás után a közös szerzeménynek számító bútort, berendezési tárgyakat becsületesen megfelezik, a gyerek az anyánál marad. Miután mindent szépen, békésen megbeszéltek, megcsókolták egymást és elindultak az anyakönyvvezetőhöz.

Galambos Szilveszter

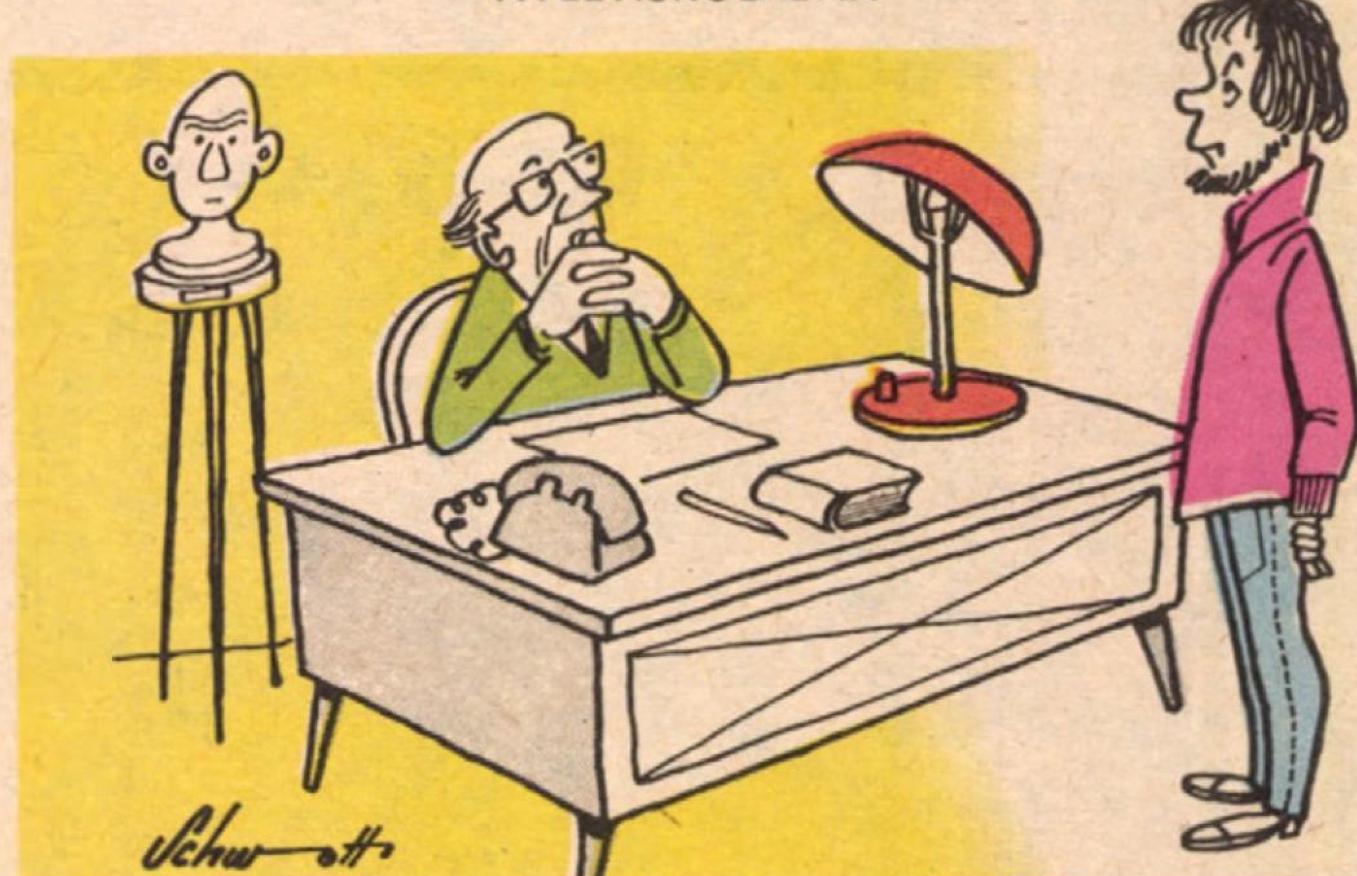

ÖSZTÖNÖSSÉG A KERESKEDELEMBEN

— Ez legyen talán első osztályú...

NYELVISKOLÁBAN

— Angolul kíván tanulni? Ez derék szándék, fiam. Na és mi akar lenni?
— Táncdalénekes.

SURÁNYI FECSKÉK

Van csárda sok: nagy, parányi
Ám olyan, mint a surányi
Nincsen sehol, egy se –
Vacsorázó-vendég lent ül,
Fölötte meg vígan lendül
A sok vidám fecske.

Berepülnek, kirepülnek,
Pillanat – letelepülnek:
S rögtön tova szállnak.
– Hű munkára mindig készek –
Építik az apró fészket
Hétköznap, vasárnap.

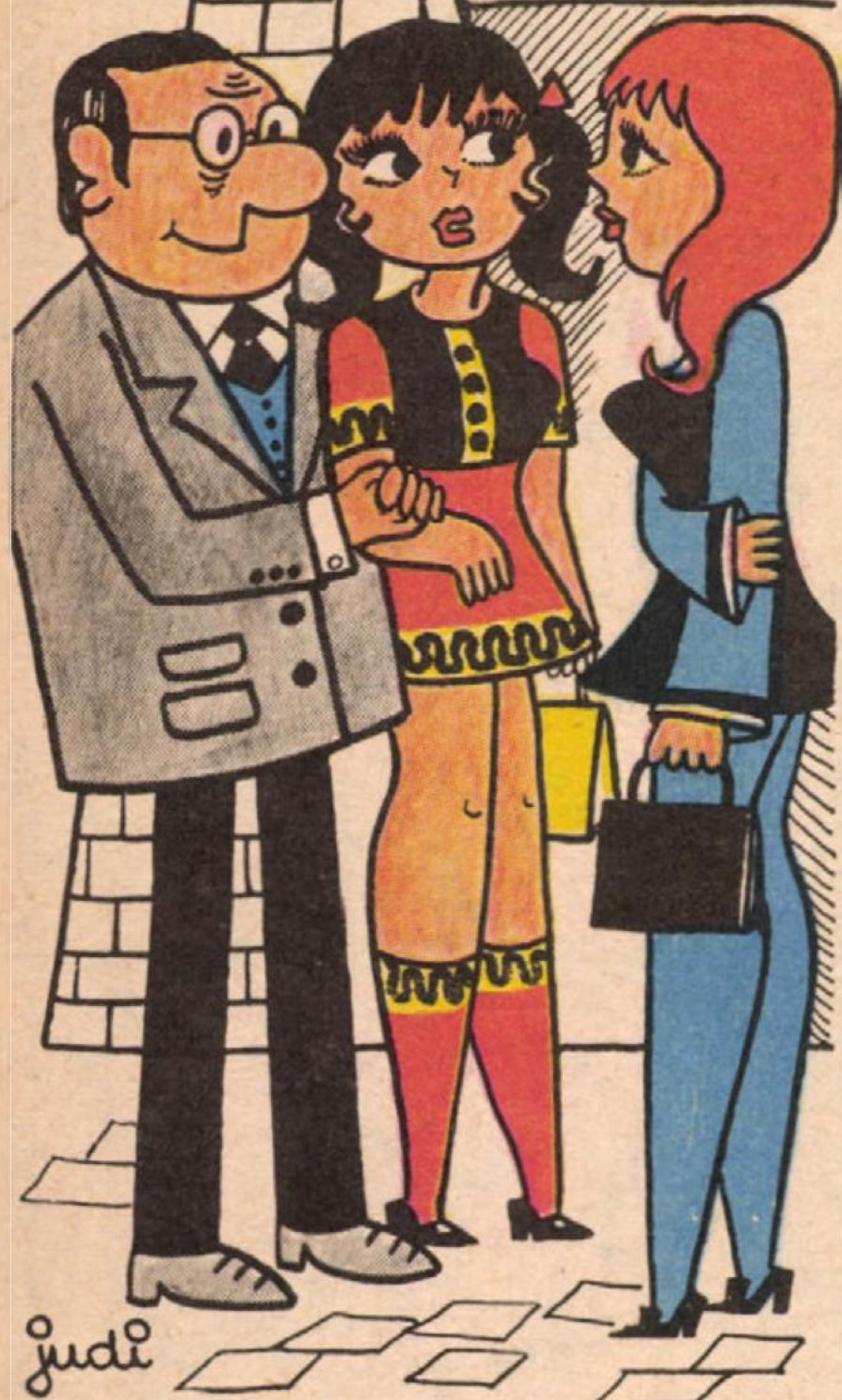
Ha tavasz jő tengeren túl
A kis fecske útnak indul
– Régi fészke várja –
Cseng. Csicsereg. Csattog. Irány:
Duna-kanyar. Sziget. Surány:
Ottan is a csárda.

Minek ide hangos hűhó,
Cimbalom meg hegedűszó,
Minek ide brácsa?
Csicseregnek a kis fecskék –
Így várja a vidám estét
A surányi csárda.

Farkas Imre

CSALÁDBAN MARAD

– Most a mamám kinőtt udvarlóival járok...

Hallottunk 2 viccet

1

Egy angol úr bemegy az állatkereskedésbe, s megkérdi, van-e eladó papagáj.

— Hogyne — mondja a kereskedő —, itt van egy remek példány.

— Mibe kerül?

— Ötven fontba.

— Megbolondult? — méltatlankodik a vevő. — Hiszen ez megfizethetetlen ár!

— De uram — tiltakozik a kereskedő —, ez a papagáj hét nyelven beszél!

— Mit törődöm vele, hét vagy hetven nyelven beszél-e — mondja a vevő. — Engem csak az érdekel, *puha-e a húsa?*

2

Két férfi utazik a trolibuszon, egymás mellett ülnek, és mind a kettő az Esti Hírlapot olvassa.

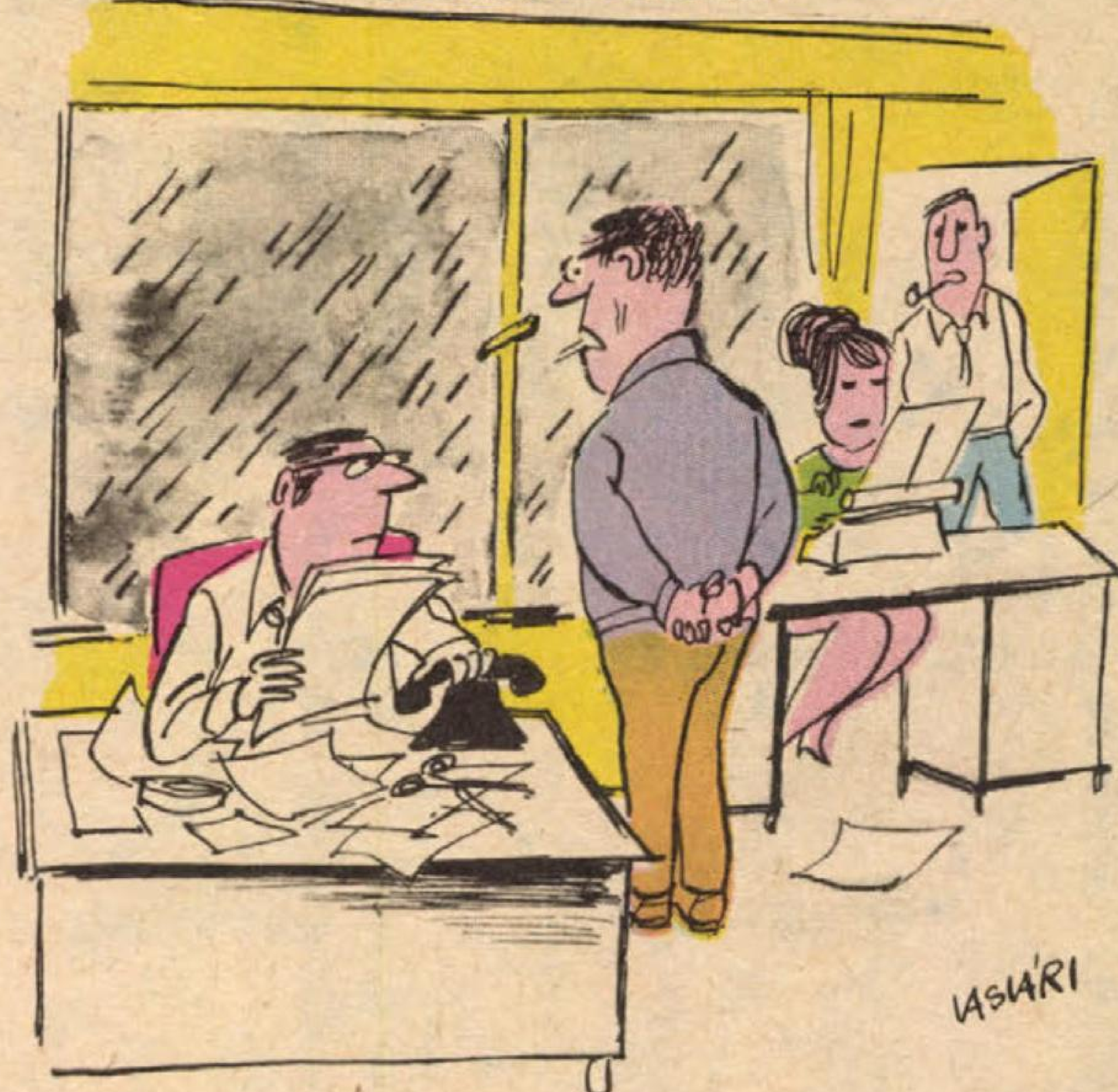
Az egyik azonban, aki szemlátomást rövidlátó, állandóan belehajol a másik újságjába és nagy mohósággal falja a híreket.

A másik egy darabig tűri, végül megsokallja, és haragosan odafordul szomszédjához:

— Nem mondaná meg, uram, hogy miért olvas ön az én lapomból, mikor ön is ugyanazt tartja a kezében?

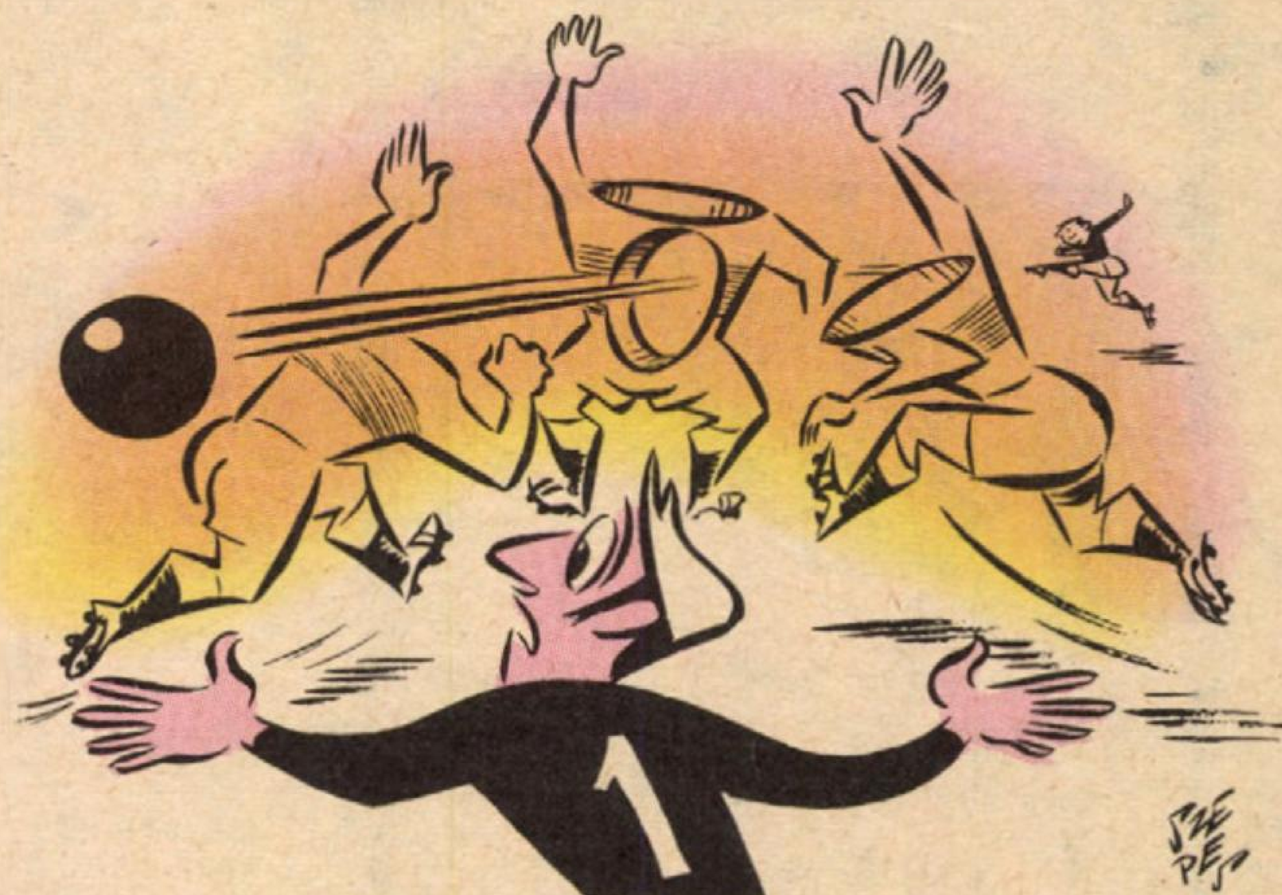
— Ne haragudjon, uram, de ön már az ötödik oldalt olvassa, én pedig, sajnos, még csak a harmadik oldalon tartok.

SZERKESZTŐSÉGBEN

– Utálom az őszt. Nem lehet bikinis nő a címlapon.

VÁLOGATOTT VÉDELEM

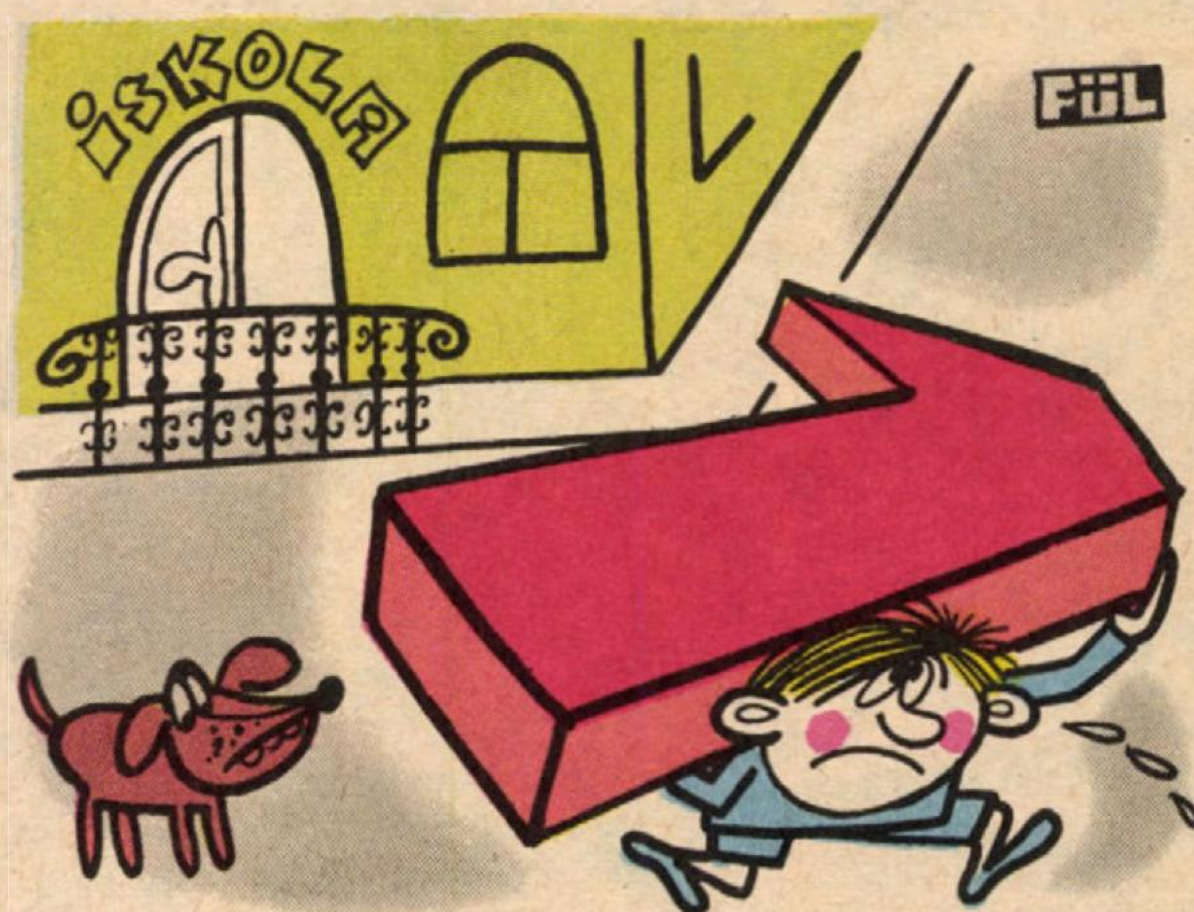
A kapusaink ezért idegesek.

ŐSZ

– Ez a kedvenc évszakom. Tudja, ilyenkor vannak a sorozások!...

HAZAFELÉ

EZT OLVASTAM

FOKOZÁS A KÖBÖN

Egy sajtónyilatkozatban azt olvasom, hogy *„még fokozottabban* kell törődni a nagyközönség igényeivel".

Tehát eddig is fokozottan törődtünk velük, s most ezt az elégtelen fokozottant kell tovább fokoznunk. A még fokozottabb törődés után már csak az jöhet, hogy bevezetjük a *legeslegfokozottabbat.* Habár bizonyára lesznek olyanok, akik akkor is követelik majd, miszerint *még legeslegfokozottabban* törődjünk az igényekkel. (Nem a nyelviekkel...)

EGYETEMI GONDOK

Peterdi Gábor festőművészről olvasom, hogy „a Yale Egyetemen a *sokszorosított grafikai tanszék* vezetője".

Elég elfoglalt ember lehet szegény, ha a sokszorosított grafika tanszéke helyett *sokszorosított tanszéket* kell vezetnie. Mikor fest?

SZEGÉNY EMBERT MÉG AZ ÁG IS...

Egy napihírből: *„Több ház összedőlt és megrongálódott."*

Szegény házak! Nem elég, hogy összedőlnek, a tetejébe még meg is rongálódnak. Hát van igazság?

Timár György

Ezt hallottam...

ELŐLÉPTETÉS

A televízió két ízben is közvetítette — felvételről — a nyár nagy zenei eseményét: a Pillangókisasszony margitszigeti előadását. (Jeanette Pilou, Peter Gugalov, Svéd Sándor). Két nappal az első közvetítés előtt még ismertetés is elhangzott a Puccini-operáról. Az előadó, amikor a férfi főszereplőről szólt, következetesen Pinkerton *főhadnagynak* nevezte, pedig a szövegkönyv szereplőlistáján is pontosan így szerepel: „F. B. Pinkerton *hadnagy* (tenor)".

Budapesten előléptették a nőcsábász amerikai tengerésztisztet.

A ZSŰRI SEM TUDTA!

Az I. és a XXII. kerület „Fekete—fehér" vetélkedőjén a budafokiak perceket vesztettek azon a kérdésen, hogy: „Ki írt Timon álnéven 1840-ben, a Pesti Hírlapban?" Előszedték az Írói Álnevek Lexikonát, de az abban feltüntett két Timon álnevet használt író említésére nem szólalt meg a csengő... Lassan letelt a maximális három perc, s ez alatt a budafoki népes versenyzőgárdában nem akadt senki, aki a — kérdés megsemmisítését kérte volna, azzal az indokolással, hogy lehetetlenséget nem lehet kérdezni. *1840*-ben ugyanis senki nem írhatott Timon álnéven a Pesti Hírlapban, mert Kossuth Lajos lapjának első száma, amely a magyar újságírás új korszakának nyitánya volt, *1841.* január — vagy ahogy az újság címlapján szerepel —, Télhó másodikán jelent meg.

Úgy látszik, ezt a kérdés feltevője és a zsűri sem tudta...

(p.)

IMPORT HUMOR

MITOLOGIAI FORDULAT

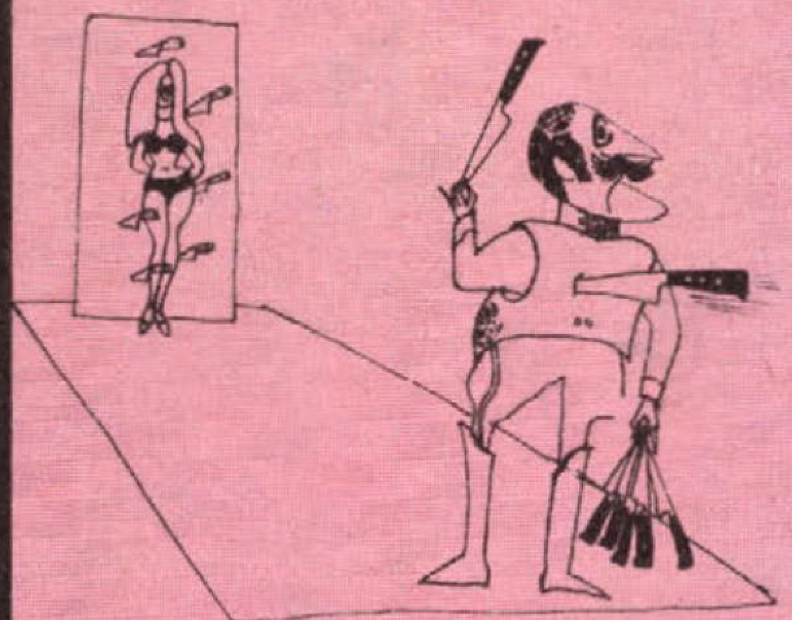
(„Szpilki", Varsó)

JAVASLATUNK A SZINHAZAK NEZOTEREINEK MEGTOLTESERE

(„Krokodil", Moszkva)

KONKURRENCIA

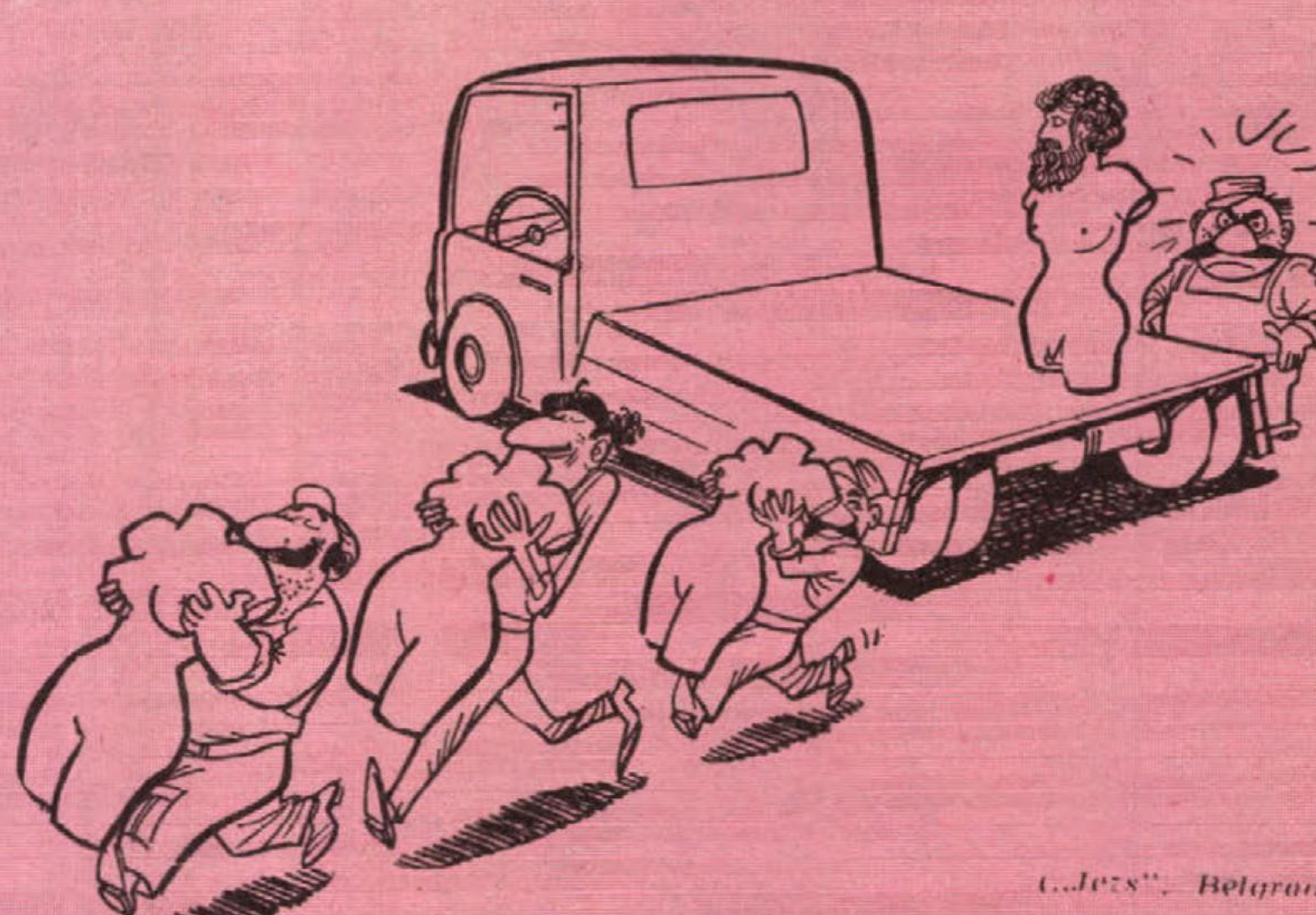
(„Szpilki", Varsó)

ÉLETÚT

(„Dikobraz", Prága)

PECHES SZÁLLÍTÓMUNKÁS

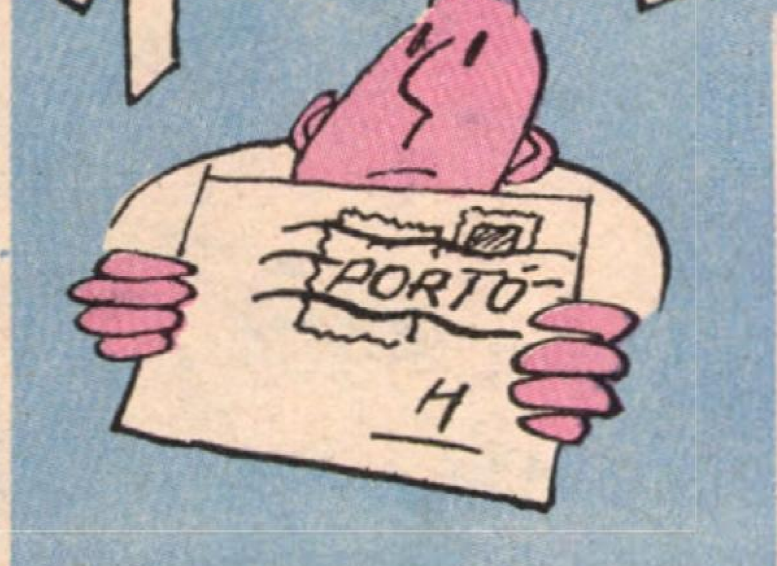
(„Jež", Belgrád)

NYUGDIJBAN

(„Ici Paris")

A POSTA, A POSTA...

Rájár a rúd mostanában; sokszor panaszkodnak rá. Tudom, megértéssel kellene lennünk iránta: munkaerőhiány, miegymás! De ami most történt rovásomra, s nem is először, az egyéb fogyatkozásból ered.

Megportóztak egy nekem szóló levelet. Másokkal is megesik ilyesmi, de ez a levél mindenben szabályos volt. Szabványos volt a mérete: 114×162 mm, a díjszabás szerint egyforintos bélyeget ragasztottak rá. Csak egy nem volt szabályos rajta, a kétforintos portóbélyeg, amellyel — ha jól látom a ráütött maszatos bélyegzésen — a 114. számú postahivatalban ékesítették. Igaz, jóval súlyosabb a levél 20 g-nál, ámde így szól a postai szabályzat a belföldi szabványméretű levélről: „Súlyra való tekintet nélkül, sima felületű, leragasztott borítékban ... 1,— forint." A boríték sima, nem érdes, le is volt ragasztva. Igaz, degeszre volt tömve újságkivágatokkal. (Egy jó ismerősömtől kapok ilyen anyagot piros tintás aláhúzásaival, nyelvi helytelenítő megjegyzéseivel, kifakadásaival.)

Ismétlem, nem első eset ez a büntetés. Próbát is tettem már ezért az említett postahivatallal. Még néhány hónappal ezelőtt feladtam egy vastagabb közönséges levelet. Kértem, méressék meg. Úgy történt. S az ablak mögötti kisasszony kétforintos bélyeget ragasztott a szabványméretű borítékra! Egyébként a napokban érkezett egy hasonlóképpen súlyos, rendes nagyságú levél. Azon elégnek tartották az egyforintos bérmentesítést. Eszerint ki így, ki úgy ismeri a postán az ide-oda egyéves szabályzatot. De legalább annyira ismernék, mint a magamfajta ablakon kívül álló!

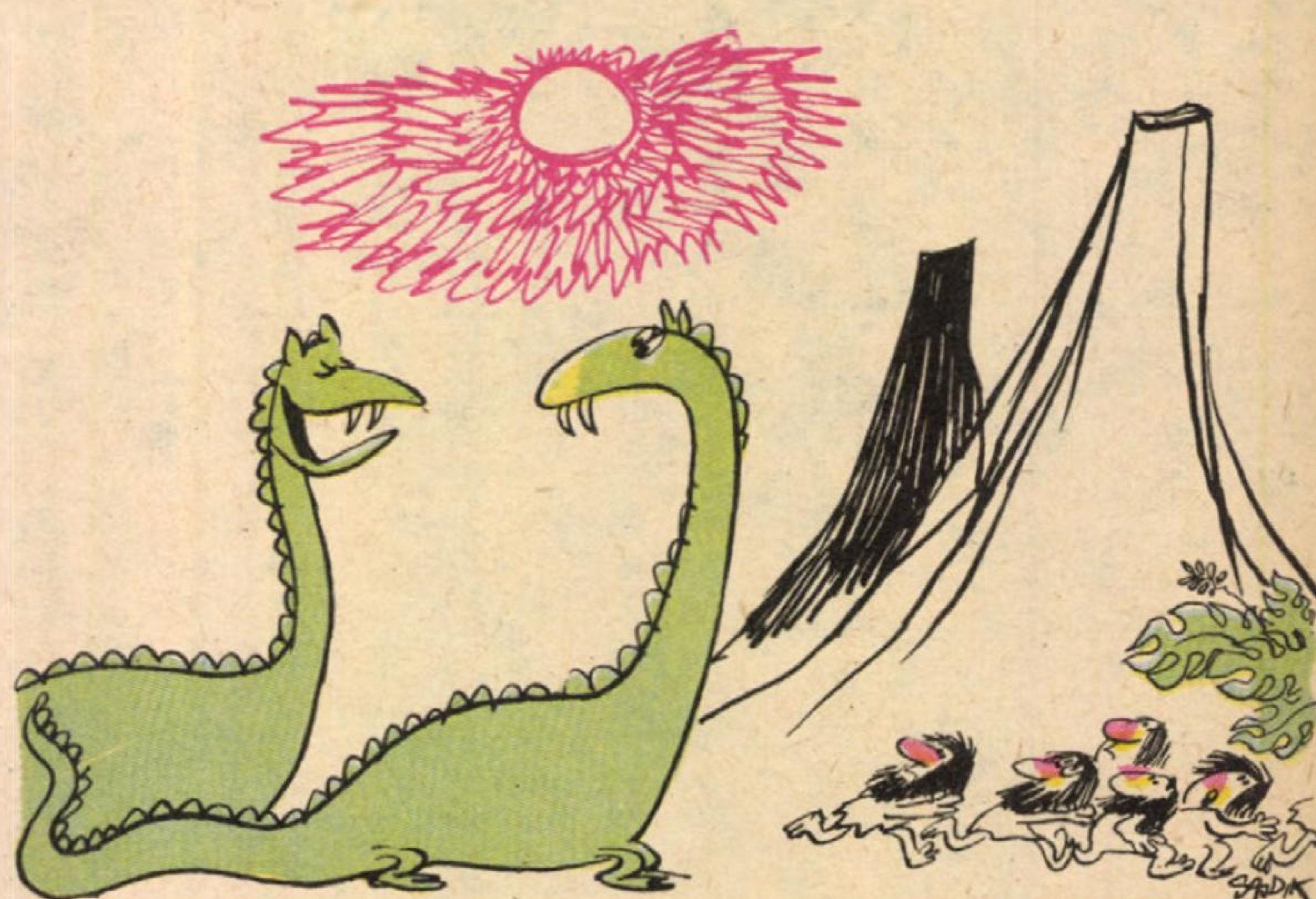
Más ilyen portóügyből kifolyólag is „büntetett előéletű" vagyok. Egy festőművész barátom néhány ügyes ecsetvonással rózsát pingált egy levelezőlap alakú kartonra, s képes levelezőlapként elküldte nekem, negyvenfilléres bélyeggel. Megportózták. Újra kaptam tőle ilyen képeslapot, újra megportózták. Úgy látszik, csak a nyomtatott képes levelezőlapra elég a negyven fillér, akármilyen tucatáru.

Ha már ennyire benne vagyok a panaszkodásban, elmondom, hogy szomorúbb ügyem is volt a postával. Még tavaly nyáron történt, hogy vártam, vártam egy expresszlevelet, a pesti oldalról Budára. Sürgős kézirat volt benne; küldőjének is, nekem is fontos. Vártam, vártam, hiába. Pedig föladták annak rendje-módja szerint egy pesti postahivatalban. Ismerem föladójának becsületességét. Abban nem volt hiba. Igen ám, de expresszküldeményt nem lehet reklamálni, nincs kezünkben róla papiros. Már olvastunk az újságban hasonló esetről. Expresszlevelek olykor-olykor eltűnnek.

Eszembe jutnak réges-régi idilli jelenetek. A vonat ablakából láttam, hogy kisebb vasútállomásokon a mozgópostakocsiból kiadott küldeményeket az ott várakozó mezítlábas postai alkalmazott (civilben, rangrejtve) talicskába vagy bakszekérre (trágyakihordó tragacsra) rakosgatta, úgy szállította be falujába. Lehetséges, hogy Pestről Budára is efféle pőre alkalmatosságon tolják át a postát, s valamelyik huzatos dunai hídról a folyóba libbent a levelem. Emlékszem, akkoriban erős szél fújt.

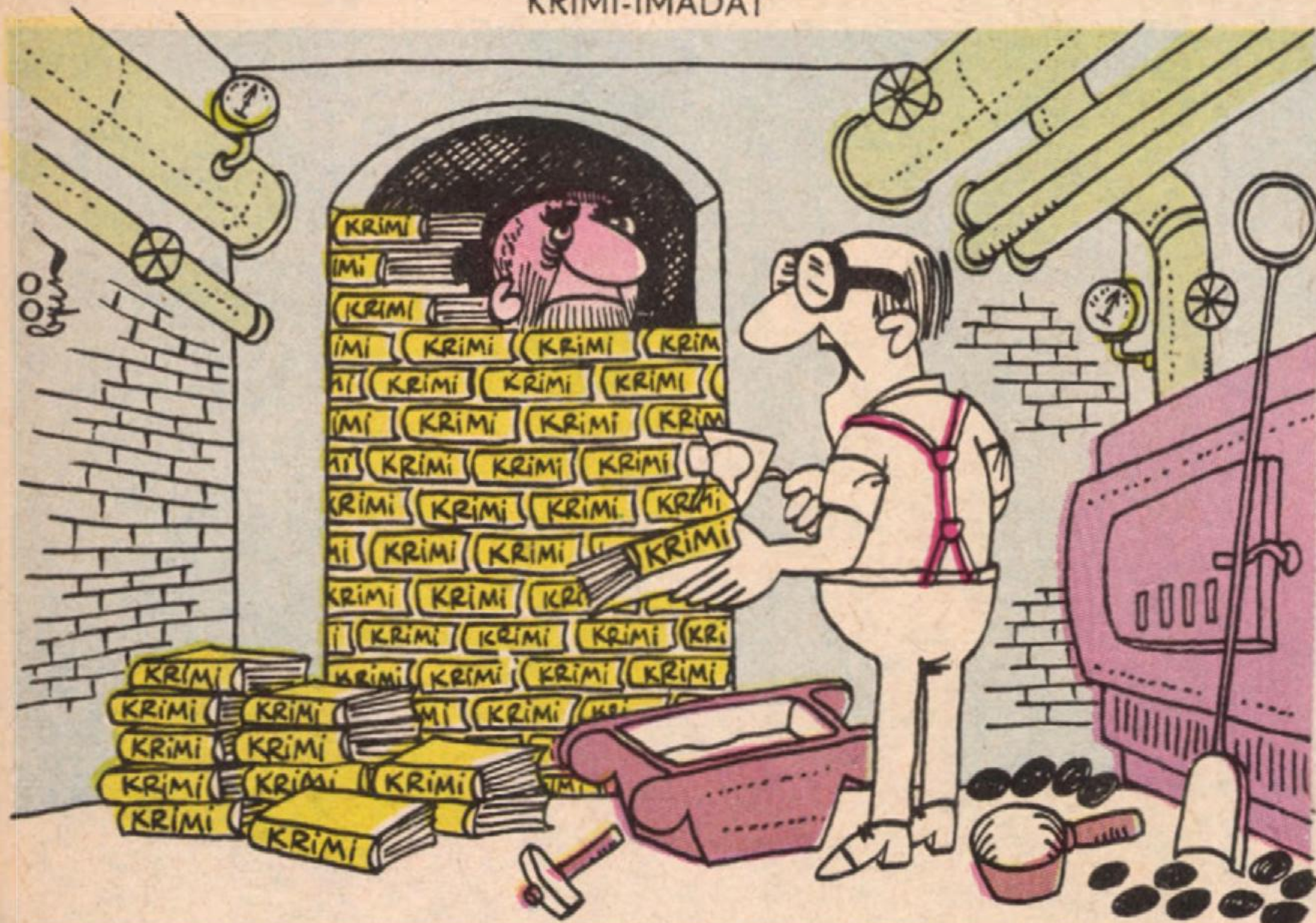
F. G.

HUMANIZMUS

– Hadd meneküljenek, úgyis kihalnak, olyan kicsik és élhetetlenek!

KRIMI-IMÁDAT

– Szóval, most sem hajlandó elolvasni egyetlen klasszikust sem?

KEVÉS A LÁDA AZ ALMAEXPORTHOZ

Ruszkay György rajza

RÉBUSZ

92. sz. rejtvényünk megfejtése:

PEUMATIK

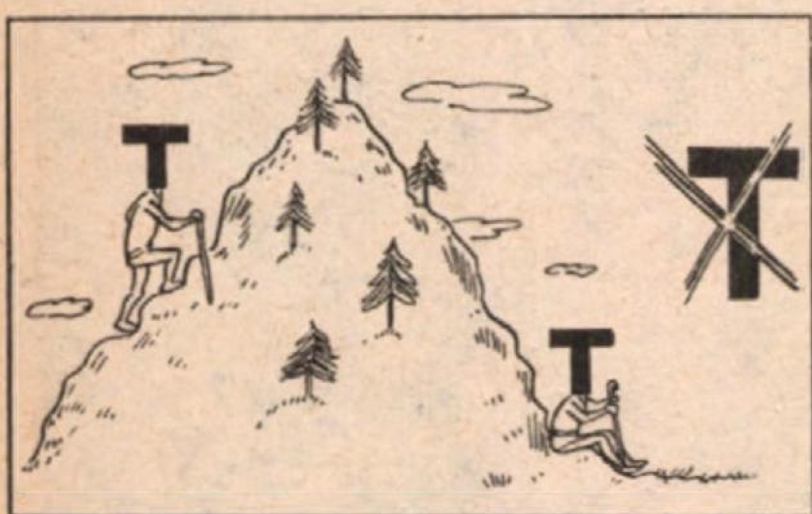
Holnapután

(Hol n a p után?)

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Miklós Katalin, Budapest XIV., Thököly út 91.; Czifra Sándor, Debrecen, Viola u. 7.; Márta József, Kecskemét, Lenin tér 1.

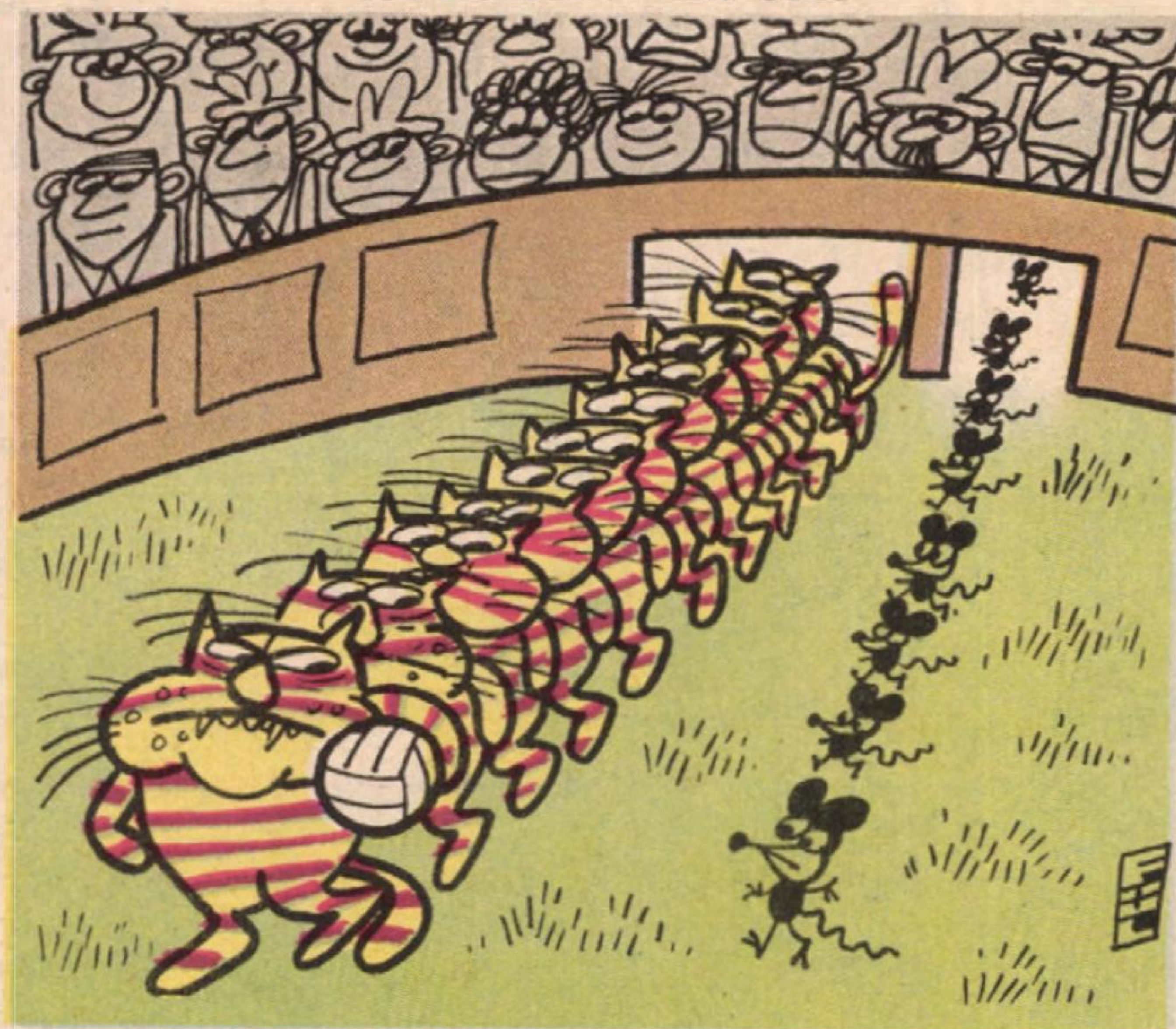
94. SZ. REJTVÉNYÜNK

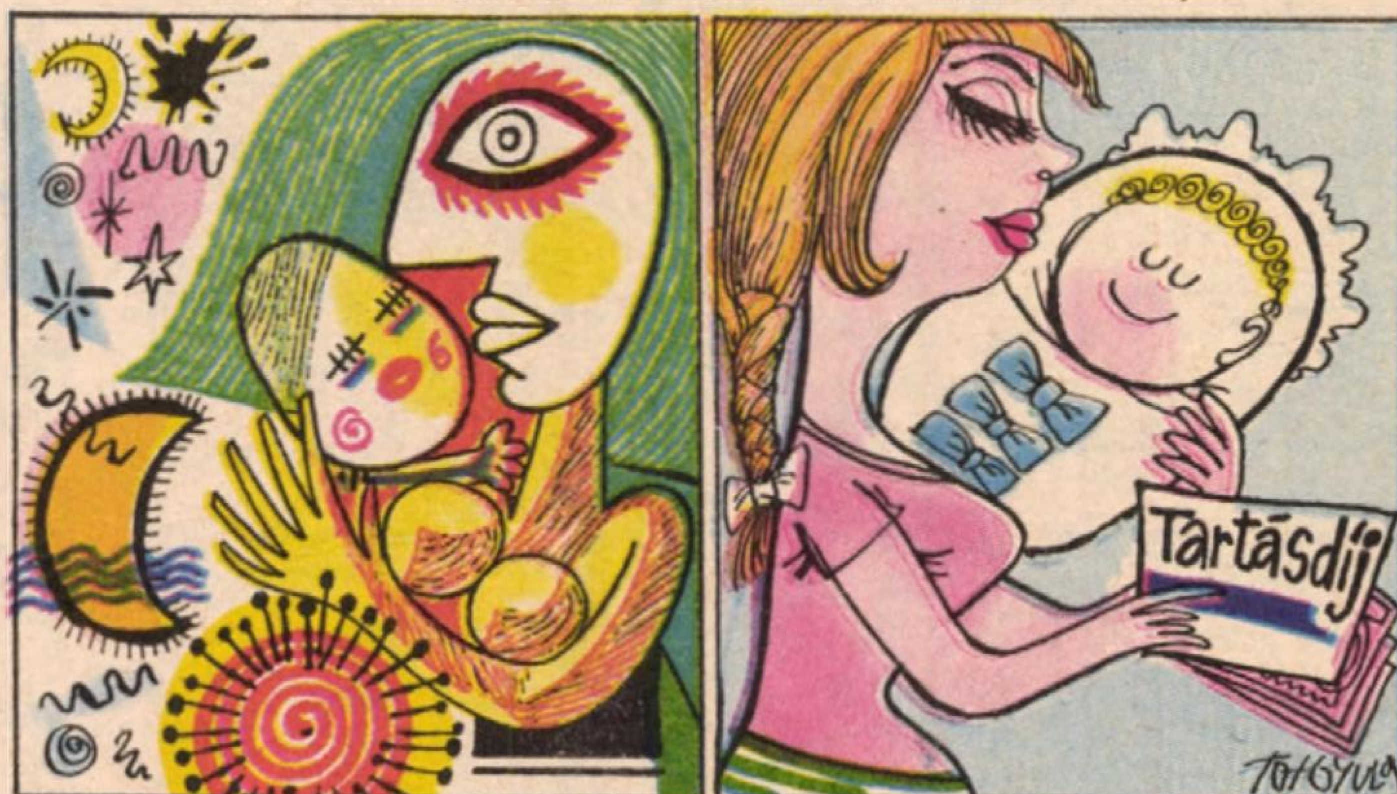
A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 20-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

ELŐKÉSZÜLETI MÉRKŐZÉS

AZ ANYASÁG TÉMÁJA A FESTÉSZETBEN

a modern . . . . . . és a realista

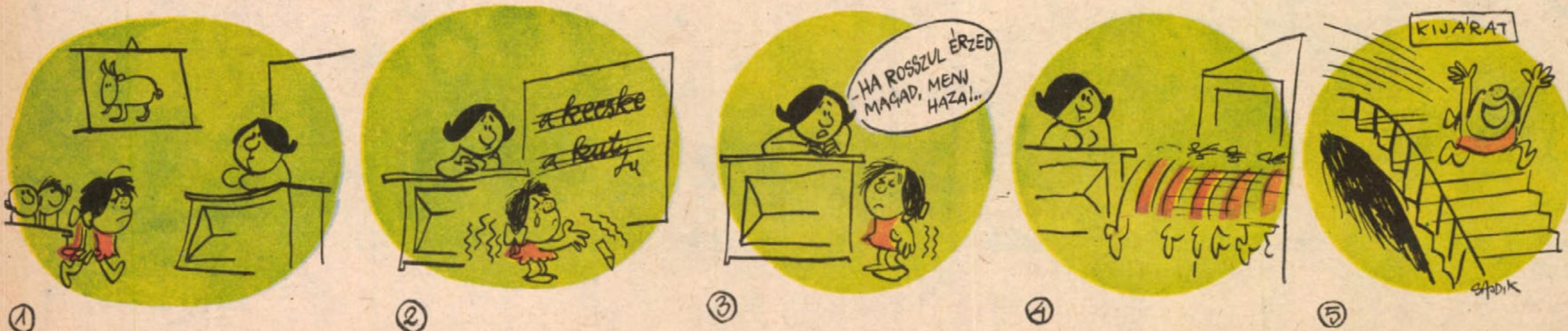
TŰZ ÉS VÍZ

Harc az elemekkel

BUKSI SZIMULÁL

Sajdik Ferenc rajza

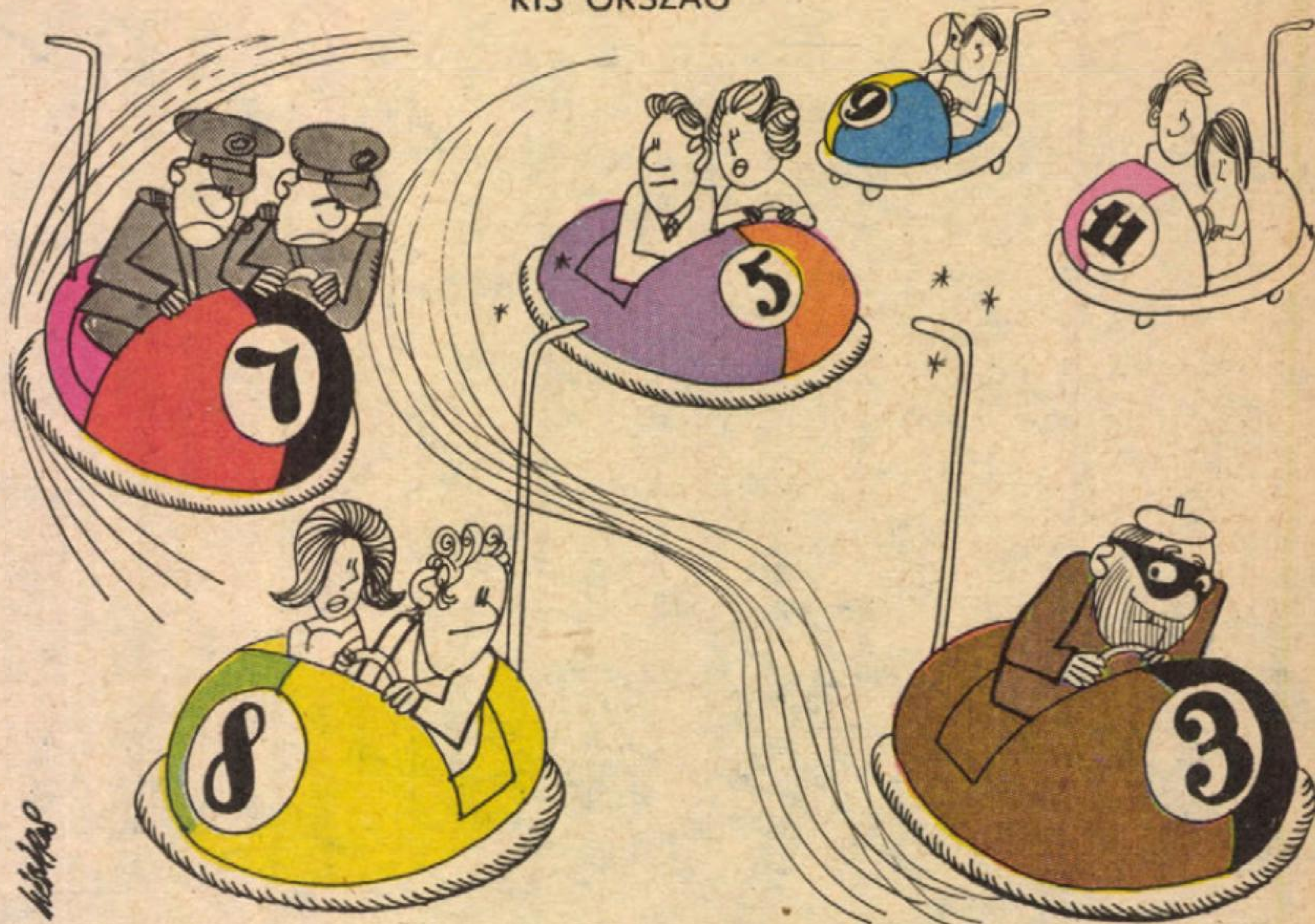

SZÜRETI MULATSÁG

– Jóska, ti mikor kezditek a szüretet?
– Majd ha elfogy a tavalyi borunk...

KIS ORSZÁG

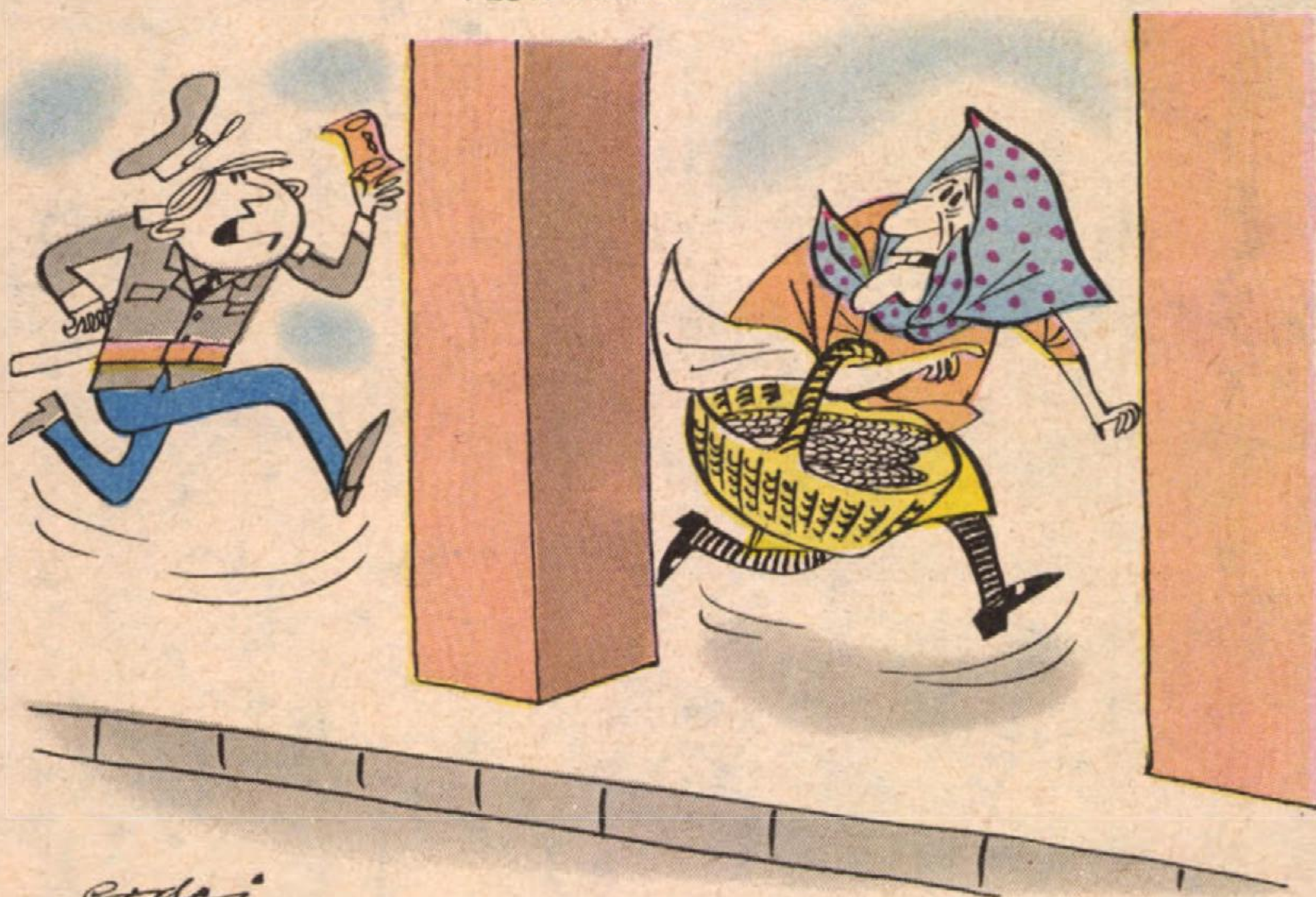
VEGYEN MÉG EGY PÁRAT

A vásárló mindig elégedetlen
és panaszkodik az új cipők ellen:
a bőrük reped, a talpuk leválik,
sőt katasztrófa, ha még meg is ázik.
A gyárosok viszont azt joggal mondják,
hogy persze, árt a cipőnek, ha hordják,
de mert a vevők annyit sírtak össze,
hát ülést tartott a cipők nagy trösztje.
– Elvtársak! – szólt az egyik cipőgyáros –,
e sok panasz már valósággal káros,
úgy unom már, hogy ne is halljak többet,
és ezért támadt bennem egy nagy ötlet:
az köztudott, bizonyításra nem vár,
hogy két pár cipő tovább tart, mint egy pár,
hát hirdessük meg, hogy gyermek és felnőtt
a cipőboltban vegyen mindgyárt kettőt! –
Nos, az ülés ezt rögtön elfogadta,
a szép reklámot meg is fogalmazta
és szólt a szöveg, mely semmit sem árthat:
„Ha cipőt vesz, hát vegyen még egy párat!"
Éljen! Így ebbe rögtön belementek,
szép, nagy betűkkel ez ekként jelent meg,
s az olvasó, ha el nem hiszi nyomban,
megnézheti a múlt heti lapokban.

(lovászy)

PESTI ÁRKÁDOK ALATT

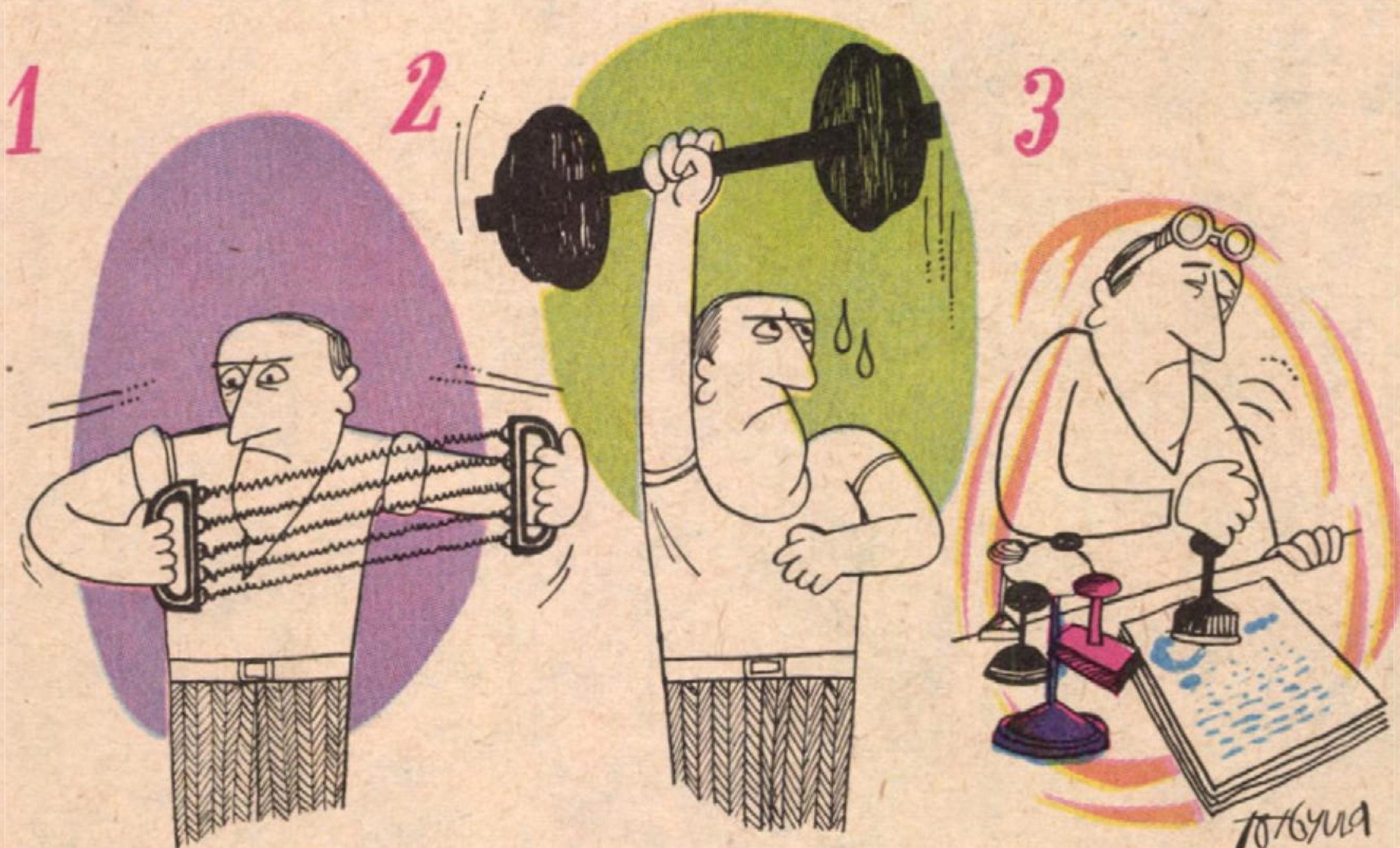
– Álljon meg! Én csak főtt kukoricát szeretnék venni...

ÉPÍTÉSZETI CSODA SIKLÓSON

– S. O. S.! Süllyedünk!

BEMELEGÍTÉS

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült ofszet eljárással, Ultraset Junior 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3927/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre